தேவிசகாயம்

அஷ்டாஷ்டலீலை யென்னும்

தேவீ பராக்கிரமம்

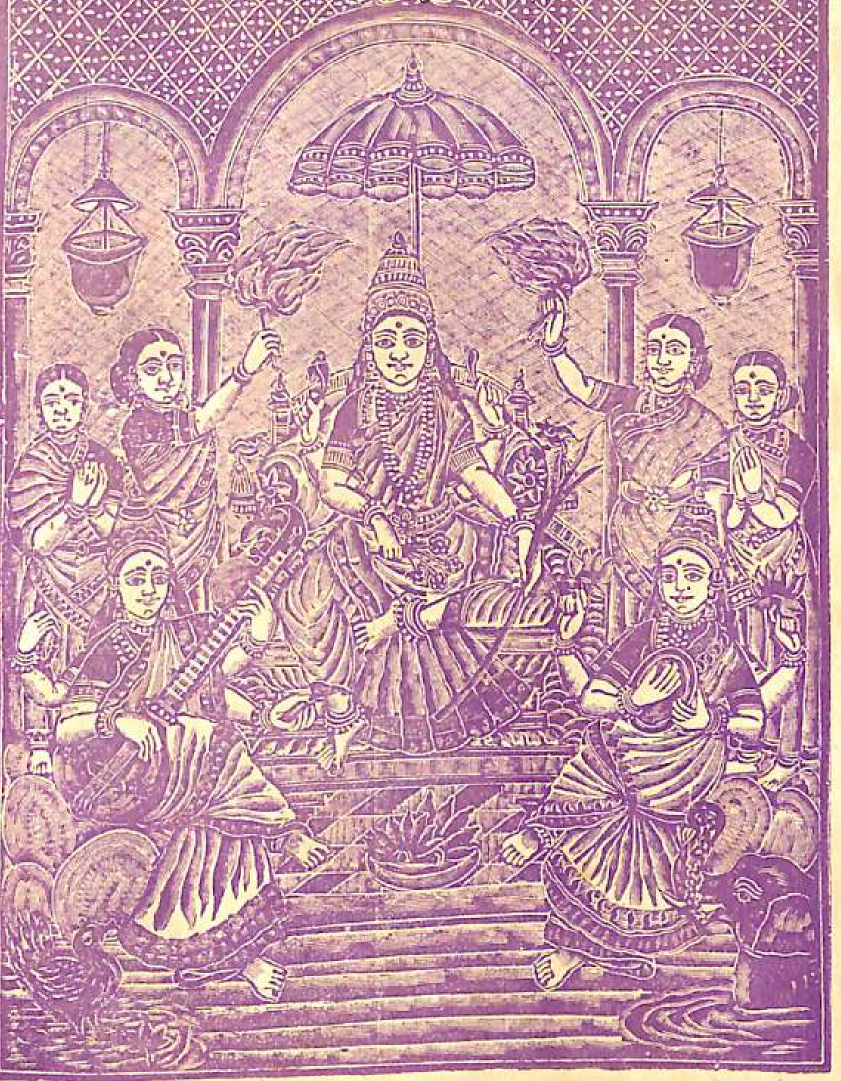
இஃது
சென்னை கிறிஸ்டியன் காலேஜ் மாஜித் தமிழ்ப்பண்டிதரும்,
திருவிளையாடற் புராணம், விநாயக புராணம்
காசி காண்டம் முதலியவற்றின்
உரையாசிரியருமான
ஈக்காடு. இரத்தினவேலு முதலியாரவர்களால்
இயற்றியது.

மூன்றாம் பதிப்பு

B. இரத்தின நாயகர் சன்ஸ்,
திருமகள்விலாச அச்சியந்திரசாலை,
சென்னை.

1928.

 [விலை ரூபா 1-8-0

உ

கணபதிதுணை

தேவீ பராக்கிரமம்

விநாயக ஸ்துதி

ஸ்லோகம்

ஓங்கார நிலயந்தேவம் கஜவக்த்ரஞ் சதுர்புஜம்
பிசண்டில மஹம்வந்தே ஸர்வவிக்நோப ஶாந்தயே.

வெண்பா

உலகு துதிசெய்யு மும்பன் முகத்தோன்
இலகருளைச் செய்க வினிது.

தேவி ஸ்துதி

கட்டளைக் கலித்துறை

பூவின் கிழத்தி மலரயன் றேவிநற் புங்கவர்கள்
தேவியின் மனைவி கஜநா யகிவல்லி தேவரொடும்
பாவின் மொழியிற் பாவி வரம்பெறு பாவை முக்கட்
கோவின் கிழத்தி யருள்வாய் குயின்மொழிக் கோமளையே.

பலதேவர்

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்

ஆதியில் வணங்குந் தேவாம் ஐங்கர னவன்பின் வந்த
சோதிவேற் குமரன் மேருத் துரோணமா வளைத்த சிலன்
மாதுமை வடுகன் வீரன் மால்மலர் மருவு செய்யாள்
ஓதுகா யத்ரி யின்னோ ருமதுணை புரிக மாதோ.

உ

சுபமஸ்து

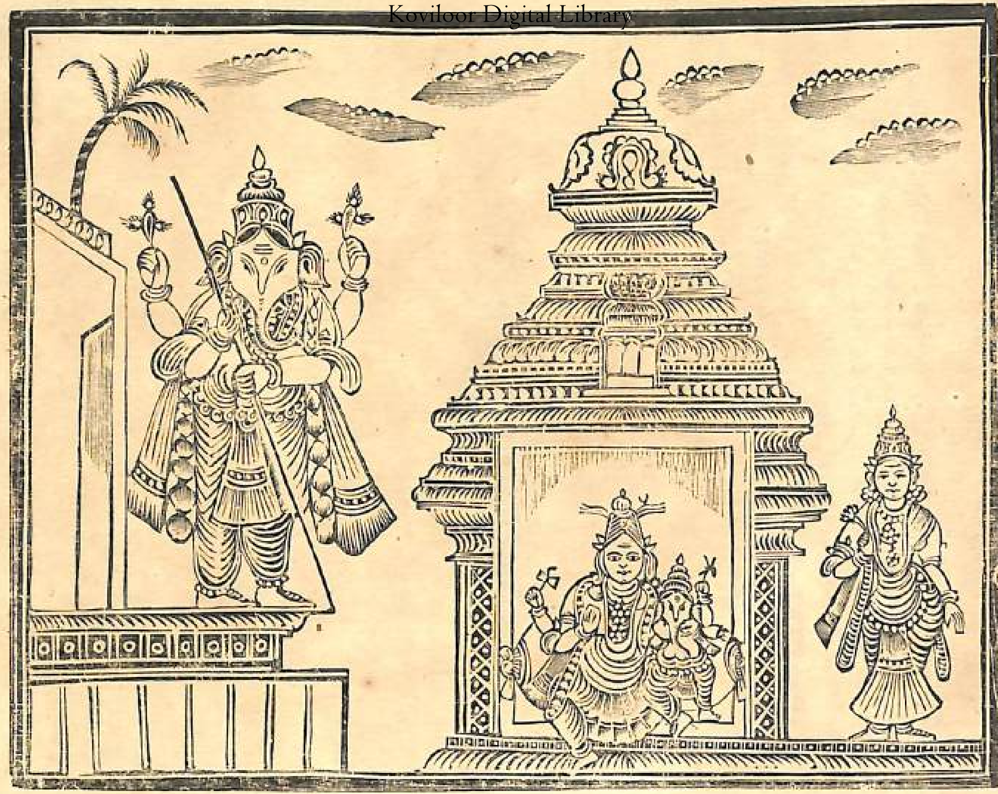
நூல் வரலாறு

சர்வ மங்களப் பிரதையாகிய மகா தேவியே ஸமஸ்த ஜகதாதார காரணபூதை யென்றும், அப் பராசத்தியின் திருவருளாலேயே அடைதற்கரிய அரும் பெரும் பதவிகளனைத்தும் அடைதலாமென்றும், அவ் வன்னையே பிரமாதி தேவர்கட்கெல்லாங் கிருபாநோக்கம் வைத்துச் சிருஷ்டியாதிகளை யியல்புற நடத்துவாளென்று முணர்ந்த வசிஷ்டர், புலத்தியர், சுகர், சம்வர்த்தர், சம்புபத்தர், சதாநந்தர், சுநச்சேபர், மாண்டவியர், துருவாசர், வேதாரணியர், ஆத்திரேயர், புலகர், சமதக்கினி, சங்கர், சௌநகர், மாதேசர், லிகிதர், பராசர், கர்க்கர், நாரதர், குற்சர், பரத்துவாசர், காசிபர், வாமதேவர், உத்தாலகர், கண்ணுவர், விசுவாமித்திரர்முதலிய முனிசிரேஷ்டர்கள், முன்னொரு காலத்தில் பிரமதேவனை நோக்கி, "நாங்கள் தவஞ் செய்தற்குரிய புண்ணியபூமி யொன்றனை யடியேங்கட்குக் குறிப்பித்தருள வேண்டும்" என வேண்ட, சதுர்முகன் அவர்கள் கருத்திற்கிணங்கித் தருப்பை யொன்றைச் சக்கரமாக வளைத்து நிலமிசை யுருட்டி, "முனிவர்களே! இந்நேமியைத் தொடர்ந்து செல்லுங்கள். இது நிற்குமிடமே நீங்கள் தவம் புரிதற்குரிய விடம்" என விடுப்ப, முனிவர்கள் அதனைப் பின்பற்றிச் சென்றனர். அது தங்கிய வனமே நைமிச வன மெனப்படும். [நேமி சக்கரம். நேமி சம்பந்தம் நைமிசம்] முனிவர்கள் ஆங்கே ஒருங்கு கூடி அநேக வருடங்கள் செய்தற்குரிய சத்திர யாகத்தை நடத்துபவராய்த் திருவெண்ணி

றணிந்து, அக்கமாலை சூடிச் சிவத்தியானபரராய் வேதாக மாதிகளாற் பரம்பரனையும் பராசத்தியையுந் துதிசெய்து வதிந்திருந்தனர்.

அக்காலத்தில் சதுர்வேத ஷடங்க அஷ்டாதச புராணங்களை வியாசமுனிவர்பால் ஐயந் திரிபு அறியாமை யென்னு முக்குற்ற மகலக் கற்ற புண்ணிய சொரூபியாகிய சூதமுனிவர் அங்கெழுந்தருள, முனிவர்கள் கண்டு ஆநந்தங் கொண்டு எதிர்சென் றழைத்து அருக்கிய பாத்திய ஆசமனுதிகளா லுபசரித்து, உயர்ந்த பீடத்தி லிருத்தி, "மலரகித ஞான மகாநுபாவரே! அடியேங்கள் செய்த தவப்பயனுல் தேவரீரை ஈங்கெழுந்தருளப் பெற்ருேம். தேவரீர் அடியேங்கட்குப் பன்முறை செய்த உபதேசத்தினுல் சிவபெருமானைப் பிரியாது தீயிற் சூடுபோல அபின்னையா யிருக்கும் அமலையாகிய மகாதேவியே அவ் விறைவன் செயலையு மியக்குகின்ருளென்றும், அவள் திருவடியே நற்கதி யளிப்பதென்றும், யாங்கள் ஒருவா றுணர்ந்திருந்தும் அவ் விறைவியின் புகழைக் குறிக்கும் பல சரித்திரங்களைக் கேட்டிருந்தும், அத் தேவியானவள் அடியார்க் கெய்திய இடுக்கண் களைந்து இஷ்டசித்திகளை யருளும்படி சகளீகரித்த சரிதங்களை நன்கறிய மன நாடியுள்ளோம்; திருவாய் மலர்ந்தருள வேண்டும்" என, சூதமுனிவர் அகங் களி துளும்பி அசைவறவிருந்து அம்பிகையின் அடிமலர் பாவி, "அருந்தவச் செல்வர்களே! அகில மாதாவின் சரிதசாகரம் அளவிடற்பால தன்று. முன்னொரு காலத்தில் சிவ பராக்கிரமமாகிய அஷ்டாஷ்ட மூர்த்தங்களை உங்கட்குக் கூறியுள்ளோம். இப்போது நீங்கள் விரும்பிய சரிதையைச் சுருக்கித் தேவி பராக்கிரமமென அஷ்டாஷ்ட லீலைகளைச் சொல்லுகின்ருேம். பெரியோரைச் சேவித்தது வீணுகாமற் பய னுண்

டாகச் செய்தீர்கள்'' என்று சிறிது நிஷ்டைகூடித் தேவியின் திவ்விய மங்கள சொரூபத்தை மனதிலிருத்தி அவர்கட்குக் கூறியருள, அதைக்கேட்ட நைமிசாரணிய வாசிகள் பேரின்பப் பெருக்கி லாழ்ந்து, உரைகுழற உடலசைய, உள்ள முருகப் பாடிப் பரவி ஆநந்தக் கூத்தாடிப் பரவசராய்ப் பக்தி சிரத்தையோடு தேவியின் திருவருளுக் கிலக்காய் இனிது வீற்றிருந்தார்கள்.

முதலாவது

கணபால சிருஷ்டி

உலக முழுவதையும் பெருது பெற்ற உமாதேவியார் தமது தோழிகளாகிய ஜயை விஜயை முதலாயினரோடு விளையாட்டயர்கையில், விஜயை விமலையைப் பணிந்து, "தாயே! நமது சிவபெருமானுக்கு நந்தி பிருங்கி முதலிய பிரமத கணங்கள் கணக்கின்றியுள்ளன. நமது திருவாயிலைச் சிவகணங்களே காக்கின்றன ராதலின், அவர்கள் சிவாக்கினைப்படி நடப்பார்களன்றி ஒருகாலத்திலும் நமது கட்டளையைக்கொள்ளமாட்டார்கள். தேவி! உமக்கென்றோர் உத்தம கணபாலனும் சிலகணங்களு மிருத்தல் நலம்" என்றனள். சின்னாட் பின்னர், தேவியார் தோழிகளோடு நீராடிக்கொண்டிருக்கையில், ஒருநாள் சிவபெருமான் திருவாயிலி லிருந்த நந்தி பகவானைச் சமயந் தேராது உட்புகுத, அம்மையார் உபசார வஸ்திர மணிந்திருந்தா ராகலின் நாணெய்தி, நமது தோழி விஜயை சொன்னவிடயம் மெய்யே. நமது கட்டளையின்றி இவ் வந்தப்புரத்தில் அணுமாத்திரமும் ஒன்றும் நடக்கப்படாதென்று கருதி, கையில் ஜலங்கொண்டு உடலைத் தேய்த்துருட்டிச் சிவத்தியானஞ் செய்து, பிரணவ ஸ்வரூபமும் யானை முகமும் திரிநேத்திரங்களும் மங்களரூபமுமுடையராய் வெள்ளிய வஸ்திரமணிந்து, ஸர்வ வியாபியாய் விளங்குங் கணனெனும் புத்திரனை நிர்மித்துப் பிராணன் கொடுத்துத் திருவாயிலிலிருத்தி, "நீ நமதாணையின்றி எவரேயாயினும் உள்ளே விடற்க" என்றாஜ்ஞை தந்து, "நீ என்

பிரிய புத்திரன், நீ தீர்க்காயுவா யிரு" என்றாசிர்வதித்துக் கூற, கணபாலர், "யான் செய்யும் பணிவிடைகள் யாவை?" என, யாமளை, "நீ இப்போது துவாரபாலகனு யிரு" என்ருெரு தண்டமளித்து, முத்தமிட்டு, ஆலிங்கனஞ் செய்து அந்தப்புர மடைய, கணபாலர் திருவாயிலி லெழுந்தருளி யிருந்தனர்.

எவம்விசார்யஸாதேவீ ஜலம் ஜக்ராஹ பாணிநா |
தேஹம்ஸ்தம்ருத மாதாய த்யாத்வாரூபம் ப்ரபோஶ்ஶுபம் ||
நிர்மாயப்ரணவாகாரம் சதுர்பாஹும் த்ரிலோசநம் |
ஶுக்லாம் பரதரம் விஷ்ணும் கஜவக்த்ரம் ஶிவாக்ருதிம் ||

பின்னொருநாள், சிவபெருமான் பிரமதகண சகிதமாய்த் தேவியின் அந்தப்புர மடைய, கணபாலர் ஒருவரையும் உள்ளே செல்லவிடாது தண்டத்தைக் கையிலெடுத்துத் தடைசெய்ய, சிவபெருமான், "நான் யார்? சிவனென்றறியாயா?" என, "சிவனுனாலென்ன? தாயின் கட்டளையின்றி விடமாட்டேன்" என, "நானே உன் தாயின் நாயகன்" என, கணபாலர் "ஆயினு மாகுக! இங்கேயே நிற்க வேண்டும்" என, பிரமத கணத்துடன் உட்புகத் தொடங்கியது கண்டு, கணபாலர் கோபித்துத் தமது கையிலிருந்த முசலத்தாற் பலரையும் பலவாறு புடைத்துத் துரத்த, சிவபடர்களும் பிரமன் விஷ்ணு நந்தி பிருங்கி முதலினோரும் சமீபித்தற் கஞ்சி, நெடுந்தூரத்தி னிற்கும் பெருமானை யணுகி, "நாங்கள் அவனை வெல்ல வலியிலோம்" என, சங்கரன் களிபொங்கிக் "கணக்கில்லாதவர்களாகிய நீங்கள் அவ் வொருவனுக்கு ஆற்ருது, புறங்காட்டி யோடிவந்தது விந்தையே; விரைவில் அவனை யப்புறப்படுத்தி வழிசெய்யுங்கள்" என மந்தகாசத்துடன் கூற, அவர்கள் மீண்டும் கணபாலரை யடைந்து, சதுர்வித வுபாயத்தாலும் அவர் இணங்காமை கண்டு வருந்துகையில், அந்தப்புரத்திலிருந்த தேவி

யாரிடம் விஜயை யடைந்து விர்த்தாந்தங்களை வெளியிட, தேவி அபிமானத்தினால் ஒருவரையும்விடவேண்டாமென்று கணபாலருக்குக் கட்டளையனுப்ப, கணபாலர் தாய்மொழிப் படி உடையை யிறுக்கிக் கட்டிக் கிரீட மணிந்து, தொடை தட்டி, "பிரமத கணங்களே! உங்களை யடித் தெறிந்து விடு வேன். நானோ பார்வதி புத்திரன். நீங்களோ சிவ கணங்கள். நாமிருவரும் சமானர். நீங்கள் சிவாக்கினையைக் காத்துக் கொள்ளுங்கள். நானும் தாயின் கட்டளைப்படி நடந்துகொள் வேன். நீங்கள் உட்புகுத வேண்டுமாயின் என்னை வென்று வது வேண்டிக்கொண்டாவது போகக்கடவீர்கள்" என, அப் பிரமத கணங்கள் மீண்டும் சிவபெருமானை யடைந்து விண்ணப்பிக்க, சிவபெருமான், "பிரமத கணங்களாகிய நீங் கள் விநயத்தாற் செல்வது நாணமான செயல்" எனக்கூறி விடுப்ப, அவர்களில் நந்தி பிருங்கி முதலினோர் கணபால ரோடு போர்க்குத் தொடங்க, கணநாதர் இருப்புலக்கையால் எதிர்த்தோருடைய மண்டை கை கால் கன்னம் முதலியன உடைபடப் புடைத்தனர். அதனால் எண்ணில்லார் கீழ் விழுந்தனர். சிலர் ஓடினர். சிலர் கணபாலரைத் துதித்து வேண்டிக்கொண்டு சிவசந்நிதி யடைத்தனர். சிவபெரு மான் சிறிது சினங்கொண்டு பிரமன் விஷ்ணு முதலிய தேவர்களை யனுப்ப அவர்க ளெய்தித் தமது அஸ்திரங்களை விடுத்தனர். இதனை யறிந்த அம்பிகை இரு சக்திகளைப் படைத்துக் கணபாலர்க் குதவிசெய்ய அனுப்பினள். அவர் களில் ஒரு சக்தி: கோர ரூபமும் பெரிய மேனியும் மலை போன்ற முகத்தில் குகைபோலத் திறந்த வாயுமுடையவள். மற்றொருசக்தி: மின்னல் போன்ற வடிவமும், எண்ணிறந்த கரங்களு முடையவள். இவ் விருவரும் அமரர் செலுத்திய அஸ்திரங்களை யத்தத்தாற் பற்றி வாய் பெய்து விழுங்க, கணபால ரொருவரே இருப்புலக்கையா லடித்து, பூர்வம்

கடல் முழுவதையும் ஒரு மந்தர மலையே கலக்கினாற்போலத் தேவர் சேனையைக் கலக்கினர். நாரதர் முதலிய மகரிஷிகள் வேடிக்கை பார்த்தார்கள். யாவரும் கலங்கினர். கடலுந் திசையுங் கலங்கின. மலைகள் குலுங்கின. திசைகள் செவிடுற்றன. அச் சமயத்தில் இந்திராதி தேவர்களும் உயிர்கொண்டிருந்த பிரமத கணங்களும் சிவபெருமானை யடைந்து, “ஸ்வாமீ! அக் கணனை வெல்ல முடியாது” என, பிரமனும் விஷ்ணுவும் கணபாலனிடம் போர்புரிகையில், சிவபெருமானே வஞ்சகமாக அவரைப் பாசத்தால் வீக்க, நாரதர் தேவியாரிடம் சென்று, “தாயே! மானத்தை விடக்கூடாது” எனக்கூறி மறைந்தனர்.

பிராட்டி பெருஞ்சினமெய்தி, அநேக சக்திகளை யுண்டு செய்ய, அவர்கள் மகாதேவியின் கட்டளை பெற்று, அங்கங் ககப்பட்டவர்களை வாயிற் பெய்து கபளீ கரித்தும், வாயை யங்காந்துகொண்டும், கோர ரூபங் காட்டியும், தலையை யசைத்துக்கொண்டும் பெரிய யுத்தஞ் செய்கையில், இச் சங்காரத் தொழிலைக் கண்ட விஷ்ணுவாதி தேவர்களும் முனிவர்களும், “ஐயோ! அகாலத்தில் மகாப்பிரளயஞ் சம்பவித்ததே. யாது செய்வோம்? ஈசுவரி கிருபையிருந்தாலன்றி இஃதடங்காது” என்றெண்ணி யிருக்கையில், சக்திகள் தாராதரமின்றி யாவரையுந் துன்பியற்றினர். பார்வதி தேவி மகாதேஜஸோடு அக்கினிமயமாக விளங்குவது கண்டு யாவரும் பிரமித்து நின்றனர். அதுகண்ட நாரத முனிவர் தேவ முனிவர்கட்கு இதஞ்செய்யக் கருதியவராய்ப், பிரமாதி தேவர்கள் வேண்டுகோளால் சில முனிவர்களோடு பார்வதி தேவியாரிட மெய்தி,

ஜகதம்ப நமஸ்துப்யம் ப்ரக்ருத்யைதே நமோஸ்துதே |
அபர்ணாயை நமஸ்துப்யங் கிரிஜாயை நமோஸ்துதே |

பவாந்யைதே நமஸ்சைவ துர்காயைதே நமோஸ்துதே |
பத்ராயை நமஸ்துப்யம் ப்ரக்ருத்யைதே நமோஸ்துதே |
சண்டிகாயை நமஸ்சைவ காத்யாயந்யை நமோஸ்துதே |

ஜகந்மாதாவே! பிரகிருதிரூபியே! சருகு பக்ஷணமுமின்றித் தவஞ் செய்பவளே! இமாசலமன்னன் புதல்வியே! பவானியே! துர்க்கஸம்ஹாரியே! சர்வமங்களையே! ஆதியானவளே! சண்ட முண்ட ஸம்ஹாரியே! காத்தியாயனியே! நமஸ்காரம் நமஸ்காரம் நமஸ்காரமென்று ஸ்தோத்திரஞ் செய்தும், அவர்களைப் பாராமலும் ஒன்றுஞ் சொல்லாமலுமிருந்தமையின், முனிவர்கள் பயந்து சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து, "மாதா! சிவபெருமானும் நாங்களும் பெருங்கஷ்டமெய்துதலின் சாந்த மடையவேண்டும். நாங்கள் யாவரும் உம்மால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டவர்கள். சாந்தமாகவேண்டும்; க்ஷமிக்க வேண்டும்; க்ஷமிக்க வேண்டும்" எனப் பலவாறு பிரார்த்திக்க, அன்னை அவர்கள் விஷயத்தில் அன்பு கூர்ந்து, "என்மகன் மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்து உங்கள் யாவராலும் பூஜிக்கப்பட்டு உலகிற்கு முதற்கடவுளாகுமட்டும் சங்காரமுமொழியாது; நீங்களுஞ் சுகமெய்தீர்கள்" எனக்கூற, அவர்கள் யாவரும் சிவபெருமான்பால் ஓட்டமாயடைந்து கூற, சிவபெருமானும் தேவ முனிவர்களுடன் யோசித்து, உலகிற்கு க்ஷேம முண்டாவது முக்கியம்; தேவியின் விருப்பத்தின்படி நடக்கவேண்டுவதுதா னெனத் தீர்மானித்து, துரோணசலத்தை வருவித்து இறந்த பிரமத கணங்கள் முதலிய யாவரையும் எழுப்பி, பாசபத்தராக விருந்த கணபாலரைப் பார்த்து வருந்திப் பாசத்தை யகற்றித் தமது திருக்கரத்தாற் றடவ, கணபாலர் உடனே யெழுந்து, "என் முசலமெங்கே? என்னோடு போர்செய்த தேவர்களெங்கே?" எனக் கூறிக்கொண்டே முசலத்தை ஏந்தி முன்னே நிற்க, தேவர்களும் நாரதாதி முனிவர்களும் மனங்களிக்க, சிவ

பெருமான் திருமால்முதலானோரை நோக்கி, "இனிப் பார்வதி தேவி விரும்பிய காரியங்கள் உங்களாற் செய்து முடிவுறவேண்டும்" என்றார்.

தேவர்கள் யாவரும் மனமகிழ்ந்து, சுந்தராகாரமுடைய கணனை, கணத்தியக்ஷர்களா யிருக்கும் விஷ்ணுவாதி தேவர்கள் யாவரும் கணநாதனாக விருக்கும்படி பட்டாபிஷேகஞ் செய்து, வஸ்திராபரணாதிகளா லலங்கரித்து, புதல்வனெழுந் தானென்று களிப்பெய்திக் கோபந்தணியப் பார்வதிதேவி பால் அழைத்துச்சென்று காண்பிக்க, அம்பிகை யகங் குளிர்ந்து, கணபதியைச் சகல சாம்பிராஜ்யங்களுமுண்டாக ஆசிர்வதித்து, அவருடலைத் தடவி, "மகனே! நீ வருந்தித் தன்ய னாயினை: நீ இன்றுமுதல் முதலிற் பூசிக்கத்தக்கவனாகுக! உன்னைச் செஞ்சந்தனம் செம்மலர்கள் நைவேத்தியம் நீராஞ்சனம் தாம்பூலம் அர்க்கியம் பிரதக்ஷிணமுதலியவற்றாற் பூஜிப்போர் சகல காரிய சித்தியும் பெறுக!" என்று கூறி, முன்கோபத்தில் விடுத்த சக்திகளை யழைத்துத் தம்மிடத் தொடுக்கிக்கொண்டனர். தேவர்கள் சந்தோஷ மெய்திச் சிவபெருமானை யழைத்துச் சென்று தேவியாரோடு சமாதான வார்த்தைகள் கூறி, அருகே யமர்த்தி கணபதியை யெடுத்துவந்து சிவபெருமான் தொடைமேலிருத்தினர். சிவபெருமான் சித்தங் களித்து, கஜமுகர் சிரமிசைத் திருக்காம் வைத்து, "இவன் என் மகன்" எனக் கூற, கணபதி உடனே தொடையினின் றிழிந்து சிவபெருமானையும் தேவியையும் நமஸ்கரித்து, "தேவதேவா! நான் செய்த குற்றத்தைப் பொறுக்க" என்றனர். அப்போது சிவபெருமான், "விஷ்ணுவே! பிரமனே! நாம் உலகிற் பூசிக்கப்படுதல் போல இக்கணேசன் எல்லாராலும் பூசித்தற் குரியன். அன்றியும் இவனை முதலிற் பூசித்தே நம்மைப் பூசிக்கக்கட

வர். அப்படி இவனைப் பூசியாதவர் காரிய சித்தி யெய் தார்'' என்று கூறினர்.

அதன் பின், சிவபெருமான் முதலிற் கணபதியைப் பூசித்தனர். இரண்டாவது விஷ்ணுவும், மூன்ருவது பிரம னும், நான்காவது பார்வதியும், ஐந்தாவது ஏனைத் தேவர் களும், அதன்பின் முனிவர்களும் எல்லோரும் பூசித்தார் கள். யாவரும் ஆசீர்வதித்தனர். தேவர்கள் கந்தர்வர்கள் அப்சரசுகள் வாத்திய நாட்டிய சங்கீதங்கள் செய்தனர். இக் கணபதி விரதம் உத்தம விரதங்களி லொன்றென்று உண ரத்தக்கது.

சதுர்த்யாந்த்வம் ஸமுத்பந்ந ஊர்ஜேமாஹிகணேஸ்வரா |
அஸதே சததாபேக்ஷ சந்த்ராஸ்யோதய நேஸ௱பே |
ப்ரதமேசததாயாமே ஜாதேச கிரிஜாஸதி |
நிர்மதாமாஸதே ரூபம் தஸ்மாத்தே வ்ரத முத்தமம்.

இரண்டாவது

ஸ்கந்தோத்பவம்

சிவபெருமானை யிகழ்ந்து தக்கன் செய்த யாகத்தில் பல தேவர்களும் வந்திருந்தமைக்காக வெகுண்ட திருநந்தி தேவர், ததீசி முனிவர் முதலானேர் சாபத்தால், காசிபப் பிரமாவுக்கும் மாயைக்கும் பிறந்த சூரபன்மன் சிங்கமுகன் தாரகனென்னும் அசுரர்கள் சிவபெருமானை நோக்கிப் பெருந்தவ மியற்றி ஆயிரத்தெட்டண்டங்களை நூற்றெட்டு யுகமெல்லையும் அரசு செய்ய வரம் பெற்று, தேவர் முனி வர்களைப் பலவாறு வருத்தினமையின், சகிக்க முடியாத தேவர்கள் மஹா கைலாயமடைந்து சிவபெருமான் மீதவியா

ரோடு திருவோலக்கங்கொண் டெழுந்தருளி யிருக்கும் சந்நிதானத்தில் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து, கூட்டங்கூட்ட மாய்க் கைகட்டி வாய் பொத்தி நின்று, "எம்பெருமானே! நாங்கள் சூரனுதியர் துன்பைச் சகிக்ககில்லேம்" என விண் ணப்பிக்க, பரமேசுவரன், "தேவர்களே! நீங்கள் மிகவும் மெலிந்தீர்கள்; யாதுவரம் வேண்டினும் தடையின்றித் தரு வோம். அஞ்சாதீர்கள்" என் றநுக்கிரகிக்க, "எம்பெரு மானே! தேவரீர் மலையரச குமாரியாகத் திருவவதாரஞ் செய்தருளிய உமா பிராட்டியாரைத் திருமணம் புரிந்தும், எங்கள் இடுக்க ணகலத் தேவரீரைப்போன்ற ஒரு திருக் குமாரனைப் பெறுதல் கேட்டோம். அவனையே விரைவில் திருவருள் புரிதல் வேண்டும்." எனப் பிரார்த்திக்க, அமலன் "அமரர்களே! அங்ஙனமே யாகுக" என்று திருவாய் மலர்ந் தருளி, ஈஸானம் தற்புருஷம் அகோரம் வாமதேவம் ஸத்தி யோஜாதமென்னும் "ஐந்துமுகத்தோ டதோமுகமுந்தந்து- திருமுகங்களாறுகிச் செந்தழற்கணுறு-மொருமுகமாய் தீப் பொறியாறுய்ப்ப" என்றபடி-ஐந்து திருமுகங்களோடு அதோ முகமொன்றனையுந் தோற்றுவித்து ஆறு திருமுகங்களோடும் விளங்கி, தேவர்கள் அஞ்சித் துதிபுரிகையில், தமது ஆறு திருமுகங்களிலுள்ள நெற்றித் திருவிழிகடோறும் ஒவ் வொரு புலிங்கம் [நெருப்புப் பொறி] உண்டு செய்தனர். அவை பிரமாதி தேவர்களில் எவரேனும் நெருங்க முடியாத அதியுஷ்ணத்தோடு கூடியதாய் அண்ட முழுவதும் விரவிப் பரவின. அச் சமயத்தில் பக்கலி லிருந்த அம்மையார் துணுக்குற்றுச் சிங்காதனத்தை விட்டெழுந்து அதி விரை வில அந்தப்புர மெய்தினர். அப்படி விரைந்து செல்லு கையில் அன்னையார் திருவடியிலிருந்து ஒன்பது ரத்தினங் கள் சிந்தின. [இதன் தொடர்ச்சி நவரத்தின வல்லியாற் காண்க.] இது கண்டு அஞ்சி யெங்கும் பரவிய தேவர்கள்

மீண்டுங் குழுமி, சிவ சந்நிதியடைந்து, "எந்தையே! சூர னாதியரைத் தொலைக்க ஒரு மைந்தனை யருள வேண்டிய வெங்கட்கு எல்லையில்லாத தீப்பிழம்பை யருளினால் அடியேங்கள் உய்வ தெங்ஙனம்? தேவரீர் திருநுதலிற் றோன்றிய தீப்பொறிகள் எல்லா வுலகங்களிலும் பரவின. விரைவில் அவற்றை மாற்றாவிடின் யாவுமழிந்துபோதலில் ஐயமின்று. அக்கினிக் காற்றாது நீங்கிய நாங்கள் தேவரீரை யன்றி வேறு சரணின்மையால் தேவரீர்பால் அடைக்கலம் புக்கோம்." எனப் பலவாறு பதுமாசுரனாதியோர் பிரார்த்திக்க, சிவபெருமான் "அஞ்சலீர்" என்று கையமைத்து, ஒரே திருமுகத்தோ டுற்றிருந்து, தமது நெற்றித் திருவிழியிலுதித்த தீத்திரளை வருமாறு கருதவும், அவை ஆறுபொறிகளாய் அண்ணல்முன் நண்ணின. உடனே இறைவர் வாயு தேவனையும் அக்கினி பகவானையு நோக்கி, "நீங்கள் இப்பொறிகளைக் கங்கையில் விடக்கடவீர்கள்" எனக் கட்டளையிட்டு, அதற் கியைந்த வலிமையுந்தந்தருள, அவ்விருவரும் மாறி மாறி யெடுத்துச் சென்று மகிமை தங்கிய கங்கையை யடைந்து அதில் வைத்தார்கள். கங்காதேவியும் அப் பொறிகளைச் சிரமிசைத் தாங்கிக் கணமொன்றில் சரவணப் பொய்கையில் விடுத்தனள். திருமால் முதலிய தேவர்கள் பத்துத் திசைகளிலு மிருந்து பொய்கையைப் பாதுகாத்தனர். அப்போது அச்சரவணப் பொய்கையில் ஆறு திருமுகங்களும் பன்னிரு திருப்புயங்களும் விளங்க, சிவபெருமானே குமாரசுவாமியாகத் தாமரை மலர்மிசை வீற்றிருப்பத் தேவர்கள் தரிசித்தார்கள். கார்த்திகை மாதர் அறுவரைப் பாலூட்டி வளர்க்கத் திருமால் முதலினோர் கட்டளை தர, அவ்வனிதையர் ஆண்டுற்றபோது, ஆறு குழந்தைகளாகி அவர்கள் பால்முலையுண்டு திருவிளையாடல் செய்து கொண்டிருந்தனர். பின்னொரு பகலில் சிவபெரு

மான் தேவியாரோடும் விடையூர்ந்து சரவணப் பொய் கையை யடைந்து தேவியாரை நோக்கி, "உன் மகனைக் கொணர்க" என, பிராட்டியார் அதினிழிந்து ஆறு குழந் தைகளையும் ஒருசேர அன்போ டெடுக்கையில் ஆறு திரு வுருவேற்றிருந்த குமாரக் கடவுள் ஆறு திருமுகங்களும் பன் னிரு திருக்கரங்களும் ஒரே திருமேனியுமாக விளங்க, தேவி யார் தமது திருத்தனங்களினின்று சொரியும் பாலைப்பொன் வள்ளத்தி னேற்றுப் புகட்டி யெடுத்துச் சென்று சிவபெரு மானைப் பணிவிக்க, சிவபெருமான் தமது திருக்கரத்தா லெடுத்துத் திருமார்பி லணைத்துப் பக்கலி விருத்தினர். தேவியாரும் இடபவாகன மிவர்ந்து திருக்கைலாயகிரி யடைந்தனர்.

அந்த வேலையிற் கவுரியை நோக்கியெம் மைய
னிந்த நின்மகன் றனைக்கொடு வருகென வியம்பச்
சுந்த ரங்கெழு விடையினுந் துண்ணென வெழுந்து
சிந்தை கொண்டபே ராதரந் தன்னொடுஞ் சென்றாள்.

சரவ ணந்தனிற் றனதுசே யாறுருத் தனையு
மிருக ரங்களா லன்புட னெடுத்தனள் புல்லித்
திருமு கங்களோ ராறுபன் னிருபுயஞ் சேர்ந்த
வுருவ மொன்றெனச் செய்தன ளுலகமீன் றுடையாள்.

எந்தை சத்திக ளுயிரெலா மொடுங்குறு மெல்லை
மூந்து போலவொன் றாகியே கூடிய முறைபோ
லந்த மில்லதோர் றூவிரு வடிவுமொன் றாகிக்
கந்த னென்றபேர் பெற்றனன் கவுரிதன் குமரன்.

மூன்றாவது

தாக்ஷாயணி அவதாரம்

ஒரு காலத்தில் பிரமதேவன் செய்த சிருட்டிகளெல்லாம் விருத்தி யடையாமையின் மனத்திருப்தி யின்றித் துக்காங்கிராந்தனாய், இனி மாதர் முயக்கத்தா லுண்டாகுஞ் சிருட்டியைச் செய்யவேண்டு மெனக் கருதியவனாய், சர்வேசனால் பெண்கள் சிருஷ்டிக்கப்பட வேண்டுமன்றி, அவ்வாறு நானே படைக்க வலியில்லேன். இவ்விடயத்தில் சிவ சிவைகளின் அநுக்கிரகம் பெறுவே னென்று, உமாபரமேசுவரரை இதய தாமரையி லிருத்தி உக்கிர தவஞ் செய்கையில், அப் பெருந் திறலாளர் மனங்களித்து அர்த்தநாரீச்சுவர மூர்த்தமாகப் பிரத்தியட்சமாக, பிரமதேவன் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து, அஞ்சலியஸ்தனாய்ப் பக்தி சிரத்தை யோடு மதுரமான வியாகரண லக்ஷண சப்தத்துடன் கூடிய தோத்திரங்களால் மஹா தேவனையும் மஹா தேவியையும் அன்பின் மயமாகி நின்று பக்தி சிரத்தையுடன் பின் வருமாறு தோத்திரஞ் செய்யலாயினன்.

"ஜயதேவமஹாதேவ ஜயேஶ்வரமஹேஶ்வர
ஜயஸர்வகுணஶ்ரேஷ்ட ஜயஸர்வஸுராதிப |
ஜயப்ரக்ருதிகல்யாணி ஜயப்ரக்ருதிநாயிகே
ஜயப்ரக்ருதிதூராங்கி ஜயப்ரக்ருதிஸுந்தரி |
ஜயாமோகமஹாமாய ஜயாமோகமநோரத
ஜயாமோகமஹாலீல ஜயாமோகமஹாபல |
ஜயவிஶ்வஜகன்மாத ஜயவிஶ்வஜகன்மயி
ஜயவிஶ்வஜகத்தாத்ரி ஜயவிஶ்வஜகத்ஸகி |
ஜபஶாஶ்வதிகைஶ்வர்ய ஜயஶாஶ்வதிகாலய
ஜயஶாஶ்வதிகாகார ஜயஶாஶ்வதிகானுக—

ஜயாத்மத்ரயநிர்மாத்ரி ஜயாத்மத்ரயபாலிநி
ஜயாத்மத்ரயஸம்ஹர்த்ரி ஜயாத்மத்ரயநாயிகே |
ஜயாவலோகநாயத்த ஜகத்காரணப்ரும்ஹண
ஜயாபேக்ஷாகடாக்ஷோத்த ஹுதபுக்புக்தமௌக்திக |
ஜயதேவாத்யவிஜ்ஞேய ஸ்வாத்மஸூக்ஷ்மத்ருமோஜ்வலே
ஜயஸ்தூலாத்மஶக்த்யம்ஶ வ்யாப்தவிஶ்வசராசரே |
ஜயநாநைகவிந்யஸ்த விஶ்வதத்வஸமுச்சய
ஜயாஸுரஶிரோநிஷ்ட ஶ்ரேஷ்டாநுககதம்பக |
ஜயோபார்ஜிதஸம்ரக்ஷா ஸம்விதாநபடீயஸி
ஜயோந்மூலிதஸம்ஸார விஷவ்ருக்ஷாம்குரோத்கமே |
ஜயப்ராதேஶிகைஶ்வர்ய வீர்யஶௌர்யவிஜ்ரும்பண
ஜயவிஶ்வபஹிர்பூத நிரஸ்தபரவைபவ |
ஜயப்ரணீதபஞ்சார்த ப்ரயோகபரமாம்ருத
ஜயபஞ்சார்தவிஜ்ஞாந ஸுதாஸ்ரோத ஸ்வரூபிணி |
ஜயாதிகோர ஸம்ஸார மஹாரோக பிஷக்வர
ஜயாநாதிமலாஜ்ஞாந தம:படலசந்த்ரிகே |
ஜயத்ரிபுரகாலாக்நே ஜயத்ரிபுரபைரவி
ஜயத்ரிகுணநிர்முக்த ஜயத்ரிகுணமர்திநி |
ஜயப்ரமதஸர்வஜ்ஞ ஜயஸர்வப்ரபாதிகே
ஜயப்ரகாரதிவ்யாங்க ஜயப்ரார்திததாயிநி |
க்வதேவதேபரந்தாம க்வவயம்க்வசநோவச:
ததாபிபகவந்பக்த்யா ப்ரலபந்த்ம்க்ஷமஸ்வமாம்."

இத் தோத்திரத்தாற் களிகூர்ந்த அர்த்த நாரீசுவரர், பிரஜாவிர்த்தியைக் கருதிச் செய்த உன் தவத்தை வியந் தோம். அதனை நிறைவேற்றுவோ மென்று தமது வாம பாகமாகிய சக்தியைப் பிரிய, பிரமதேவன் பரமேசுவரியும் சமஸ்த லோகங்கட்கும் மகேசுவரியும் சர்வஞ்ஞையும் சர்வ வியாபியுமாகிய மகாதேவியை அஷ்டாங்க பஞ்சாங்கமாக நமஸ்கரித்து, "யான் படைத்தற் றொழிலைச் செய்யும்படி படைக்கப்பட்டு என் படைப்புகள் விர்த்தி யடையாமை யின், இனி ஸ்திரீ புருஷ சங்கமத்தால் உலக சிருஷ்டியாக

வேண்டுமென்று இச்சைகொண்டேன். பூர்வம் ஸ்திரீ சமூகங்கள் இதுகாறும் படைக்கப்படாமையின் அஃதெனக்குச் செய்ய இயலாததாயிற்று. எல்லாச் சக்திகளும் தேவரீராலேயே உண்டாதலின் அது விஷயமாகத் தேவரீரைப் பிரார்த்திக்கின்றேன். சராசரப் பிரபஞ்சங்கள் ஈடேறும்படி தேவியாரின் ஓரம்சத்தால் என் புதல்வனான தக்ஷனுக்குக் குமாரியாக அவதரிக்க வேண்டும்" எனப் பிரார்த்திக்க, பார்வதிதேவி தன் புருவ மத்தியில் ஒரு சக்தியை யுண்டுசெய்து, அப்படித் தோன்றிய சக்தியை நோக்கி, "பிரமன் பிரியப்படி செய்க" எனக் கட்டளையிட்டு, சிவபெருமானுடன் கைலாயகிரியை யடைந்தனர்.

"தக்ஷிணாங்கபவோ ப்ரஹ்மா வாமதஸ்ச ஜகார்த்தந:" என்றபடி சிவபெருமானுடைய வலப்புறத் துதித்த பிரமதேவன், பார்வதி தேவியின் புருவமத்தியி லுதித்த சக்தியைப் பணிந்து, "தாயே! நீயென் மகனான தக்ஷப்பிரஜாபதிக்கு மகளாகி, உலக விர்த்தியை யுண்டுசெய்ய வேண்டுமென் றிரப்ப" அத்தருணம் தக்ஷப் பிரஜாபதியும் பார்வதி தேவியின் அம்சமான குமாரியைப் பெறத் தவஞ் செய்து கொண்டிருந்தமையின், அச்சக்தி அப்படியே தக்ஷப்பிரஜாபதிக்குத் தனயை யாகினள். அது முதலாக மாதர்களும் புருஷர்களுஞ் சையோகஞ் செய்து மக்களைத் தருவாராயினர். தக்ஷன் மகளாகத் தோன்றிய காரணத்தால் தாக்ஷாயணி யென அம்மையாருக்கு அபிதான முண்டாயிற்று.

நான்காவது

மதுகைடப

சங்காரசத்தியநுக்கிரகம்

மஹா சமுத்திரம் பெருவெள்ளமாகப் பெருக, அதில் மூவுலகங்களும் மூழ்கியழிய, திருமால் சேஷசயனத்தில் அறிதுயி லமர்ந்திருக்க, அவர் காதுகளிலிருந்த குறும்பியி னின்று மஹா பலிஷ்டரும் அசுரத் தொழிலுடையவரு மான மது கைடபன் என்னும் தைத்தியர் தோன்றி அக் கடலிலேயே வளர்ந்து பெரிய சரீரமுடையராய் அங்கேயே விளையாடி யுலாவிக் கொண்டிருக்கையில், தமக்குள் 'காரண மின்றிக் காரியம் நிகழாதென்பதும், ஆதாரமின்றி ஆதேயப் பொருள் நிலைபெறாதென்பதும் உண்மையாகலின் நாம் ஆதார ஆதேயங்களின் றன்மையை யறியவேண்டும். இக் கடலுக்கு ஆதாரம் யாது? இது யாவருடைய படைப்பு? நாமிருவரும் யாரால் எப்படிப் படைக்கப்பட்டோம்? நமது தந்தை யெங்குள்ளார்?' என்றிவை முதலியன கருதிச் சிந்தித்த இருவரில், கைடபன் "மதுவே! இச் சலார்ணவத் தில் நம்மை நிலைபொறுத்தும் சத்தியே காரணமென்பது என் கருத்து. இக் கடலும் அச் சத்தியால் வியாபிக்கப்பட் டது. நம்மிருவர்க்கும் யாவர்க்கும் மேம்பட்ட அத் தேவியே காரணியா யிருக்கின்றனள்" என்றான். மதுவும் அங்ஙனமே அபிப்பிராயப்பட்டான். இவ்வா றிருவர்கள் யோசிக்கையில், வாக்பீஜமாகிய அக்ஷரவோசை ஆகாயத்தி லுண்டாகக் கேட்டு மனதிற்கொண்டனர். உடனே மின் னொளி தோன்றிற்று. ஒளியும் ஓசையுங் கண்டு கேட்ட

அவ்விருவரும் நன்றாராய்ந்து வெற்றொளியுமன்று வெற்றுருவியுமன்று என்று நிச்சயித்துத் தம துணைவை யொளித்துப் பஞ்சேந்திரியங்களை யடக்கி மனதை அக்ஷரத்தில் நிறுத்தி, சமாதியோகத்தில் உடலையிருத்தி ஆயிரவருடம் அருந்தவம் ஆற்றினர். பராசத்தி அவர்களுக்குப் பிரசன்னையாய் அசரீரியாக விரும்பிய வரத்தைக் கேட்பீர்களாக என, "தேவி! யாங்கள் விரும்பும்போதுதான் எங்கட்கு மரண முண்டாக அநுக்கிரகிக்கவேண்டும்" என வேண்ட, அங்ஙனமே யநுக்கிரகித்தனர்.

மதுகைடபர் வர விசேடத்தால் மஹா வீரத்துடன் விளையாடிக் கொண்டிருக்கையில், உலக சிருஷ்டி கர்த்தாவாகிய பிரமதேவன் அவர்கட்கு முன்னே திடீரெனச் செல்லக்கண்டு, அவர்கள் களித்து "ஓ பிரமதேவனே! நீ யெங்களோடு யுத்தஞ் செய்க. இன்றேல் உனக் காசனமாகிய தாமரையைவிட்டு எங்கேனுஞ் செல்க. வலியற்ற உனக்குச் சுகாசன மேதுக்கு?" என்றனர். பிரமன் இவர்களோடு போர் புரிய நமக்கு ஆற்றல் சாலாது. யாது செய்வோமென்று தன்னுள் ஆலோசித்து, நமது வலியின்மையை இவர்களறிந்தால் விபரீதமாம். ஒருவனே நம்மைத் துவம்சஞ் செய்து விடுவா னென்று பயந்து, விஷ்ணுமூர்த்தியை மனதாற் சரண மடைந்து அவர் துயிலுணரும் பொருட்டு, "தீனநாத! ஹரே! விஷ்ணோ! வாமந! மாதவ! விஸ்வம்பர! விசாலாக்ஷ! புண்யஸ்ரவண கீர்த்தன! ஜகத்யோநே! நிராகார! ஸர்க்கஸ்தித்யந்த ஹேதவே" என்றித்யாதி வசனங்களால் ஸ்துதிசெய்து இந்த இரண்டசுரரும் என்னைக் கொல்ல விருப்புற்றனர். இவர்களினின்றும் என்னைக் காத்தருள வேண்டுமென்று பலவாறு பிரார்த்தித்தும், விஷ்ணு நித்திரை தெளியாமையின் யோசிக்கின்றான்:

பஞ்சபௌதிக குணங்களாகிய சத்தாதி விஷயங்களை உயிர்நீங்கியவன் உணராத வாறுபோல இவ்விஷ்ணுவும் நித்திராசத்தியாற் கண்கள் மூடப்பட்டு ஒன்று மறியாதிருக்கின்றன ரென்று, யோக நித்திரா சக்தியையும் லக்ஷ்மியையும் துதித்து அவர்களுந் திருமாலைத் துயிலெழுப்ப முடியாமையின் இவர்களெல்லாம் சுதந்திரரல்லர் - பாதந்திரர். அம்பிகையொருத்தியே சுதந்தரை. ஆதலின் சங்கரியையே பலவாறு துதித்துக் காரிய சித்திபெற வேண்டுமென்று நானா வகையாகத் துதிசெய்ய அக்கருணாகரியின் அநுக்கிரகத்தினால் விஷ்ணு மூர்த்தியின் சரீரத்தினின்றும் தாமசரூபமான நித்திரா சக்தி அவ்விரு தானவரையும் ஒழிக்கும் பொருட்டு வெளிப்பட்டு ஆகாயத்திற் கட்புலனுக் கெட்டாதிருந்த அம்பிகையின் பக்கலில் நின்றனள். உடனேவிஷ்ணு தேஜோரூபியாய்ப் பிரகாசித்துத் தன்னுடைய உடலையசைத்தனர். கெம்பீரத்தோடு பிரமனைநோக்கி "நீதவத்தை விட்டு இங்கேன் வந்தனை? பயங்கொண்ட மனதோ டிருப்பதேன்?" என, பிரமன் "எந்தையே! உமது செவிக் குறும்பியி லுதித்த இவ்வசுரரிருவரும் என்னைக் கொல்ல வருகின்றனர். யான் தேவரீரைச் சரணடைந்தேன்" என விண்ணப்பிக்க, திருமால் "இதோ ஒருநிமிஷத்தில் இவர்களை யொழிக்கின்றேன். என் வலிமையை யுணராது உன்னைத்தொடர்ந்து என்னோடும் போர்செய்ய எத்தனிக்கின்றார்கள்" எனச் சொல்லிக்கொண் டிருக்கையிலேயே மதுகைடபர் நான்முகனைப் பரிகசித்துப் போருக்கழைத்து, "உன்னையுங் கொன்று உனக்காகப் பேசும் சேஷசயனியையும் பின் கொன்றுவிடுவோம். தவறினால் உங்களுக் கடிமை" என்றார்கள்.

அவ்வாறு பேசிக்கொண் டிருக்கையில், மதுவென்பவன் முற்பட்டோடி விஷ்ணுவின்மேற் பாய்ந்து இறுக்கிக் கட்டிக்

கொண்டு மற்போர் செய்தனன். விஷ்ணு அவனோடு பெரும் போர் செய்து அவனை யோடும்படி செய்தனர். அது சமயத்தில் கைடபன் அவனைப்போலவே பெரும்போர் செய்தனன். இப்படியே யிரண்டசுரருமாக மாறி மாறி ஐயாயிர வருடம் திருமாலொடு போர்புரிந்தனர். அதனால் விஷ்ணு பெரிதும் இளைத்து நின்றனர். இவர்கள் செய்யும் யுத்தத்தைப் பிரமதேவனும் நித்திரா சத்தியும் ஆகாயத்தி லிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது விஷ்ணு இவ்வசுரர் மஹாதேவியின் வரத்தால் தாங்கள் விரும்பியபோதன்றி யிறவாதவர்கள். இதனை யறிந்திருந்தும் ஐயாயிரவருடமாக அரும்போர் செய்தோம். இவர்களை வஞ்சனையாற் கொல்ல வேண்டுமென்று கருதி, "அசுரர்களே! நீங்களிருவரும் ஒவ்வொருவராகத் தனித்து என்னோடு போர்புரிதலின் நீங்கள் இளைக்கவில்லை. நானோ பெரிதும் இளைப்புற்றேன். எனக்குச் சிறிது அவகாசந் தந்து அதன்மேல் போர் செய்தல் தகுதி" என, அவர்கள் அதற் கிணங்கி அங்கே யிருந்தனர். விஷ்ணு நெடுநேரம் யோசித்துத் தேவியின் கருணையின்றி முடியாதென்றுணர்ந்து சோதி சொரூபமாய் நிற்குந் தேவியை அஞ்சலிசெய்து "புவனேஸ்வரி! மஹாமாயி! புக்திமுத்திப் பிரதாயினி! ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரகாரணி! யானுன்னை நமஸ்கரிக்கின்றேன். மனங்கலங்கித் திகைக்கின்றேன். யானுன் மாயையான நித்திரா சத்தியால் கவரப்பட்டு பிரக்கினையற்றுக் கிடந்தேன். அப்போது பிரமன் என்பால் வந்து நான் இந்திரிய சேஷ்டை யற்று அசேதனனா யுறங்குவது கண்டு என்னை யெழுப்ப முயன்று எழுந்திராமையால்,தேவரீரைத் துதிக்கத் தேவரீர் என்னை விழிக்கச் செய்தீர். அதுமுதல் ஐயாயிர வருடமாக மதுகைடபரோடு போர்செய் திளைத்தேன். அவர்களோ உமது வரத்தால் வன்மை யுற்றவர்கள். நான் அவர்களோடு போர் புரிய வியலாது மறைந்துவிட்

டால் அவர்கள் பிரமனைத் தடையின்றிக் கொல்வார்கள். ஆதலால் என்னையும் பிரமனையுங் காத்தருளவேண்டு மென்று சரண மடைந்தேன். அநுக்கிரகிக்குந் தருணம் இதுவே. இப்பொழுது அநுக்கிரகஞ் செய்யாவிடின் அசுரர் எங்களைக் கொன்றுவிடுவார்கள். யான் என்ன செய்வேன்? எங்கேபோவேன்" என்று கண்ணீர் பெருகி அழுது நின்றனர்.

தேவி கருணைமிகுந்து, "விஷ்ணுவே! அஞ்சற்க. நீ போருக்குச் செல்க. உனக்குச் சயமுண்டாக அவர்களை மொகிப்பித்து வஞ்சிக்கின்றேன். அத்தருணம் அவர்களை வெற்றி கொள்க" என விளம்ப, பெரிதுங் களித்து, விடை கொண்டு கடலிடையே போர்த்திறங் காட்டித் தோள் கொட்டி நிற்க, மதுகைடபர் சிரித்து "ஆ ஆ போருக்கு வருக. பூர்வம் உன்னால் எம்மினத்தவர் தோல்வியுற்றுள்ளார். இப்போது நீ யெங்களால் தோல்வி யடையப்போகின்றாய்" என, விஷ்ணு வெகுண்டு கை முஷ்டியால் இருவரையுங் குத்த இருவரும் முஷ்டியுத்தஞ் செய்ய, திருமால் சலித்து அம்பிகையைப் புத்தியா னினைக்க, ஜகன் மாதா திருமாலுக் கருள்கூர்ந்து அசுரர்முற் றோன்றி கடைக்கண்ணாகிய காம பாணத்தைப் பிரயோகித்து, புன்னகைத்தீயை மூட்டி, அபிநய நாடகத்தாற் போர் புரிய வொட்டாது மயக்கி, சங்கீத கானத்தால் மோகாந்தகாரத்தில் மூழ்குவித்து, வெறிபிடித்தார்போலத் தம்மையே பார்த்திருக்கச் செய்தனள். அத்தருணத்தில் விஷ்ணு "அசுரர்களே! உங்கள் வலியை மகிழ்ந்தேன். உங்களுக்கு யாது வரம் வேண்டும்" என்றனர். மதுகைடபர் மயங்கியிருந்தும் விஷ்ணுவின் வார்த்தைக்குச் சகியாமல் "நாங்கள் உன் சமர்த்திற்கு மெச்சினோம். நீ விரும்பிய வரத்தைக் கேள்" என, விஷ்ணு உள்ள மகிழ்ந்து, "உங்களுக்குக் கொடுக்குந்

திறம் உண்மையாயிருந்தால் நீங்கள் என்னாற் கொல்லப்பட வேண்டும்" என்று கூறி, அவர்கள் ஜலமில்லாத விடத்திற் கொல்லப்பட வேண்டுமென,விரும்பியபடியே தமது துடையைநீட்டி அதனை நிர்ஜலப்பிரதேசமாகக்காட்டி அத்துடைகளில் தங்கள் தலையை வைக்கச் செய்து தமது சக்கராயுதத்தினாற் சங்கரித்துத் தேவியைப் பலவாறு துதித்துப் பிரமதேவனுக் குற்ற இடையூற்றினை நீக்கினர்.

நமோதேவி மஹாமாயே ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரகாரிணீ
அநாதி நிதநேசண்டி புக்திமுக்திப் பிரதேபிவே.
நதே ரூபம் விஜாநாமி ஸகுணம் நிர்குணம்ததா
சரித்ராணிக்குதோ தேவி ஸங்க்யா தீதா நியாநிதே.
அநுபூதோ மயாதேத்யா ப்ரபாவஸ்சாதி துர்கட:
யதாஹம் நித்ரயா லீந: ஸந்த்யா தோஸ்மி நிசேதந:
ப்ரஹ்மணுசாதியத்ரேண போதி தோதி புந: புந:
நப்ரபுத்தஸ் ஸர்வதாஹம் ஸங்கோசித ஷடிந்த்ரிய:

ஐந்தாவது

குபேரநேத்ரோத்பாடநம்

பண்டுபதுமகற்ப விறுதியில், கலிங்கநாட்டரசன் அருந்தவஞ் செய்தளித்த தமனென்பவன், முற்சனனத்தில் தெய்வகதியாகச் சம்பவித்த புண்ணியத்தால் சிவாலயகங்களில் எங்கெங்குந் தீபங்களை யேற்றி உத்தம தருமங்களை யபரிமிதமாகச் செய்து சுப சுரமான விரதங்களை முறைப்படி அநுஷ்டித்து புண்ணிய சொரூபியாக விளங்கினமை

யின் அவன் குபேரனுக்கப்பட்டு அளகாபுரியின் அரசுரிமை யும், இயக்ஷ வித்தியாதர குய்யக கின்னராதிகட்கு ஆதி பத்தியமு மெய்தினன்.

நவீனமாகக் குபேரனுக்கப் பெற்றது தான் பூர்வத் திற் புரிந்த திருவிளக்குத் தொண்டின் விசேடமென நன் குணர்ந்து அதனையே மேலுஞ்செய்ய அவாவி, காசியம்பதி யில் ஒரு சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்து "மாசில் சித்தமாந் தகளியினன்பு நெய் வாக்கி, யீசனன்றி வேறில்லெனுந் திட்பநுண் டிரியிற், றேசுடைமதனி ஞானவொண் செழுஞ்சுட ரேற்றி, ஆசில் கொள்கையோன் பற்பகல் யோகினி லடைந்தான்."—வெகுகாலந் திருவிளக் குத் தொண்டினைச் சிறப்பாக நடத்திப் பரமேசுவரனையும் பார்வதிதேவியையும் சிறந்த பக்தியோடு வணங்கிவந்தனன். அவன் செய்த அருந்தவத்திற்கு அகமகிழ் வெய்திய அரவா பரணரும் அம்பிகையும் அவ்விலிங்கத்தினுள்ளே சோதி மயமாகக் காட்சி தந்து, "உனக்கு வேண்டிய வரம் யாது?" எனக் கேட்க, "சர்வ ஜகத்திற்கும் பிதா மாதாக்களே! எண் ணில்லாத சூரியர் ஒரே காலத்தில் உதயமானாற்போன்ற சோதிரூபத்தைத் தரிசிப்பதற்கு எளியேன் கண்கள் கூசு கின்றன. அவை நன்கு தரிசிக்கத்தக்க ஆற்றல் பெறுமாறு அருளவேண்டுவதே அடியேன் வேண்டும் வரம்" என விண் ணப்பிக்க, திருமால் பிரமேந்திராதி தேவர்களும் மனத்தா லும் வாக்காலும் காண்டற்கரிய அத்தேஜோ ரூபத்தைக் கண்டு களிக்கும்படி அநுக்கிரகிக்கவும், சிவபெருமானைத் தரி சித்து அவ் விறைவனோடு பிரிபாத பிராநம் . . . .

யாரது விசேடித்த ரூபலாவண்ணிய சௌந்தரியத்தைக் கண்டு மயங்கி "இறைவரோடு கூடி நிற்கும்படி புரிந்த தவம் யாதோ?" என அறிவீனத்தாற் கருதி உற்று நோக்குகையில், அவனுடைய ஒரு விழி மறைந்தது. உடனே உலக மாதா "இவன் யாவன் வஞ்சகன்?" என்று சிவபெருமானோடுரைப்ப, அண்ணல் "உமையே! இவன் உன்னுடைய மகிமா விசேடங்களை மதித்தானன்றிப் பிறிதொன்றுஞ் சொல்கிலன். நீ வருந்தற்க! இவன் மறைந்த விழியை யருள் புரிக!" எனக் கூறவும், மாதேவி அங்ஙனமே மன மகிழ்ந்து அவனது இழந்த விழியை யருள்புரியவும் அது பொற் கண்ணுயது. இழந்த விழியை மீண்டும் பெற்ற இயக்கர் தலைவன் சந்திரசேகரனையும் சாம்பவியையுஞ் சரண கமலங்களிற் பணிந்து பலவாறு துதித்து வாழ்த்தினன்.

அப்பொழுது சிவபெருமான், தங்களிருவர் தாட்டாமரையிற் சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்து கிடந்த தனதனைத் தமது கர கமலத்தினற் றடவி யெழுப்பி "நீ இன்று முதல் என் உயிர்த் தோழன். நீ வழிப்பட்ட லிங்கம் குபேரலிங்கமென வழங்குக" என வரந் தந்தனர். அம்பிகை "நீ குபேரனென்னும் பெயரால் யக்ஷ வித்தியாதர குய்ய சாதிகளுக்குத் தலைவனாய், அளகாபுரியில் பெருவளங்களோடு வாழ்க" என்றருள் புரிந்தனர்.

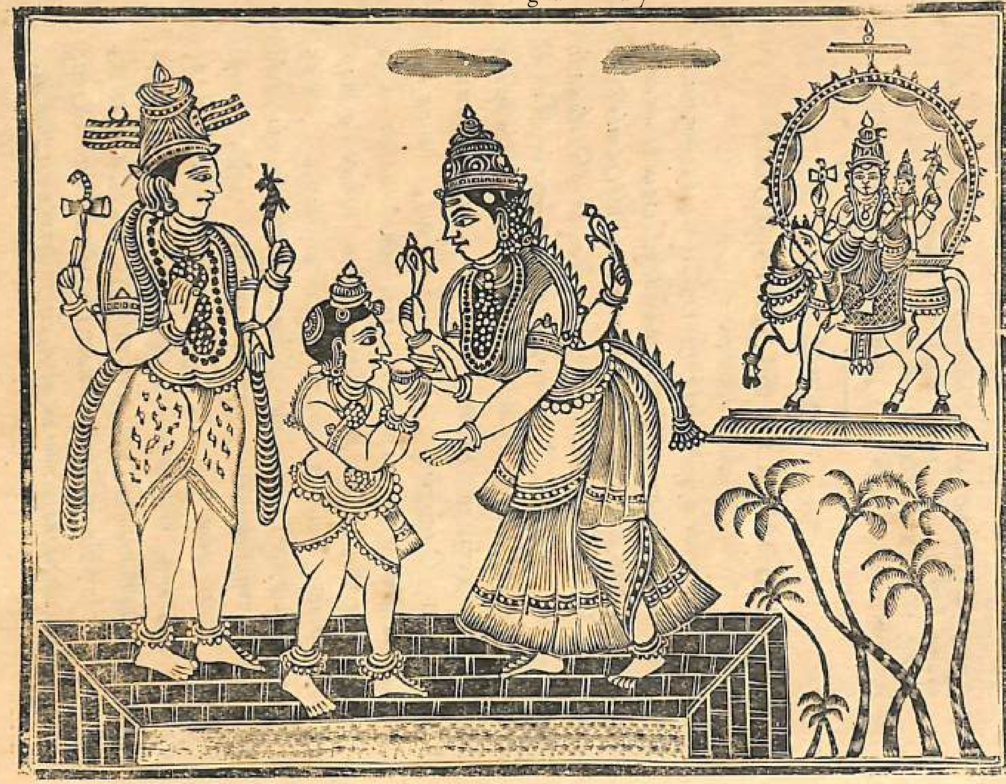
"தொழுத வேந்தனைத் துணைமலர்க் கைகளாற் றிறைவந்
தெழுக வின்றுதொட் டென்னுயிர்த் தோழனீ யென்னுப்
பழுதி னல்வா மருளிநீ பாவிய விலிங்கம்
விழையு நின்னுடைப் பெயரினல் விளங்குக வென்றான்.

இயக்கர் விஞ்சையர் குய்யகர் கின்னர ரிறைஞ்சி
வியக்க நீணிதிக் குபேரனுப் பெயரொடு மேவிப்
பயக்கு நல்வளத் தளகையிற் பரிவின்வாழ் கென்று
முயற்கா னங்கமின் மதிமுகத் துமையிவை மொழிந்தாள்."

ஆருவது

ஞாநஸம்பந்தாநுக்ரஹம்

பண்டொரு காலத்தில் பார்வதி பரமேசுவரர்களுடைய மகிமாவிசேஷங்கள் காலகதியால் மக்கியதுபோலக் காணப் பட அவ்விரு முதுகுரவரும் அதனைப் பண்டுபோலப் பிர காசிப்பிக்கத் திருவுளங் கொண்டிருக்கையில் காழியென்னும் மஹா நாகம் பூசித்துப் பேறுபெற்ற காரணத்தால் சீகாழி யென்னும் பெயர் பெற்றதொரு சிவக்ஷேத்திரத்தில் வசித் திருந்த அந்தணரில் கௌணிய கோத்ரோத்பவராகிய சிவபாதவிதய ரென்னும் பக்த ரொருவர், தமக்குப் புத்திரப்பே றின்றி வருந்தியவர், புறச் சமயங்களை நிரா கரித்துச் சைவப்பயிரைத் தழைப்பிக்க வல்ல சற்புத் திரனைப் பெற வேண்டியவராய், அரும்பெருந் தவஞ் செய்ய, அவர்தந் தவத்தின் விசேடத்தால் அகங் களி தூளும்பிய அம்பிகையும் அரவாபரணரும் அவ் வேதி யருக்கு அவர் அவாவிய அடைவே அருமறைக் கொழு தனைய ஆண்மக வொன்றை யருளினர். அக்குழந்தை ஆளுடைய பிள்ளையா ரெனுந் திருநாமஞ் சூட்டப் பெற்று, வளர்பிறைச் சந்திரன்போல நாளொரு மேனியும் பொழு தொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து மூன்று வய தடைந்தது.

அக்காலத்தில் ஒருநாள் சிவபாதவிதயர் தமது நிய திப்படி ஸ்நானத்திற்குச் செல்லத் தொடங்குகையில், ஆளு டைய பிள்ளையாரும் அவரை விடாது பலவகைத் துயர் செய்து ரோதனம் புரிய, குழந்தையை நிறுத்திப் போகும் வண்ணம் எண்ணிறந்த வகை செய்யினும், ஆளுடைய பிள்ளையார் எவ்வாற்றானும் பிரியாராய்த் தந்தையாரைக் கைப்பற்றிக் கலுழ, "உன் செய்கை யிங்ஙனமாயின் வருக" என்று உடன்கொண்டு சென்று, அங்குள்ள தீர்த்தக் கரையை யடைந்து அதன்கண் அரிய குழந்தையை யமர்த்தி; தமது குழந்தை சலத்தி லிறங்காவகை சாம்ப சிவனைப் பணிந்து, தடாகத்தில் மெல்லென இழிந்து மூழ்கு கின்றவர் கும்பகத்தோடு கூடி அகமருஷணஞ் செபித்து மேலே யெழும்பு முன்னர், ஆளுடைய பிள்ளையார் தமது தந்தையைக் காணப் பெறாது அழுததாக உலகினர் கரு தவோ, அல்லது தமக்குரிய சிவஞானத்தினைப் பெறுவதற் குக் காரணமாகவோ அச் சீகாழியிலுள்ள திருத்தோணி யாலயத்தின்கண் எழுந்தருளிய தோணியப்பரையும் திரு நிலை நாயகியாரையும் நோக்கிக்கொண்டு, "அம்மே! அப்பா!" என்றழவும், ஸமஸ்தலோக பிதாமாதாக்களாகிய அவ் விரு வரும் ஒன்றாக இடபாரூடராய்த் தீர்த்தக்கரை யணுகிக் காட்சி தந்தனர். அவ்வமயத்தில் அகிலாண்ட நாயகியாகிய அன்னையார் அக் குழந்தையின் அழுகையை அகற்றிக், கண்ணீரைத் துண்ணெனத் துடைத்து, தமது உண்ணு முலையின் பாலை மாற்றுயர்ந்த பொன் வள்ளத்திற் கறந்து சிவஞான முண்டாகப் புகட்டியருளினர். அதனால் ஆளு

டைய பிள்ளையார் பரமஞான மெய்திச் சிவஞான சம்பந்தப் பிள்ளையாராய் ஆநந்த பரவசராய் வீற்றிருக்கையில், சிவ பாதவிதயர் ஸ்நான முடித்துக் கரையில் வந்து குழந்தையைக் கண்டு, "நமது ஆசாரங் கெடும்படி யாவர் கொடுத்த பாலை யுண்டனை? ஐயோ! உனக்கிதனைக் கொடுத்தோரைக் காட்டுக!" என்று அங்கிருந்த ஒரு கோலைக் கையிற்கொண்டு பயமுறுத்த, திருஞான சம்பந்தர் ஆநந்தக் கண்ணீர் சொரிந்து, ஒரு திருக்கரத்தைச் சிரமிசைத் தூக்கிக் ககன வழியே விடையூர்ந்து செல்லும் உமாமகேசுவரரைச் சுட்டித் திருப்பதிகத்தால் விளக்கி யருளினர்.

"தோடுடைய செவியன் விடையேறியோர் தூவெண்மதிசூடி
காடுடைய சுடலைப் பொடி பூசியென்னுள்ளங் கவர்கள்வன்
ஏடுடைய மலரான் முனைநாட் பணிந்தேத்த வருள்செய்த
பீடுடைய பிரமாபுரமேவிய பெம்மானிவ னன்றே."

ஸௌந்தர்யலஹரீ

"தபஸ்தந்யம் மந்யே தரணிதர கந்யேஹ்ருதயத:
பய பாராவார: பரிவஹதி ஸாரஸ்வதமிவ |
தயாபத்யாதத்தம் த்ரவிட ஶிஶு—ராஸ்வாத்ய தவயத்
கவீநாம் ப்ரௌடாநாமஜநி கமநீய: கவயிதா: ||"

மேற்படி

"தருண மங்கலை யுனது சிந்தை தழைந்த பாலமு துறினல்
அருண கொங்கையி லதுபெ ருங்கவி யலைநெ டுங்கட லாகுமே
வருண நன்குறு கவுணி யன்சிறு மதலை யப்புயல் பருகியே
பொருண யம்பெறு கவிதை யென்றொரு புனித மாரி பொழிந்ததே."

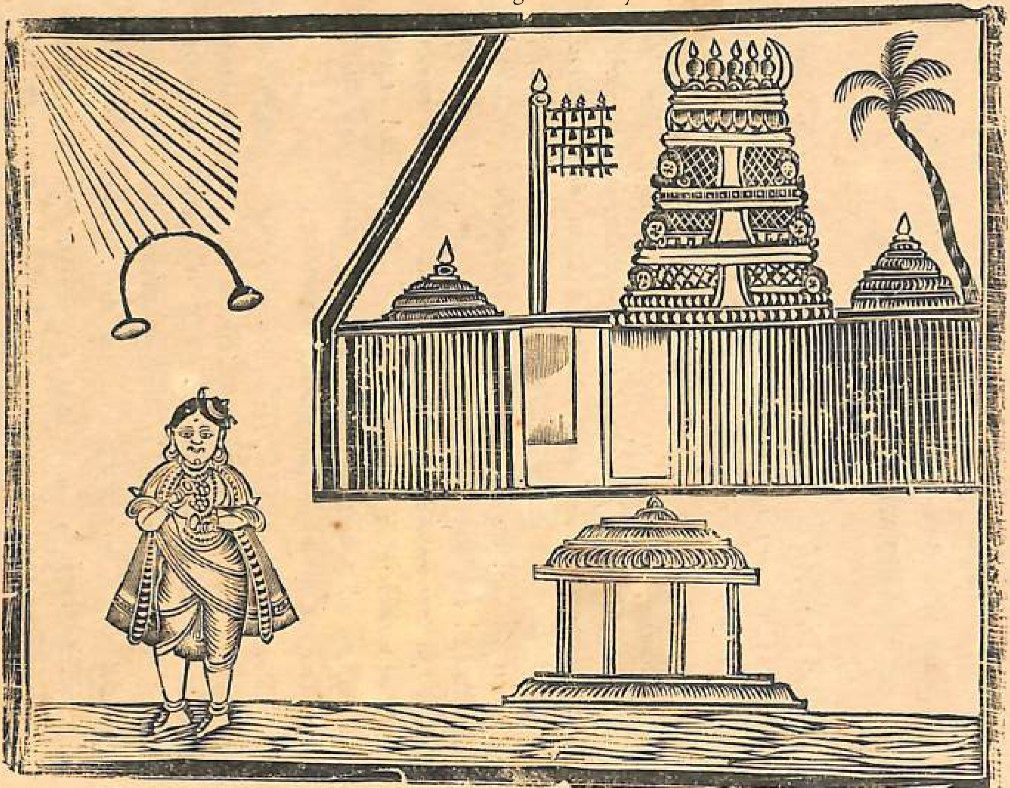
[இச் சரிதையின் றொடர்ச்சி தாளஸப்ததானத்திற் கண்டு கொள்க]

ஏழாவது

தாளஸப்ததாநம்

சீகாழிப்பதியில், திர்த்தக் கரையில், ஆளுடைய பிள்ளையார் சுட்டிக் காட்டப் பார்வதி பரமேசுவரரைத் தெரிசித்து ஆநந்த மேலிட்ட புண்ணிய சீலராகிய சிவபாதவிதயர் திருக்குமாரரைத் தோண்மிசைக் கொண்டு, அவரோடு ஆலய மெய்தி, அப்பனையும் அம்மையையும் அடி பணிந்து தோத்திரஞ்செய்து, தம்மனையிற் புகுதுகையில் அந்நகர்ப் பிராமணர் முதலினோர் கண்டுங் கேட்டும் அடங்கா அன்பும் மகிழ்வுங் கொண்டு ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரை யெய்தி, "காழியர்தவமே! கவுணியர்தனமே! கலைஞானக் கடலே! கடலமுதே! ஏழிசை மொழியாள் திருவருள் பெற்ற இளஞ் சிங்கேறே! மறைவளர் திருவே! வைதிக நிலையே! ஞான முகிலே! காவிரி யீன்ற முத்தே! வேத வொளியே! புண்ணிய முதலே! கண்ணிறை கதிரே! கலை வளர் மதியே!" என்றிப்படிப் பலவாறு துதிசெய்தார்கள்.

மற்றைய தினத்தில், பாலரு வாயராகிய ஆளுடைய பிள்ளையார் தமது தந்தை சிவபாதவிதயர் தோண்மேற் றூங்கிவரத் திருக்கோயிலை யடைந்து "தங்கள், தாதையாரையும் வெளியே தாங்கரிய மெய்ஞ்ஞானம் தம்பால் வந்து, போதமுலை சுரந்தளித்த புண்ணியத்தா யாரையுமுன் வணங்கிப் போற்றி, மேதகைய வருள்பெற்றுத் திருக்கோலக்கா விறைஞ்ச விருப்பிற் சென்றார்."—என்றபடியே

அன்னையப்பரைப் பணிந்து விடைகொண்டு, திருக்கோலக் காவென்னும் சிவஸ்தலமெய்தித், தக்காாக மென்னும் பண் பாடித் துதி செய்தனர்.

"மடையில் வாளை பாய மாதரார்
குடையும் பொய்கைக் கோலக் காவுளான்
சடையும் பிறையுஞ் சாம்பற் பூச்சுங்கீ
ழுடையுங் கொண்ட வுருவமென் கொலோ."

என்னும் முதலையுடைய திருப்பதிக மோதித் திருக் காத்தால் தாள வொத்திட்டுப் பாடுகையில், சிவபெருமான் அவர் தம் திருக்கரம் வருந்துவது சகியாது சிவநாமம் வரைந்த செம்பொற் ருளங்கள் திருவருளால் அவர் காத்தி லெய்துமாறு அநுக்கிரகித்தனர். அதற்குத் தக்க இன் னெலி யெய்துமாறு அம்பிகையார் பாலித்தருளினர். இது காரணமாக அந்த ஸ்தலத்தில் பிராட்டியாருக்கு ஓசை கொடுத்த நாயகி எனும் பெயர் பிரசித்தமாக இன்றும் விளங்குகின்றது.

எட்டாவது
சிஷ்யபாவம்

ஸர்வ ஜகந்மாதாவாகிய மஹாதேவி: மணியு மொளி யும், மலரு மணமும், தீயு முஷ்ணமும், நீருந் தட்பமும் போலப் பரசிவத்தோடு அபின்னையாகி, அவ்விறைவன் குறிப்பின்படி பஞ்ச கிருத்தியங்களை நடத்திநிற்பள். அக் கருணை யுருவாகிய சத்தியே பஞ்சகிருத்திய பேதத்தினாலே

ஐவகைப்படும். அவை "பரையாதி விருப்பறிவு தொழிலாகி யுலகமெலாம் படைத்துக் காத்து, வரையாது துடைத்து மறைத்தருளி—" என்றபடி முறையே பராசத்தி, ஆதிசத்தி, இச்சாசத்தி, ஞானசத்தி, கிரியாசத்தி என்பனவாம். அவற்றுள், பராசத்தி: பரசிவத்தில் ஆயிரத்தொரு கூறுகொண்டது; ஆதிசத்தி: பராசத்தியில் ஆயிரத்தொரு கூறு கொண்டது; இச்சாசத்தி: ஆதிசத்தியில் ஆயிரத்தொரு கூறுகொண்டது; ஞானசத்தி: இச்சாசத்தியில் ஆயிரத்தொரு கூறுகொண்டது; கிரியாசத்தி: இச்சாசத்தியில் ஆயிரத்தொரு கூறுகொண்டது.

இவற்றுள், ஆதிசத்தி: ஆன்மாக்களுக்கு விஷய சுகத்தைப் பொருத்தும்; இச்சாசத்தி: சிருஷ்டியை நடத்தும்; ஞானசத்தி: சர்வான்மாக்களுடைய கன்மங்களையும், அந்தக் கன்மங்களுக் கிடான தநு கரண புவன போகங்களையும் உபாதானத்திரயங்களினின்றும் உண்டாக்கும்.

வாதுளாகமம்

"தச்சிவேத பராஶக்திஸ் ஸஹஸ்ராம்ஶா தஜாயத
தச்சக்தேஸ்து ஸஹஸ்ராம்ஸா தாதிஶக்தி ஸமுத்பவ:
அஸ்யாஶ்ஶக்தேஸ் ஸஹஸ்ராம்ஸா திச்சாஶக்தி ஸமுத்பவ.
தச்சக்தேஸ்து ஸஹஸ்ராம்ஶாத் ஜ்ஞாநஶக்தி ஸமுத்பவ;
அஸ்யாஶ்ஶக்தேஸ் ஸஹஸ்ராம்ஶாத் க்ரியாஶக்தி ஸமுத்பவ:
ஏதாவை ஶக்தய: பஞ்ச கிஷ்களத்வே நகீர்த்திதா:
ஶிவஸ்ருஷ்டி ரியம் ப்ரோக்தே."

இப்படித் தோன்றிய ஐவகைய சத்திகளில், பின் வரும் பராசத்தியானது, பக்குவமலராகிய ஆன்மாக்களைக் கருணையால் அநுக்கிரகிக்கும் ஆதி சத்தியானது, ஆணவமலம்

பக்குவ மாம்படிசெலுத்தும். ஞானசத்தி, சத்தர்க்கு ஞான வொளியாகி சர்ம சக்ஷுராதி யக்கிராஹியமான தேஜோ ரூபமாம்.

இவ்வகைய பஞ்ச சத்திகளின் * தசாம்ச பேதத்தால் சகல நிஷ்களமாகிய சதாசிவரூபமாம்.

வாதுளாகமம்

"பராஶக்தேர் தஶாம்ஶேந ஶிவஸா தாக்யஸம்பவ:
பராஶக்த்யுத் பவத்வாச்ச ஶூத்ததத்வாச் சிவஉச்யதேத்."

இது கருத்துப்பற்றியே "சிவஞ்சத்தி தன்னை யீன்றும் சத்திதான் சிவத்தையீன்றும் உவந்திருவரும் புணர்ந்திங் குலகுயிரெல்லா மீன்றும் * * *" என அருணந்தி சிவாசாரியர் திருவாய் மலர்ந்தருளினர். "பூத்தவளே புவனம் பதினான்கையும் பூத்தவண்ணம், காத்தவளே பின் கரந்தவளே கறைக்கண்டனுக்கு மூத்தவளே * * *" என்றெடுத் தாண்டதும் இப்பெற்றி நோக்கியே யென்க.

வாதுளாகமம்

கர்மேஶஸ்ய ஸஹஸ்ராம்ஶாந் மஹேஶஸ்ய ஸமுத்பவ:
மஹேஶம் ஸகளம் வித்யாபு ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி லயாத்மக:

இங்ஙனமாகவும், வெள்ளிமலையாகிய ஸ்ரீகைலாயகிரியினுச்சியில் எண்ணில் சூரியர் இலகினாற்போலக் காந்திவீசும் நவரத்தினகசிதமான ஆயிரக்கால் மஹாமண்டபத்தில் பக்தர்கட் கநுக்கிரகிக்கும் வண்ணம், சிவபெருமானும் மஹாதேவி

* தசாம்சமென்றதால், பத்திலொன்று அகளமாகிய சாதாக்கியமாம். விரிப்பிற் பெருகும்.

யும் திருவோலக்கங்கொண் டெழுந்தருளியிருக்கையில், திருமால் பிரமன் முதலிய தேவர்களும், பதினொருகோடி யுருத்திரரும், இந்திரன்முதலிய வெண்டிசைப் பாலரும், அஷ்டவசுக்களும்,முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் நாற்பத்தெண்ணுயிர முனிவர்களும், சநகாதிமஹருஷிகளும், நவசித்தர்களும், கருடகாந்தர்வ சித்தவித்தியாதர யக்ஷகின்னராதி பதினெண் கணங்களும் கூட்டங் கூட்டமாகத் தங்கி,

"இமையோர் பணிவெற் பிறைவா சரண
 மிமயத் தரசன் மகனே சரண
மமைவா மிடபத் தரசனே சரண
 மரியின் கொடிசே ரனையே சரணங்
கமழ்பூ தியின்மே னியனே சரணங்
 களபம் புனைமெய் யுடையாய் சரண
மெமையாள் கருணை விழியாய் சரண
 மிருதா மரையா நயனீ சரணம்."

"பொருரு வமெடுத் தவனே சரணம்
 புனைதா மரைசேர் கையாய் சரணம்
அரிதா கியதிக் குடையாய் சரண
 மணிதா ரொழிபட் டுடையாய் சரணம்
தெரியா டரவக் குழையாய் சரணந்
 திகழ்மா மணித்தோ டுடையாய் சரணம்
வரிவே ணியிளம் பிறையாய் சரணம்
 மலர்கொந் தளகப் பிறையாய் சரணம்."

"காசினிக்குத் தந்தையே போற்றி போற்றி
 கடலுலகின் றருவாயே போற்றி போற்றி
பேசுமதன் றனைக்காய்ந்தாய் பெரியோய் போற்றி
 பெரியமதன் றனையேவல் கொள்வாய் போற்றி

யேசறவே விடைநுகர்ந்தாய் போற்றி போற்றி
யின்னமுத நுகர்ந்தாயே போற்றி போற்றி
தேசுபெறு மகேசுரனே போற்றி போற்றி
சீர்திருக்கொந் தளதேவி போற்றி போற்றி."

என்று தங்கடங்கட் கியைந்தவாறு தோத்திரஞ்செய்து அஷ்டாங்க பஞ்சாங்க நமஸ்காரங்கள் புரிந்து கைகட்டி வாய் பொத்தி நிற்கவும், வேதங்கண் முழங்கவும், தும்புரு நாரதர் பாடவும், அரம்பையர் நடிக்கவும், கூட்டத்தைத் திருநந்தி தேவர் பொற்பிரம்பு கொண்டடித்து விலக்கவும், இஷ்ட சித்திகளை யெய்த வெண்ணினோர் வரங்கேட்டுக் கையேந்தி நிற்கவும், ஸ்ரீபார்வதி பரமேசுவரர் இரத்தின சிங்காசனத்தில் திருவோலக்கங்கொண் டெழுந்தருளி யிருந்து பக்தியே வடிவமான பிருங்கி முனிவர் நடிக்கும் நடனத்திற் சிறிது திருக்கண் சாத்தி, அதன்பின் அவரவர்கட்குச் சிரக்கம்பன மந்தஹாஸாதி குறிப்புகளால் விரும்பிய வரங்களை யளித்துத் தத்தமிடஞ்செல்ல ஆஞ்ஞை தந்தனுப்பி, ஏகாந்தமாக விருந்தனர்.

சிவஞான சித்தியார்

"சிவஞ்சத்தி தன்னை யீன்றுஞ் சத்தி தான்சிவத்தை யீன்று
முவந்திரு வரும்பு ணர்ந்திங் குலகுயி ரெல்லா மீன்றும்
பவன்பிரம சாரி யாகும் பான்மொழி கன்னி யாகும்
தவந்தரு ஞானத் தோர்க்கித் தன்மைதான் றெரியு மன்றே."

என்றபடி சிவசத்திகளிருவரில் ஒரு சிறிதும் பேதமில்லை யாயினும், தேவியார் லீலாமாத்திரையாகத் தாமொரு சிஷ்ய கோலமும் சிவபெருமானை ஒரு குருகோலமுமாக

விளங்கி நிற்கத் திருவுளங்கொண்டு, இறைவி இறைவரடிகளைப் பணிந்து ["ஈசா! பாசத்தின் 'ஐவகை நிலைமையும்' அவை யகலும் வகையும், அவற்றை அகன்றோர் அடையுந் தன்மையும், வேதசிவாகமாதிகளின் உற்பத்தியும், அவை அநாதியென் றுணர்த்துவதற்கு யெடுத்துக்காட்டிய சூக்குமை பைசந்தி முதலிய வாக்குகளுக்கு அதிஷ்டானமாயுள்ள சுத்த மாயாலக்ஷணமும், அம் மாயை என்னிடத்தி லுள்ளதும், அடியேன் தேவரீர் வாமபாகத்தி லமர்ந்ததும் இவ்விவ் வரலாற்றுனென்று திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டும்."] எனக்கூற, உம்பர் பெருமான் "உமையே! இரு" எனத் தமது வாமபாகத்தி லிருத்தி ஒரு திருமுகமும் ஆறு திருக்காமுந் தாங்கி எல்லா ஆசனங்களிலு முயர்ந்த ஸ்ஙகாசனத்தி லிருந்து அவ்வினுக்கட்கெல்லாம் தக்க விடையுறுத்தருளினர்.

வையகமெல்லாந் தந்த மாதேவி, ஐயன்பாற் கையேற்றுச் சிஷ்யகோலங் கொண்ட காரணத்தினுல் சிஷ்யபாவை எனப்பட்டனள்.

[ ] இக்குறியிலுள்ள விஷயங்களை ஞானசிரியர்பாலும், பல நூல்களாலுங் கண்டறிக. இங்கு விஸ்தார பயங்கருதி விளக்காது விடப்பட்டது.

ஒன்பதாவது

தாண்டவப்பிரிய கௌரீ

பண்டொரு காலத்தில், 'தவமே முத்தி தரத்தக்க' தெனக் கருதிய தாருவன முனிவர் தவத்தையும், கற்பின் மிகையாற் கர்வித்திருந்த அம்முனி மங்கையர் கற்பையும் அழிக்கத் திருவுளங்கொண்ட சிவபெருமான் திருமாலைத் தம் பால் வரத் திருவுளஞ்செய்ய, கமலை நாயகன் கடவுள் கருத் தறிந்து கைலையை யடைய, சிவபெருமான் "விண்டுவே! நீ பண்டு கொண்ட மோகினியுருவெய்துக" எனப் பன்னக சயனன் அன்னணமே யரிவையுருவாக,

தாருவன க்ரீடா விலாஸம்

வாசீஷ்டலிங்கம்

விஷ்ணுஸ்சமாயயாப்ரஹ்மன்பார்யாபூந்மமஸௌந்தரி |
தயாஸஹமஹாக்ரீடாங் க்ருத்வாவேஷந்திகம்பரம் ||

என்றபடி மோகினி வடிவேற்ற திருமாலாகிய பெண்ணோடு சிவபெருமான் திகம்பரராய்ப் பிக்ஷாடனராகி "அடியிற்றொடுக்க பாதுகையு மசைந்த நடையு மிசைமிடறும், வடிவிற் சிறக்க நடந்தருளி" என்றபடி மிதியடி தொடுத்துக் கபாலமுஞ் சூலமுங் கையிற் கொண்டு உள்ளாளப்பண் பாடி வீதியிற் செல்ல, முனிமங்கையர் பண்ணொலி கேட்டுப் பிக்ஷாடனரைக் கண்டு காமநோயிற் கலையவிழ்ந்து, வளை கழன்று, நாண மழிந்து, இறைவர் செய்த மாமாய சால வித்தைபோல் அம்மங்கையர் நாற்பத்தெண்ணாயிரம் புதல்

வரை ஈன்றனர். இறைவர் அக் குமாரர்களைத் தம்மை நோக்கித் தவஞ் செய்யக் கட்டளை தந்தனுப்பி, நகரின் புறம்பே போந்தனர். மோகினியின் வடிவு கண்ட முனிவர்கள் தவச்செய லகன்று தத்தம் பெண்டிரை யவாவிச் சென்று கண்டு "நம்மாதர் இத் திகம்பரனாற் கற்பழிந்தனர். நாமுமொரு பெண்ணாற் றவ மிழந்தோம்" என வருந்தி, சிவ பெருமானைக் கொல்ல விரும்பி அபிசார வேள்விசெய்து அதிற் றோன்றிய புலி, நாகம், மான், பூதர்கள், வெண்டலை, தமருகம், முயலகன், அக்கினி முதலியவற்றைப் பிரயோகித்தார்கள். அவை யொன்றும் எமது சிவபெருமானை ஒரு சிறிதும் ஊறுசெய்யாதன வாயின.

"காது வெய்புலி பாசு நவ்வி கடும்ப ணித்திரள் பூதர்கள்
மோது வெண்டலை திண்டி றற்றடி முய லகன்றனை யேவினர்."

"வேங்கை தன்னை யுரித்து டுத்தனன் மிக்க சாரதர் தானையாய்ப்
பாங்கு றும்படி யோதி னனொரு பாத வண்கம லத்தினு
லேங்கு றும்படி முயல கன்றனை யீடி னேடுமி தித்தனன்
வாங்க ருங்கவி னுற்ற மேனியின் மற்றை யாவு மணிந்தனன்."

என்றபடி, புலியை யுரித் தணிந்தும், பூதர்களைச் சேனை யாக்கியும் முயலகனைத் தாளின் கீழ் மிதித்தும், ஏனைய பாம்பு மான் அக்கினி தமருகம் இவற்றைத் திருக்கரத் தேந்தியும், திருத்தெளிச்சேரியில் திருநடம் புரிந்தருளிப் பிரமாதியர் துதியினை யேற்று, அது கண்ட முனிவர் அபசாரமன்னிப்பு வேண்ட அவர்கட் கநுக்கிரகித்து, "இனி நீவிர் சிவ சின்னந் தாங்கி எம்மைப் பணிந்து இவ்வுலகி லிருத்தி" என விடுத்து, திருமாலுடன் திருக்கைலாய மெய்தினர்.

இவ்விடயத்தை யறிந்த எமதன்னையாகிய பார்வதி தேவியார்: "அக்கினிக்கு உஷ்ணம் போலவும், பூவின் மணம் போலவும் அபின்ன சக்தியாகிய நான் இங்கிருக்கவும், விஷ்ணுவைத் தேவரீர் சக்தியாகக்கொண்டு தாருவனமெய்தியது சாலவும் வியக்கத்தக்கது" என்று திருவுள்ளத்திற் சிறிது சினங்கொண்டார்போல ஊடல் காட்டவும், இறைவர் பெரிதும் யோசித்து, "ஏ பராசக்தி!

ஆகமசாஸ்த்ரம்

ஏகைவஶக்தி: பரமேஸ்வரஸ்ய ப்ரயோஜனார்த்தாய சதுர்விதாபூத் |
போகேபவாநீ புருஷேஷு விஷ்ணு: க்ரோதேசகாளீ ஸமரேசதுர்க் [கா ||

என் அரும்பெருஞ் சக்தியாகிய நீயே பரையாகவும், ஆண்வடிவுற்றபோது விஷ்ணுவாகவும், கோபமெய்தியபோது காளியாகவும், யுத்தகாலத்தில் துர்க்கையாகவும் விளங்குகின்றனை; நின்னையன்றி நிகழ்ந்த தொன்றுமில்லை; நீ வெகுளற்க" எனப் பெரிதும் வேண்ட, விமலை ஒருவாறு ஊடல் தணிந்தார்போன்று, அங்ஙனமாயின் "தேவரீர் திருத்தெளிச்சேரியில் நடத்திய தாண்டவத்தை யான் தரிசிக்க ஈண்டுமொருமுறை யியற்றல் வேண்டு" மெனவியம்ப, இறைவர் "இக்கட்டளையே சாலு" மெனக் களித்தாராகி, தாருவன முனிவர் செலுத்திய அபிசார ஹோமாக்கினியிற் றோன்றிய பல பொருளுந் தாங்கிய திருக்கோலத்துடன் கௌரியம்மையார் சந்நிதியில் அவ்வம்மையாரே திருக்காத் தாற்றுளமிடவும் திருமால் முழவொலி செய்யவும் நடனஞ்

செய்தருளினர். அது கண்ட அன்னையார் அகங்களி துளும்பி ஐயரை ஆலிங்கனஞ் செய்து ஆநந்தமுற்றுராய் அந்தப்புரத்தி லமர்ந்திருந்தனர்.

சிவபெருமானைத் தமக்காக நடனஞ் செய்யும்படி கௌரி யேவல் புரிந்தமையின் தாண்டவப் பிரிய கௌரீ எனப்பட்டனர்.

பத்தாவது

தக்ஷ சாபம்

அமரேசனாகிய இந்திரன், பல இமையவர் தன்னைப் புடைசூழ விருக்குஞ் சமயத்தில், 'நாம் காமதேனு கற்பக விருக்ஷம் சங்கநிதி பதுமநிதி சிந்தாமணி முதலிய செல்வத்தையும், அரமகளிர் சுகத்தையும் இதுகாறு மநுபவித்துப் பல்வகைய பாவமும் புரிந்திருக்கின்றோம். அவை கழியுமா றெங்ஙனம்' எனக் கவலையுற் றேங்கி, அண்ட முகட்டை யுருவி யுயர்ந்து பல முனிவர் தவமியற்றுங் குகைகளாலும் அருவிகளாலும் அழகுற்று விளங்கும் இமாசல மெய்தி, பார்வதி பரமேசுவரரைத் தரிசித்துப் பற்பல வரங்கொண்டு தேவர்களைத் தத்தம் நகரெய்த விடுத்துத் தானும் அமராவதி யடைந்தனன்.

அச்சமயத்தில், தக்ஷன் தன் மகளாகிய சதிதேவியையும் மருமகனான சங்கரனையுங்காண விரும்பியவனாய் அவ் விமாசலத்திற்குத் தேவரோடு வந்திருந்தான். பார்வதி

தேவி அங்கெய்தியிருந்த தேவர் முனிவர் முதலானுரோடு தக்ஷனையுஞ் சமமாக நினைத்து வசனித்தாள். தக்ஷன் தன் அஞ்ஞானத்தால், சதிதேவியைச் சர்வலோக மாதாவென் றுணராது, தன்னைத் தன் மகள் விசேடமரியாதை செய்ய வில்லையென்று துவேஷமெய்தி, விதிவசத்தால் சர்வேசு வரனையுஞ் சதிதேவியையும் அவமானஞ் செய்யக் கருதி, சிவபெருமானுக்கும் மாதேவிக்கும் அவியளிக்காமல் ஒரு யாகஞ்செய்ய நினைத்துத் தன் நகரமெய்தி இவர்களை விளி யாமல் ஏனைய குமாரிகளையும் மருகர்களையும் பத்திரிகைக ளால் வருவித்தான். அதனுற் சிவபெருமானும் தாக்ஷா யணியு நீங்கிய எல்லாத் தேவரும் ஆங்குற்றிருந்தனர். அதனை யுணர்ந்த நாரதபகவான் சதிதேவியார்பா லுற்று நடந்த விர்த்தாந்தங்களை புரைக்க, சதிதேவி தானும் அவ்யா கத்தைக் காணவேண்டுமென்று சிவபெருமானிடஞ்சொல்ல, சிவபெருமான், "நீ அங்கெய்தின் அவமான மடைவாய்; அவன் சிறிதும் நம்மிருவரையு மதித்திலன்" எனப் பலவாறு மறுப்பவும், தேவியின் விருப்பைத் தடுக்க முடியாதவராய் அநுமதி கொடுப்ப, சதிதேவி எல்லாத் திக்குகளிலும் முகங் களும் திவ்விய சோபனங்களுமுடைய புடமிட்ட பொன் ஞற் செய்யப்பட்டதும், இரத்தினங்க ளிழைக்கப்பெற்ற தும், முத்துவிதான முடையதும், புஷ்ப மாலைகள் தொங்க விட்டதும், சித்திரப் பதுமைகள் கட்டப்பெற்றதும், நவரத் தின கசிதமான தூண்களுடையதும், பவளத்தால் தோர ணங் கட்டப்பெற்றதும், மலர் மெத்தை பரப்பியுள்ளது மாகிய விமானத்தில், சித்திர விசித்திர ரத்தினங்க ளிழைக்

கப்பட்டு வச்சிர ரத்தினத்தால் விளிம்பிழைக்கப் பெற்ற விநோதமான சிங்காதனத்தில் உட்கார்ந்தனள். அவ் விமானத்திற்கு இடபத்துவஜமுஞ் சிங்கத்துவஜமுங் கட்டப் பட்டன.

சதிதேவி புறப்படுகையில், வச்சிர கஞ்சுகமணிந்தவர்க ளும், விசித்திரமான பிரம்பேந்தியவர்களும், நானாவகை வேஷ மணிந்தவர்களும் பலவான்களும், மிருதங்க வீணை வேணுமுதலிய வாத்திய முழக்குவோர்களுமாகிய எண்ணி றந்த பரிசனமாதர்கள் தேவியைப் புடைசூழ்ந்து அவ்விமா னத்தில் மெய்க்காப்பாளரா யேறினார்கள். அவருள் இருவர் வச்சிரதண்டம் பொருந்திய சாமரை வீசினர். அவை இரண்டன்னங்களையும், அச்சாமரைகட்கு இடையிலுள்ள தேவியின் முகம் தாமரை மலரையும் ஒத்திருந்தன. சுமா லினி எனுங் கன்னிகை பூரண சந்திரன்போன்ற குடை யைப் பிடித்தனள். சுபாவதி மாதேவியோடு கவரிடினள். ஒரு கன்னி தேவியின் பாதுகைகளை மார்போடணைத்தனள். ஒருத்தி கண்ணாடி காட்டி நின்றனள். ஒருத்தி தம்பலப் படிக்க மேந்தினள். ஒருத்தி கிளியைக் கரத்தி லேந்தினள். ஒருத்தி மலர்மாலை யேந்திநின்றனள். மற்றொருத்தி ஆப ரணப் பெட்டக மேந்தினள். இவ்வாறு எண்ணிறந்த மாதர் தத்தமக்கு விதித்த பணிகளைச் செய்து கொண்டிருந்தனர். அவர்கட் கிடையே விளங்கிய சதிதேவி நக்ஷத்திர சமூகங் கட்கிடையே விளங்குஞ் சந்திரரேகையைப் போலப் பிரகா சித்து விளங்கினள்.

பிரயாணத்தை விளக்கத்தக்க பேரிகை சங்கம் பூரி வேணு மத்தளமுதலிய பலவகை வாத்தியங்களும் அநேக ஆயிரங்காஹளங்களுமொலிக்கவும், எண்ணாயிரங் கணநாதர் முழக்குடன் முன்செல்லவும், குமாரக்கடவுள் கஜாரூடராக வந்தாற்போலச் சோமநந்தி யென்னும் கணநாயகன் இடப மூர்ந்து முன்னே செல்லவும், தேவ துந்துபிகள் முழங்கவும், அப்சரசுகள் நடிக்கவும், முனிவர்களுஞ் சித்தர்களும் யோகீஸ்வரர்களும் சந்தோஷிக்கவும், மேகங்கள் புஷ்பவருஷஞ்சிந்தவும் விமானமானது புறப்பட்டது. இவ்வாறுசென்ற சதிதேவி தக்ஷன் யாகசாலையையணுக, புத்திரியின் வருகையைக் கண்ட தக்ஷன் அகங்கரித்துச் சிறிதும் மரியாதை செய்யாமலும் உபசார வார்த்தைகள் சொல்லாமலும் எதிர்கொண் டழையாமலும் தன்னழிவு காலத்தினல் மிகவுங் கோபங் கொண்டு ஏனைய சாமானிய புத்திரிகளை விசேஷமாகக் கௌரவப்படுத்தினன்.

அதுகண்டு கடுங்கோப மெய்திய சதிதேவி, பலதேவர்கட்கிடையே தன் மனைவி வேதவல்லியோ டுற்றிருந்த தக்ஷனை நோக்கி "ஜகந்நாதனகிய சங்கரபகவானைப் பூசிக்க மறந்தது யாது காரணம்? அஃதிருக்கட்டும்; உன் புதல்வியரில் பெரியவளாகிய என்னை ஏனைய புதல்விமார்போலவேனும் கருதி மதியாமல் என் கணவனைப்போல என்னையும் அவமதித்தது யாது காரணம்?" என, தக்ஷன் வெகுண்டு, "ஓ சதி! உனக்கிளையோராகிய என் குமாரத்திகள் விசேஷித்த குணவதிகள். உன் கணவனைக் காட்டிலும் என் மருகர்கள் புத்திமான்களும் பலவான்களுமாயுள்ளார்கள்.

ஆதலின் உங்களிருவரைப் போலன்றி அவர்கள் பூசித்தற்குரியவர்களே. உன் கணவன் பித்தம் பிடித்து மயானத்திற் பேய்பிசாசுகளோடு தீயிற் கூத்தாடுபவன். உத்தம லக்ஷணஞ் சிறிதுமின்றி என்புமாலையுங் கபாலமாலையு மணிந்தவன். அவன் என் விரோதி. ஆனதால் அவனும் அவன் மனைவியாகிய நீயும் இவ் யாகத்திற்கு வரும் யோக்கியதையுடையவர்களல்லீர்" என்றான். சதிதேவி சாலவும் வெகுண்டு தக்ஷனை நோக்கி யாகசாலையிலிருந்த யாவருங் கேட்க, "அடா கொடியாய்! சிவபெருமானைத் தூஷித்த நீ மஹாபாவியாவாய். மகேசனுடைய கோபத்திற்கு இரையாகுக! விரைவில் தண்டிக்கப்படுவாய்" என்று சபித்து உடனே கைலைமலைக்குத் திரும்பினர்.

பதினொன்றாவது

வீரபத்திர காளிகா சிருஷ்டி

தக்ஷயாகமெய்தித் தக்கமரியாதை பெறாது வெகுண்டு அவனையும் அவ் யாகத்தையும் அழியும்படி சபித்துவந்த பரமேசுவரி அம்மட்டிற் சினந்தணியாது தாமே அவனையும் அவன் செய்யும் யாகத்தையும் அழிப்பது உசிதமன்றென் றுன்னி, சிவபகவானைப் பார்த்து "நாயகா! நம்மை மதியாது தக்கன் செய்யும் யாகத்தை யழிக்கவேண்டும்" என, சிவபகவான் தேவியின் கருத்திற்கியைந்து மஹா பலசாலியும், கணங்கட்கெல்லாந் தலைவனும், ஆயிரந்தலைகளும் ஈராயிரங்

கரங்களும் மூவாயிரங் கண்களு முடையவனும், சூலம் டங்கம் வேல் வில் வாள் சக்கரம் வச்சிர முதலிய அநேக ஆயுதங்களை யேந்தியவனும், சந்திர சூடனும், மின்னல் போன்ற தலைமயிரும் வக்கிர தந்தங்களும் பெருவாயும் செந்நாவும் தொங்கிய உதடும் சமுத்திர கோஷம் போன்ற தொனியுமுடையவனும், உதிரஞ் சிந்தும் புலித்தோ லுடுத்தவனும், பிரம விஷ்ணுக்களின் கபாலமாலிகை தரித்தவனும், வீரக்கழல் வாகுவலயம் இரத்தினுபரணம் பூண்டு, சரப சார்த்தூல சிங்கங்கள்போன்ற பராக்கிரமமும் மதவேழம்போன்ற நடையும் சங்க சாமரங்கள் போன்ற வெள்ளிய தேகமும் பனித்துளிகளுடன் கூடிய இமாசலமே நடந்துவந்தாற்போல முத்துமாலைகளசைய நடந்து வருகையுமுடைய பிரளய காலாக்கினிக்குச் சமானமான வீரபத்திரனைச் சிருஷ்டித்தனர். அப்பொழுது அம்பிகையும் தனக்குற்ற கோபத்தால் எண்ணிறந்த சிரங் கர முதலியவற்றுடன் வீரபத்திருக்கியைய வீரத்தன்மையோடு கூடிய கரிய திருமேனியையுடைய காளியைப் படைத்தனர்.

சிவபெருமானும் பார்வதிதேவியும், வீரபத்திரரையும் காளியையும் நோக்கி "உங்களுக்கு மங்கள முண்டாகுக" என்றுசீர்வதித்தனர். அப்பொழுது வீரபத்திரர் இருபெருங் குரவரைநோக்கி "எனக்கு யாது கட்டளை?" எனக் கேட்க, சிவபெருமான் "வீரபத்திரா! தக்ஷன் கங்காத் துவாரத்தில் யாகஞ்செய்கிறுன். நீ இக்காளியோ டங்கடைந்து அவன் யாகத்தை யழிக்கக்கடவாய். நானும் தேவியுமாக அதற்கருகிலுள்ள ரைப்பியமுனிவன் ஆசிரமத்தில் வந்திருந்து காண்

கின்றோம்" எனக் கட்டளையிட, மஹா தேவி வீரபத்திரரை யுங் காளிகாதேவியையும் ஆலிங்கன மூர்த்தாக்ரஹண முத லிய செய்து புன்னகை யரும்பி, "குழந்தாய் பத்திரா! நீ எனக்குப் பிரியமுண்டாக்கப் பிறந்தவனாதலின் என்கோபத் தையொழிக்க வேண்டும். அஃதென்னெனின், நீ காளியோடு போய், சிவபெருமானை மதியாத தக்கனுடைய யாகத்தை யழித்துத் தக்ஷனையும் அங்குள்ளாரையுங் கொன்றுவிட வேண்டும்" எனக் கூற, வீரபத்திரர் அவ்விருவர் சொல்லை யுஞ் சிரமேற்கொண்டு காளியோடு புறப்படுகையில், தனக் குத் துணைவர்களைப் படைக்கவேண்டு மென்று கருதி தன் கோபத்தால் தன்னுடைய உரோமங்களிலிருந்து உரோமஜ ரென்னுங் கணங்களையும், தக்ஷிண புயத்திலிருந்து நூறு கோடி கணங்களையும், வாமபுயத்திலிருந்து மனைவியரோடு கூடிய அநேக புத்திரகணங்களையும், பாதத்திலிருந்து கடுங் கோபமுடைய அளவில்லாத அநேக ருத்திரர்களையும், தொடை புஷ்டம் முகம் பக்கம் குய்யமுதலிய அவயவங்களி லிருந்து அநந்த கணங்களையுஞ் சிருஷ்டி செய்தனர். அவர் கள் யாவருந் தன்னைப்போலவே ஆயிரக் கணக்கான கரஞ் சிர முதலியன வுடையவர்களும், அநேக வகையான ஆயுத மேந்தியவர்களும் இந்திரன் முதலானோரிற் பெருவலி யுள்ள வர்களும் திரிநேத்திரங்களும் ஜடாதரர்களும் சிங்கவாகனா ரூடர்களுமாய், ஆகாயத்திற் குதித்துங் கொக்கரித்துங் கூத் தாடியும் மேகம் போலும் கோஷித்து விளங்க, வீரபத் திரர் அப்பெருஞ் சேனையை யுடன்கொண்டு, பிரளய காலாக்கினி ருத்திரபகவான் போன்று காளிகாதேவியுடன்

இடபவாகன மேறி இடபக்கொடி தாங்கிப் புறப்பட்டுச் செல்லுகையில் சிலர் முத்துக்குடை தாங்கினர்: சிலர் சாமரை யிரட்டினர். சிலர் தத்தமக்குரிய பணி செய்தனர். பாநுகம்பன் தன் ஆயிரம் வாய்களாலுஞ் சங்க முழக்கினன். தேவதுந்துபி முழங்கின. புஷ்ப வருஷஞ் சொரிந்தது. மலர் மணத்துடன் கூடிய மந்தமாருதம் வீசியது. கணங்கள் யாவரும் போரில் விருப்ப மிகுந்து சந்தோஷத்தால் மெய்ம்மறந்து நிருத்த கீத முதலியன செய்தார்கள். புத்திர கணங்கட்கிடையே காளியோடு விளங்கும் வீரபத்திரன், உருத்திர கணங்கட்கிடையே சாம்பவியோடு விளங்குஞ் சங்கரபகவானை யொத்திருந்து க்ஷணத்திலேயே கணத்தோடு தக்ஷன் யாகஞ்செய்யு மிடத்தை நோக்கிப் பிரளய காலத்திற் பிரளயகால ருத்திரன் புவனங்களை நோக்கிச் செல்வது போலச் சென்றனன். [இதன் றொடர்பைத் தக்ஷசங்காரத்திற் காண்க.]

பன்னிரண்டாவது

ஹயக்கிரீவாநுக்ரகம்

மிகப் பழயதோர் காலத்தில், விஷ்ணுமூர்த்தி பதினுயிர வருடம் அசுரரோடு கோரமான யுத்தஞ்செய்து சோர் வெய்தி சுபகாமானதோ ரிடமுற்றுப் பத்மாதனராய் நாண் பூட்டிய வலிய வில்லை நிலமிசையூன்றிக் கண்டப் பிரதேசத்தில் நாட்டி, அவ்வில் னுனியில் உடற பொறையை யிறு

த்தி நித்திரை செய்யத்தொடங்கி இளைப்பினாற் பேருறக்கங் கொண்டனர். அக்காலத்தில் தேவர்கள் ஓர் யாகஞ்செய்யக் கருதி, வைகுந்த மெய்தித் திருமாலைக் காணாது ஞான திருஷ்டியால் அவர்பா லடைந்து, அவர்தம் பேருறக்கத்தைக் கண்டு சிந்தாகுலமாகி, 'அவரை நித்திரை தெளிவித்தாலன்றிக் காரியசித்தியுண்டாகா' தெனக் கருதிய இமையவர் விருப்பால் இந்திரன் செல்லுருவெய்திச் சீக்கிரத்தில் நாட்டியிருந்த வில்லின் அடி நுனியைக் கறிக்க, உடனே நாணற்றது. மேல் நுனியும் மேலே நிமிர்ந்தது. உடனே பயங்கரமான பேரொலி யுண்டாகித் தேவர்கள் நடுங்கவும் அண்டங்கள் பொடிபடவும் சமுத்திரங் கரைபுரண்டது. மலைகள் அசைந்தன. இத்தகைய சமயத்தில் விஷ்ணுவின் மகுட குண்டலங்களோடு கூடிய சிரமானது அறுபட்டுப்போனவிடந் தெரியாதாயிற்று. அதனைப் பார்த்த தேவர்களும் முனிவர்களும் பெரிதும் வருந்திக் கலங்குகையில், பிரமதேவர், "தேவர்காள்! வருந்தன்மின்! உடலுள்ளவரையிலுந் துன்ப மகலாது, யான் சொல்வதைக் கேளும். மஹாமாயையென்றும், வித்யை யென்றும், சநாதநி யென்றும், நாராயணி யென்றும், பிரசித்தி யெய்திய தேவியைத் தியானஞ் செய்தால் அப் பரதேவதை நம் அபீஷ்டத்தை நிறைவேற்றுவாள்" என்று தேவர்கட்குக் கூறி, பின்னர், தேவ காரிய சித்தியின் பொருட்டு நான்கு வேதங்களையும் நான்கு புருஷர்களாக்கி, "வேத புருஷர்களே! நீங்களும் மஹாதேவியைத் தோத்திரஞ் செய்யுங்கள்" எனக் கட்டளையிட, அவர்கள் யாவரும் பற்பலவகையாகத் தோத்திரஞ் செய்து,

"தலைமையானவளே! நீ சமுத்திரன் மகளான திருமகளிடங் கோபங் கொண்டனையோ? அத் திருமகளை நாதனற்றவளா கப்பார்ப்பது எதுக்கு? அக் கமலாசநி உனக்கு அபராதஞ் செய்திருப்பாளாயினும் அவள் உன் அம்சபூதை யாதலின் க்ஷமிக்கப்பட வேண்டியவ ளன்றோ? இனி விஷ்ணுவை யெழுப்பிக் கமலாசநியையும் அடியேங்களையுங் களிக்கச் செய்யவேண்டும். ஆதிதேவி! அமிர்தமானது தேவர்களைச் சீவிக்கச் செய்யுந் தொழிலாற்றலுடையது போல நீயே உல கிற்குப் பிராணனை யுதவும் தொழிலாற்றலுடையவள்" என் றிவை போல்வனவாகிய வாக்கியங்களால் குணதீதையாயும் மஹா மாயா சொரூபையாயு முள்ள மஹாதேவியைத் துதிக்க, அத்தேவி பிரசன்னையாய் ஆகாயத்திற் றோன்றிப் பலர்க்கும் ஆநந்தந் தரத்தக்க சுபகரமான அசரீரிவாக்கால் தேவர்களை நோக்கிக் கூறுகின்றாள்.

"தேவர்களே! நீங்கள் யாவரும் புரிந்த தோத்திரத்தால் களிப்புற்றேன். யாவும் நன்றாகுக. இனி விஷ்ணுவின் சிரம் அறுபட்ட காரணத்தைக் கேளுங்கள். இப் பிரபஞ்சத்தில் யாவர்க்கும் காரணமின்றி நன்மை தீமைகள் சம்பவிப்ப தில்லை. ஒரு காலத்தில் இவ் விஷ்ணு, சமுத்திர ராஜ குமாரியும் தன்னருகே யுள்ளவளும் பிரிய பாரியையுமாகிய லக்ஷ்மியினுடைய முகத்தை நோக்கி இகழ்ந்து கூறினன். லக்ஷ்மிதேவி, 'நமது பிரபுவான பகவான் நம்மை ஏன் பரி கசிக்கின்றார்? நமது முகம் எக்காரணத்தால் அவருக்கு இப்போது விரூபமாகக் காணப்படுகிறது? அது நம்மா லறி யப்பட வில்லையே. ஆயினும், காரணமின்றி நம்மை ஏன்

பரிகசிக்கின்றார்? ஒருபோது மில்லையே. அதற்குக் காரணம் நம்மிலுஞ் சிறந்த சௌந்தர்யவதியாகிய காமக்கிழத்தி யொருத்தி நம்மை யிப்படி யிகழும்படி சொல்லி யிருக்க வேண்டும்' என்று தனக்குள்ளே யாலோசித்துக் கோப மெய்தித் தமோகுணப் பிரதானை யாயினள். அதனால் திருமகள் தாமசசக்தியாற் கவரப்பட்ட தேகமுடையவளாய், உக்கிராவேச முற்று விஷ்ணுவை நோக்கி, "என்னைக் குறை வாய்ப் பேசிய உன் சிர மறுக" எனுங் கடுஞ் சொல்லைக் கோபமிகையால் தத்தித் தத்திக் கூறினள். [வைதவ்யத்தாலெய்துந் துக்கத்திலுங் காமக்கிழத்தியால் வருந் துக்கங் கொடியதென்று கருதித் தாமச சக்தியால் இங்ஙனம் கூறினள். லக்ஷ்மிதேவி நாம் சாபமிட்டால் பதியை யிழந்து சுகத்திற்கு அழிவும் அமங்கலத்துவமும் உண்டாமே யென்றுங் கருதாது, மாற்றாளிடங் கொண்ட பகைமையால் தன் கணவன் அவளுக்குதவாமற் போகவேண்டு மென்பதையே பெரிதாகக் கொண்டனளென்க.] இந்த விஷ்ணுவின் சிரசானது உப்புக்கடலி லமிழ்ந்து போயிற்று.

இதுவேயன்றி வேறொரு கார்யமு முண்டு. அதனால் உம்பராகிய உங்கட்கு மகத்தான கார்யாநுகூலம் உண்டாகப் போகிறது. அஃதென்ன வென்றால், மஹாபாகுவான ஹயக்ரீவனெனும் பிரசித்திபெற்ற ஓரசுரன் எனது மாயா பீஜாத்மகமான ஏகாக்ஷர மந்திரஜபத்தோடு நிராகாரனாய் ஆயிர வருஷங் கடுந்தவஞ்செய்து நிற்கையில் யாம் அவனுக்குக் காக்ஷிதர, அவன் "இறவா வரந் தருக" என, "பிறந்தது இறப்பதும், இறந்தது பிறப்பதும் உலக வியற்கை.

இதற்கு முறணுகக் கேட்கவேண்டா" மென, அவன் "அம்பிகே! எனக்கு ஹயக்கிரீவ னிடத்திலேயன்றி வேறொருவர் பால் மரணமுண்டாகக் கூடாது" எனக் கேட்க, அங்ஙனமே வரமளித்தோம் அவன் தேவர் முனிவரைத் துன்பு செய்து தருக்கித் திரிகின்றான். ஆதலால் பிரமன் ஒரு மனோஹரமான அசுவத்தின் சிரசை யறுத்துச் சிரோபங்கமான விஷ்ணுவி னுடலிற் பொருத்தின் ஹயக்கிரீவனாக விஷ்ணு வெழுந்திருப்பான். அந்த அசுரனையும் வெல்லலாகும்" என்று விளம்பினள். பிரமன் அங்ஙனமே புரிய, திருமால் உயிர் பெற்று விழித்தெழுந்து மாதேவியின் கருணை விசேடத்தால் தேவர்கள் காரியத்தை நிறைவேற்றினர். சில நாட்கள் சென்ற பின்னர், மதோன்மத்தனும் தேவ சத்துருவுமான ஹயக்கிரீவ தைத்தியனை, பலிஷ்டரும் தேஜிஷ்டரும் விஷ்ணுமூர்த்தியுமாகிய ஹயக்கிரீவர் யுத்தஞ்செய்து சங்கரித்தார்.

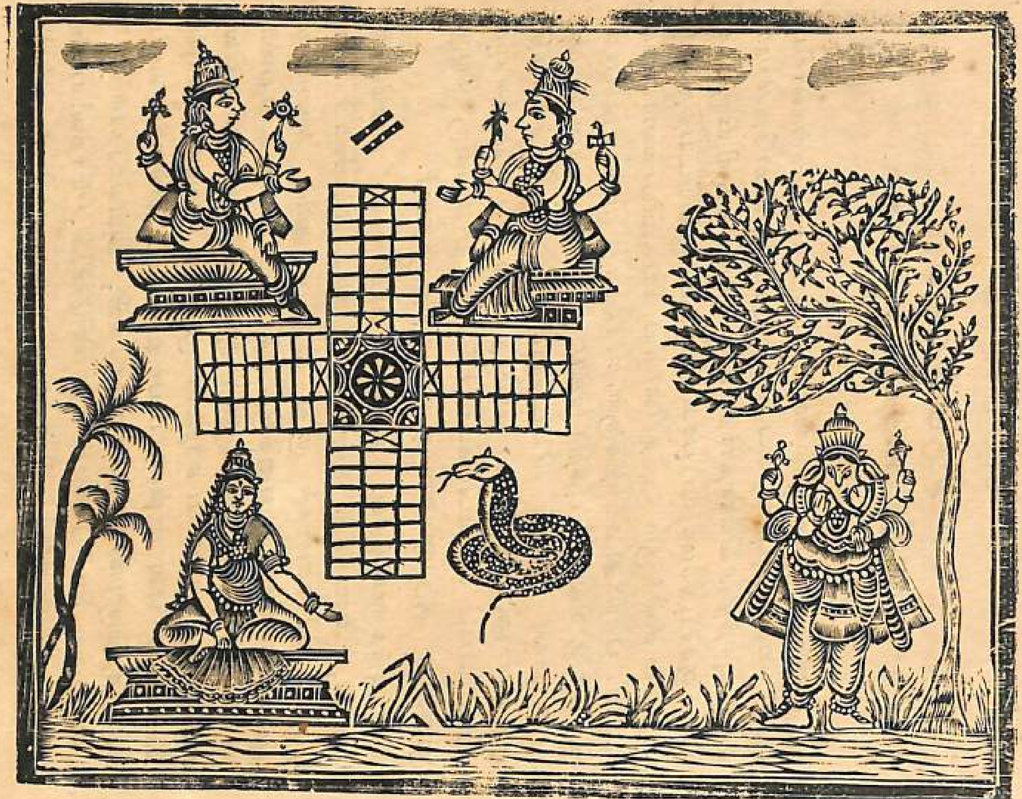
க்ருஹங்கச்ச மஹா பாஹா க்ருஹராஜ்யம் யதாஸுகம்|
ஹயக்ரீவாத்ருதேம் ருத்யுః நதேநூநம்பவிஷ்யதி||
இதிதத்வா வரம்தஸமா அநந்தர் தானம் கதாததா
முதம்பரமிகாம்ப்ராப்ய ஸேவீ ஸ்வபவநம்கதః
ஸபீடயதிதுஷ்டாத்மா முநீம் வேதாம் ஸ்சஸர்வஶః
நகோபி வித்யதே தஸ்ய ஹந்தாய புவநத்ரயே ||
தஸ்மாத்சேஹயஸ் யாஸ்ய ஸமுத்ருத்ய மநோஹரம்
தேஹேத்ர விஶிரோவிஷ்ணோः த்வஷ்டாஸை யோஜயிஷ்யதி||
ஹயக்ரீவோத பகவாந் ஹநிஷ்யதி தமாஶுரம்
பாபிஷ்டம் தாநவம்க்ரூரம் தேவாநாம் ஹிதகாம்யயா||

பதின்மூன்றாவது

கிருஷ்ணசர்ப்ப சாபம்

பண்டொருகாலத்தில் ஊழிதோறோங்கு மோங்கலாகிய மஹா கைலாயத்தில் சிவபெருமானுடன் உமாதேவியார் அந்தப்புரத்தில் விநோதார்த்தமாக வெழுந்தருளி யிருக்கையில் பஞ்சாயுதமேந்திய பன்னகசயனன் ஆண்டெய்தித் திருவாயிலில் விளங்கும் மூத்தபிள்ளையாகிய கணபாலரைக் கை கூப்பிப் பணிந்து சந்நிதிக்குள் சாரக்கருதி முன்னிதிபோல விளங்குஞ் சிலாதர புத்திரராகிய திருநந்திபகவான் நளின சரணங்களை யேத்தி விடைகொண்டு திருச்சந்நிதானத்தினுட்சார்ந்து, சர்வலோக பிதாமாதாக்களாகிய சங்கரனையும் சங்கரியையும் சாஷ்டாங்கமாகச் சேவித்து அவ்விரு பெருமுதியோர் அநுமதியால் ஆண்டு வீற்றிருந்தனர்.

அத்தருணத்தில், அமலன் அமலையை யன்போடு நோக்கி, "அணங்கே! ஈண்டிச்சமயத்தில் இவ்விண்டு கண்டிருக்க விநோதமாகச் சூது விளையாடுதும். அங்ஙனம் ஆடலயர்கையில், நீ எனக்குத் தோற்றனையாகில் உன் பணி முதலியன வெனக்குத் தருக. அல்லது, வென்றனையாகில் எம்மொரு பாதியாகிய சந்திரன் முதலிய பலவற்றினையுங் கொள்ளுக" என உள்ள மியந்துரைப்ப, வள்ளல் வாய் மலர்ந்ததற்கு மனமகிழ்வுற்ற மாதேவி, "அவ்வாறேயாகுக" என்றறைய, சிவபெருமான் சீதரனை நோக்கி, "மாதவ! யான் மலைமகளுடன் விளையாடுஞ் சூதிற்குச் சாக்ஷியாக நிற்க"

என, கமலாக்ஷன் கண்ணுதல் கட்டளையைக் களிப்போடு கைக்கொண்டு "நன்று" என நவின்று நின்றனன்.

சுந்தரர் முதலாகச் சூழ்கின்றவர் அந்திவண்ணன் ஆக்கினைப்படி பலகையுங் கவறுங் கொணர்ந்தனர். இறைவர் அருகிருந்த ஐம்படைக் கிறையை நோக்கி "இக் காய்களைச் சரியான நிலைமையில் வை" என, அன்னவன் சொன்ன முறையாக உடனே பொருத்தவும், தேவியைத் தமது திருமுன்னரிருத்தித் தாமே முற்படக் கவற்றினை யுருட்ட, பிராட்டி பின்னை யுருட்ட, இவ்வண்ணமாக எவற்றினு மேம்பட்ட விருவரும் விளையாடினர். சிவபெருமான் எவ்வகைத் திருவுள்ளத்தினாலோ அறியோம்; தம்மோடாடிய சங்கரியார்க்குத் தோற்றனர். அங்ஙனமாகவும், சிவபெருமான் துண்ணென உமாதேவியாரை நோக்கி, "நங்காய்! நின் வலி நன்றாயிருந்தது!" என்று நகையாடி, "நீ நம்மை வென்றா யில்லை; தோற்றனை ஆதலின், முற்கூறியபடி நின் மலர் மாலைகளையும் ஆபரணங்களையும் இப்பொழுதே கொடுத்திடுக" என, சர்வ லோகங்களிலுமுள்ள சகலான்மாக்களையும் பெற்ற தாயாகிய சர்வமங்களப் பிரதை அவ்வார்த்தையைக் கேட்டவுடன் எதிர்த்துக் கேளாமல், திருமால் முகத்தைச் செவ்வேநோக்கி, "நீ சாட்சியாயிருந்தனை யாதலின் வென்றோர் தோற்றோரிவரென விளம்புக!" எனக் கட்டளை தர, சுதரிசனன் "பரனேவென்றான்" எனப் பகர, தேவி சினங்கொண்டு "நல்ல உண்மையைச் சொன்னாய்; நன்றா விருந்தது; கண்ணனெனப் பெயருற்றாய்; நீ ஆசையாற்

பொய்பேசினை; வஞ்சனை மிக்காய், ஆதலின், நீ பாம்பாகுக!" எனச் சபிக்க, உடனே உரகவுரு வுற்றனன்.

அதுகண்ட அச்சுதன் அச்சமெய்தி அரவாபரணனடி மலர் பரவி "அடியேனுக்குற்ற அரவவடி வெவ்வாற்ரு னகல்வதென் றருளவேண்டும்" என வேண்ட, ஆண்டகை "தென்றிசையில் பாலவனமொன்றுள்ளது. அங்கே யொரு பெரிய ஆலமர முண்டு. அதின்பொந்தி லிருந்து தவஞ்செய்க! அவ்விடத்திற் கெமது புதல்வனை கணபால னெய்துவன். நீ யவனைக் கண்டவுடன் இவ்வடிவுமாறுவை. விண்டுவே! வருந்தற்க! செல்க!" எனப் பணிக்க, சாரங்கன் "இதுவேசாலும்" என்று மனங்கொண்டு, புராரிபால் விடைகொண்ட முராரி திருக்கைலையை நீங்கித் தென்றிசை யெய்தி, அவ்வனத்தில் ஆகாயமளாவிக் கிளைத்துப் படர்ந்த வடதருவைக் கண்டு அதன் பொந்திற் புகுந்து பன்னெடுநாள் அரும்பெருந்தவஞ் செய்து தமது சாபநீங்கும் வகையை யெண்ணிக்கொண்டிருந்தனர். இங்ஙன நிகழ்கையில், கயமுகாசுரன் செய்த விடுக்கண் பொருத தேவர்கள் வேண்டுகோளால், சிவபெருமான் கட்டளை பெற்ற கணபாலர் அவனைப் பொருது பல்லாற்ருனும் அவன் இறவாவர மேற்றவனுகலின் பெருச்சாளி வடிவேற்க, அதன்மீ தாரோகணிக்க, அமரர்யாவரும் ஆநந்தபரவசராய் ஐங்கரக்கடவுள் அடிமலரைப் பாடியும் பரவியுந் துதித்தும் பின்ருெடர, அவ்வனத்தி லெய்தினர். அதனை யுணர்ந்த திருமால் உடனே ஓடோடிவந்து கணபதியின் சந்நிதியிற் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து தரிசித்த மாத்திரத்தில் தமது பண்டைய வடிவெய்தினர்.

தக்ஷகாண்டம் அநந்தன் சாபநீங்கு படலம்

புக்கதொரு பொழுதிலங்கண் முந்தோ ராலம்
பொங்கினிடை யிருந்தமலன் பொற்ரு ளுன்னி
மிக்கதவம் புரிமாலைக் கரந்து முன்னேன்
மேவியது மனங்கொண்டு விரைவி னங்கே
யக்கணமே யெதிர்சென்று வழுத்திக் காண
வம்மையளித் தருள்சாப மகற வோடுஞ்
சக்கரமே முதலியவைம் படைக ளேந்தித்
தனதுதொல்லைப் பேருருவந் தன்னைப் பெற்ருன்.

பதினன்காவது

தக்ஷயாகத்வம்சம்

உமாமஹேசுவர்களின் கோபாவேசத்தா லுதித்த வீரபத்திரர், தம்பக்கலிற் காளிகாயோடும், தம்மைப் புடைசூழ்ந்து வரும் எண்ணில்லாக் கணங்களோடும் சர்வாடம்பர பூரணராய்ச் சப்தசாகரங்களும் நிலைகலங்கவும் அஷ்டகுல பர்வதங்களும் அஷ்டதிக்கஜங்களும் இடம்பெயரவும், ஆதிசேடன் முடி குலுங்கவும், தமது திருமுடி அண்டமுகட்டையும் தமது கரங்கள் அஷ்டதிக்குகளையுந் தொடவும், கண்களில் வடவாமுகாக்கினி சிந்தவும், படகம் பம்பை குடமுழா சங்கு பூரி தாளம் சின்னம் காகளமுதலிய வாத்தியங்க ளொலிக்கவும், வேல் வில் வாள் தோமரம் பிண்டிபாலம் முசலம் ஈட்டிமுதலிய எண்ணில்லா ஆயுதந் தாங்

கிய அநந்தங் கணவீரர்கள் கொக்கரித்துத் தொடரவும், தக்ஷ யாக சாலையை யணுகினர்.

இவ்வகையாக வீரபத்திரர் சேனை வருதலா லுண்டாகிய பேரட்டகாச வோசை செவிப்புலத் தேற்ற திருமால் திசைமுகன் முதலிய தேவர்களும், பற்பல முனிவர்களும் 'இஃதென்ன' என்றெண்ணித் தியங்கி 'முறைதவறி உலகை முழுவதும் முடியத்தக்க ஊழிகாலம் உற்றதோ?' என்று உள்ளத்தி லுன்னி யொன்றுந் தோன்று திருக்கையில், சிற்சில சேனுவீரர் யாகசாலையைத் தீயூட்டினர்கள். சிலர் யூபஸ்தம்பங்களை யொடித் தெறிந்தார்கள். சிலர் அங்கிருந்த தேவர்களைவதைத்தார்கள். சிலர் அங்கேயமைத்திருந்த அவிகளை யுட்கொண்டார்கள். அங்குள்ளாரிற் சிலரை அண்டமுகட்டில் வீசினர். பலரைக் கடலி லெறிந்தனர். திக்கஜங்களின் வாலைப்பற்றிச் சுழற்றி விடுத்தனர். சிலர் தமக்குற்ற தாகத்தால் சப்த மேகங்களையும் பிடித்துத் தியெழக் கையால் முறுக்கிப் பிழிந்து குடித்தனர். சிலர் முத்தழல்களை யவித்தனர். சிலர் யாகப்பசுக்களைக் கட்டறுத்து விடுத்தனர். சிலர் ஆங்குற்ற யக்ஷகின்னரர்களைப் பதைக்கும்படி நாவினை யறுத்தனர். சிலர் கடலேலழையுங் கையிலேற்றுப் பருகினர். சிலர் ஆதிசேடனைப் பிடித்துப் படத்தைக்கிழித்தனர். சிலர் சேடன்மணிகளைப் பறித்து கோத்து மாலை பூண்டனர். சிலர் மாலைகளைப் பறித்துப் பந்தாடிப் புழுதி பட் டுதிர வீசினர்.

இவ்வகையாகத் துன்பு நிகழக்கண்ட இந்திரன் மனங் கொதித்துத் தன் ஐராவதத்திலேறி ஆயுதங்களைத் தாங்கிப்

போர்க்கோலங் கொண்டனன். இந்திரன் கருத்தை யறிந்த இயமன் அக்கினி நிருதி வருணன் வாயு சூரியன் சந்திரன் மருத்துக்கள் வசுக்கள் பிறதேவர்கள் ஆகிய பலரும் போர்க் கோலங் கொண்டாராய்ச் சூலம் வேல் தோமரம் ஈட்டி பல் லயம் வாள் வில் அம்புமுதலியன கொண்டு கணங்களை யெதிர்த்துப் போர்புரியத் தொடங்கினர். அப்பொழுது இரு திறத்தவர்க்கும் பெரிய யுத்தம் நிகழ்ந்தது. இந்திரன் வீர பத்திரர்மீது வச்சிராயுதத்தைச் செலுத்த, வீரபத்திரர் முன்னே அது வீழ்ந்து சாம்பரா யழிந்தது. அதனால் வெகுண்டு வில்லை வளைத்து நாணொலிசெய்து எல்லையில் லாத அம்புகளை விட, வீரபத்திரர் அவனுடைய ஐராவத மானது உதிரத்தைச் சொரியும்படி ஓரறை யறைந்து இந் திரனையும் பலவாறு புடைப்ப, அவன் போர்செய்தற் காற் ருது குயிலுருவேற்றுப் பறந்துபோயினன். அக்கினி தேவ னுடைய எழுநாவைக் குறைபடும்படி யறித்தெறிந்தனர். சண்டன் இயமனது வாகனமாகிய எருமைக்கடாவின் கொம் பினைத் திருகி முறித்து அவ்வியமனைப் பற்றி அவன் கண் கள் பிதுங்கும்படி பாசத்தினுலே யிறுகக்கட்டித் தலையைத் தூளாக உடைத்தனன். ஒரு பூதம் வருணன் தலைமயிரைப் பிடித்துத் தரைமேலிடித்து அவன் வயிற்றை நகத்தாற் பிளந்து ஈருளை யெடுத்து வாயி லிட்டுக்கொண்டது. ஒரு பூதம் நிருதியைப்பிடித்துத் தனதொரு கையினுலே நெருக் குண் ணும்படி யழுத்தி அவன் வாயினின்று உதிரம் பெருக் கெடுக்கும்படி புடைத்தது. மற்றொரு பூதம் வாயுவைக் கண் சுளித்துப் பார்த்து அவனுயிர் பதைக்கும்படி மயிர்க்கால்க

டோறும் உதிரமொழுகும்படி மூச்சையடங்கச் செய்தது. பிறிதொரு பூதம் பகனென்னும் சூரியனைப் பிடித்துக் கோபத்தோடு அவன் கண்ணை வேருடன் பறித்துச் சபையிற் கிடத்தி யிழுத்தது. இன்னுமொரு பூதம் அரியமாவெனுஞ் சூரியன் தோளை வாளால் வெட்டி அவ்விறைச்சியை வாயிலிட்டுக் கூத்தாடியது. வேறொரு பெரிய பூதம், பலநாள்களாக யாகங்களில் அவிசுண்டு பருத்த உடலையுடைய பூடனென்னும் சூரியனைக் குத்தி அவன் பல்லையுதிர்த்தது. மணமானென்பவன் யக்ஷராசனையும் அஷ்டவசுக்களையும் மருத்துவ ரிருவரையும் கோபித்துக் கதையாலடித்து அவர்களுடலின் நவத்துவாரங்களிலும் செந்நீர் பெருகச்செய்தனன். சண்டனென்பவன் சந்திரனோடு வாட்போர் புரிந்து, அவனுடைய வாளை யழித்துத், தோளைக் கட்டிக், கிரீடத்தைப் பொடி செய்து, அவனை நிலமிசைத் தள்ளிப் பூமியிற் காலால் தேய்த்தனன். அதுகண்டு அருகே யடைந்த தக்ஷபுத்திரர் பதின்மரை, ஒருபூதன் தன்வாளினால் உயிரொழித்தனன். இங்ஙனம் வீரபத்திருடைய ஏவலர்கள் புரிந்தனர்.

காளிகா தேவியோடு அங்குற்றிருந்த தேவமங்கையர் முனிமங்கையரை வெகுண்டு சிவபெருமானையும் மாதேவியையும் நிந்தனை செய்யுமிடத்தே வந்த அந்த மங்கையர் வருந்தும்படி புரிந்ததையுங் கேட்பீர்களாக. புலோமன் மகளாகிய இந்திராணியின் தனங்கள் அவளிடையையொடியச் செய்யுமென்றே இயமனைப்போலக் காமுகரைத் துன்பு செய்யுமென்றே கருதி, அவள் இருகுசங்களை வாளா லரிந்

தனர். தக்கன் டலையியாகிய வேதவல்லியின் நெடிய கூந்தலைக் களைந்தனர். அதிதி யென்பாளை உதிரவெள்ளம் பெருகும்படி அதரம் அறுக்கப்பட்டது. சில முனிவர்களையும் சில தேவமாதரையும் யூபஸ்தம்பத்தில் தலைகீழாகக் கட்டிக் கோபத்தோடு மார்பி லுதைத்தனர். ஈருள் மூளை தோல் எலும்பு தசை குடர் நரம்பு உதிரம் இவைசிந்தச் சிலரைக் காலால் மிதித்தார்கள். சிலரை நிலமிசைக் கிடத்தி யரைத்தார்கள். சிலரைக் கை விசையோடு மேகமண்டலத்திற் போகும்படி தூக்கி யெறிந்தார்கள். விழுது விட்டாற்போலக் கொத்தாகிய கைகளையுடைய தேவர்கள் வீரபத்திராலும் காளிகா தேவியாலும் தண்டிக்கப்பட்டவர்களாய், சிலர் கும்பிட்டுக்கொண்டும் பல்லைக்காட்டிக்கொண்டும் இறந்தார்கள். சிலர் அழுது கொண்டு மனம் வருந்தி மாண்டார்கள். சிலர் கழுகுகள் கொத்தும்படி குத்துயிராய்க் களத்திற் கிடந்தார்கள். சிலர் காலறுபட்டவர்களும், சிலர் கையிழந்தவர்களும், சிலர் தோளுடைபட்டவர்களும், சிலர் விழி பறிக்கப்பட்டவர்களும் ஆனார்களன்றி, ஸ்ரீகண்டத்தையுடைய பரமேசுவரனையும் ஜகன்மாதாவாகிய சாம்பவியையும் இழைந்தோரிற் பிழைத்தவ ருளரோ? இவ்வகையாகத் தக்ஷயாகத்துவம்சம் நிறைவேறியது.

[இதன் றொடர்பைத் தக்ஷஸம்ஹாரத்திற் காண்க]

பதினைந்தாவது

தக்ஷஸம்ஹாரம்

மஹாகோர வீர தீர வீரபத்திரக்கடவுள் தன்பத்தினியாகிய காளிகாதேவியோடும் பூதசேனைகளோடும் தக்ஷப்பிரஜாபதியின் யாகசாலையை யழித்துவிட்டு, "யாகபதியாகிய தக்ஷன் எங்குள்ளான்?" எனக்கூறித் தேட, கட்டளைப்படி சிவகணங்கள் விரைந்து செல்லுகையில், யாகபுருஷன் ஆண் கலைமான்போல நடந்துசெல்ல, ஒரு பூதம் அதனைக் கண்டு வளைந்த கொம்பைப்பிடித்து, நெடிய சிரசைத் திருகி, வாட்படை தாங்கிய வீரபத்திரர்க்கு முன்னே கொணர்ந்து "ஐயனே! இந்திராதி தேவர்கள் அழிந்தார்கள். விஷ்ணுமூர்த்தி ஒருவர்தா மிருக்கின்றனர்" என, பத்திரர், "எங்குளான்" என்று வெகுண்டெழுந்து, ஆண் யானையின் மேற் பாயும் ஆண் சிங்கம்போல் விரைந்து சென்று கண்டு, "யாகத்திற்குத் தலைவனாக வந்த நீ தக்ஷனைக் காத்துக் கொண்டு போர் புரிவையோ? அத் தீயோனைப் பிடித்துத் தருவையோ? உன்னுயிரைத் துறப்பையோ? சொலலுக!" என்றனர். திருமால் "யான் தக்ஷனைக் காப்பேன்" என்று கருட வாகன மூர்ந்தனர்.

"கருமு கைச்செழும் பூவைபோன் மேனியங் கண்ண
புரியும் வேள்வியம் புருடனீ தக்கனைக் காத்துச்
செருவி னைத்தியோ தீயனை யரிவோடும் பற்றித்
தருதி யோவுயி ரிழத்தியோ சாற்றுதி யென்றான்.

தவல றுந்திறற் றக்கனைக் காக்குவ லென்று * *
கவன வேகவெங் கலுழன்மே லிவர்ந்தனன் கடிதின்."

திருமால் போர்க்கோலங் கொள்ளக் கண்ட வீரபத்திரர் வெகுளி மீக்கொண்டு போர் செய்யக் கருதியபோது, சிவ கடாக்ஷத்தால் ஆங்கெய்திய தேரிற் காளிகாதேவியோடு ஆரோகணித்து, பிரமன் சாரதியாயிருக்கத் தேரைச் செலுத்தினர். இருவருக்கும் பெரிய யுத்தம் நிகழ்ந்தது. அநேக தேவாஸ்திரங்களை விடுத்தனர். ஒருவரை யொருவர் வெல்லக் கருதிய அவசரத்தில் திருமால் தமது [சுதர்சனம்] சக்கிராயுதத்தைப் பிரயோகிக்க, வீரபத்திரர் அதனைப் பற்றி விழுங்கிவிட்டனர். விஷ்ணு தமது வாட்படையைத் தூக்கிக்கொண்டு குறுக, பத்திரர் ஹுங்காரஞ் செய்தனர். உடனே திருமால் செயலின்றிச் சித்திரம்போல நின்றனர். வீரபத்திரர் கடுங்கோபங் கொண்டனர். அப்பொழுது சிவ பெருமான் அசரீரியாக, "மகனே! கோபங் கொள்ளற்க!" எனக் கூறுவிக்க, கோபந்தணிந்து, விண்டுவைப் பிழைக்கும் வகையாக விடுத்தனர்.

"அங்காழிப் படைவருதல் தெரிந்தா
னடல்வீரன் கடிதுபிடித் தயின்றான்
கொங்காரு நறுந்துளப நெடியோன்
கொடுவாள்கொண் டிறையோன்முன் குறுக
உங்காரஞ் செய்தனனெம் பெருமா
னேவியம்போன் மாயவனுங் குறைந்தான்
மங்காத பெருஞ்சினமென் னினைந்தோ
மருவினா னுதல்விழியான் மதலை.

எம்பெருமான் சினந்திடலுஞ் சினவே
　　லெனவிசும்பின் வாசகமொன் றிசைப்ப
உம்பர்பிரான் றனதுசுத னதுகேட்
　　டுள்ளெழுவெஞ் சினமகன்றங் குறலும் * *"

அதன் பின்னர் அருகிலிருந்த தக்கனுக் கெதிரேயோடி, "நீ செய்யத் தொடங்கிய யாகம் நிறைவேறியதோ?" என்று வீரநகை செய்து அவனைத் தலை துணித்தனர். தக்கனது சிந்திய தலையை வீரபத்திரப்பெருமான் திருக்கையா லெடுத்துத் தீயில் வீழ்த்தி முன்னே தண்டித்த தேவர்கள் நீங்க * எஞ்சிநின்றோர் உடலைப் பிழிந்து உயிருண்டு, ஊழிகாலத்திலே ஆநந்த நடனஞ் செய்யும் சிவபெருமானென்று கண்டோர் சொல்லும்படி யுத்தத்திலே நடித்தனர்.

"செய்யு மாமக முடிந்த தோவென
　　நகைத்து ரைத்துவளர் செங்கிறக்
கையி னுலுருமி னெற்ற வெற்புறழ்
　　களத்தொ டுந்தலை தெறித்ததே.
தெறித்த சென்னியை யெடுத்த வீரனுயர்
　　செங்கை வன்னியின் மடுத்துமுன்
னொறுத்த வானவரை யொழிய நின்றவர்த
　　முடல்பி ழிந்துயிர் குடித்துவெம்
பொறித்த ழற்சிகையி னுலகம் யாவுமுயிர்
　　பொன்று காலையி னடித்திடு

* பின்னொரு காலத்தில் திருமால் விகடக் கூத்தாடி அவரைக் களிப்பித்துத் தமது சக்கரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டனர்.

மறித்த டக்கையுடை மழுவ லானென
வயங்கொள் வெஞ்சமரி னுடினன்."

அச்சமயத்தில் சிவபெருமானும் உமாதேவியும் ஆகாயத்தில் விளங்கினர். திருமால் முதலான தேவர்கள் பணிந்து, "இறந்த இவர்களையெல்லாம் எழுப்பியருள வேண்டும்" எனப் பிரார்த்திக்க, அவ்விரு பெரியோர் திருவருளால் வீரபத்திரர் அவர்களையெல்லாம் எழுப்பி உயிர் தந்தருளினர். தக்ஷன் நீங்கிய யாவரும் பிழைத்து எழுந்தது கண்ட பிரமன் பிராட்டியையும் பெரிய பெருமானையும் பணிந்து, "என்மகன் தக்கனும் பிழைக்கும்படி திருவருள் புரியவேண்டும்" எனப் பலவாறு பிரார்த்திக்க, வீரபத்திரர் தக்ஷனுடலில் ஆட்டின் சிரமொன்றனைக் கூட்டித் "தக்ஷ!எழுந்திரு!" என, அவன் உயிர்கொண்டு நடுங்க, "அஞ்சேல்" என்றநுக்கிரகித்து, "நீ யறிவு குன்றினமையின் ஆட்டுத்தலை யெய்தினை" என விடுத்தனர். வீரபத்திரருக்கு ஒருலகம் அநுக்கிரகம் புரிந்து அரனும் அம்பிகையும் அந்தர்த்தானமாயினர்.

அதன்பின் தக்ஷன் தன் தந்தையாகிய பிரமன் சொற்படி காசிப்பதி யடைந்து சிவலிங்கார்ச்சனை செய்து சிவகடாக்ஷ மெய்திச் சிவகணத் தலைவரி லொருவனுயினன்.

பதிருவது

ஸுகோத்பத்தி

வியாஸஸூநாநுக்ரஹம்

பராசர முனிவர் புதல்வராய்த் துவாபரயுகத்தி லுதித்து, வேதங்களை நான்காகப் பிரித்துப், பதினெண் மஹாபுராணங்களையும் ஓதியருளிய வியாஸமுனிவர் முன்னொருகாலத்தில் சரசுவதி நதிதீரத்திலுள்ள ஆச்சிரமத்தில் வசித்திருக்கையில், ஆண் பெண்ணாகிய ஊர்க்குருவிகள் லீலாவிநோதமா யிருக்கக்கண்டு மிகவும் வியப்பெய்தினர். அவ்விரு குருவிகளும் கூட்டில் தாமிட்ட அண்டத்தினின்று வெளிப்பட்ட குஞ்சுகளிடம் களிகூர்ந்து, உணவைத்தேடி யூட்டுந் தொழிலில் மிகவும் வருந்திக் கொணர்ந்து அப்பார்ப்புகளுக்குப் பன்முறை சிறு துளிகளாய் ஊட்டிக் கொண்டும், அவற்றின் உடம்போடு தம்முடம்பை அணைத்துக்கொண்டும், முகத்தில் அன்போடு முத்தமிட்டுக்கொண்டும், மகிழ்ந்துகொண்டு மிருந்தன. அவ் ஊர்க்குருவிகளின் பிரேமாதிசயத்தைக் கண்ட வியாஸமுனிவர் தம்மில் ஆலோசித்து, 'ஆ! ஆ! என்ன ஆச்சரியம்! பட்சிசாதிகளுக்கும் தம் குஞ்சுகளிடம் எவ்வளவு ஆராமை யுள்ளது. இதனை யாராயுங்கால் புத்திரப் பேற்றினால் தாங்கள் பலமடைய விரும்பும் மாநுடர் புத்திரர்பால் வாஞ்சை வைப்பது ஓரதிசயமா!' என் றுட்கொண்டனர். பின்னர், "குழலினி தியாழினி தென்ப தம்மக்கண், மழலைச்சொற் கேளா தவர்." "மக்கண் மெய்தீண்ட லுடற்கின்ப மற்றவர், சொற்கேட்ட

வின்பஞ் செவிக்கு.'' என்னும் இத்தியாதிவசனங்கள் சிறந்த பொருளுடையனவே. புத்திரனைக் காட்டிலும் எந்தச் சாதனமும் பரலோக சாதன மாகமாட்டாது. மநுமுதலிய நீதிநூலாசிரியர்களும் "புத்திரப் பேறுடையான் சுவர்க்க மடைவான்'' என்றும் "அஃதில்லாதவன் சுவர்க்க மடைவதில்லை'' என்றும், கூறியிருக்கின்றார்கள். அது அநுமானத்தாற் சாதிக்கப்பட்டதன்று. பிரத்தியக்ஷமாகவே காணப்படுகிறது. அன்றியும் "புத்திரவான் பாவத்தினின்று விடுபடுகிறான் என்னும் வேதவாக்கியம் நிச்சயமாயிற்று'' என்றிப்படிப் பலவாறு சிந்தித்து, மிக ரமணீயமான மேரு பர்வத சிகரத்தில், புத்திரப் பேற்றினையவாவி, நாரதமஹா முனிவரால் வாக்பீஜமென்னும் ஏகாக்ஷரமந்திரோபதேசஞ் செய்யப்பெற்று, அதனை யிடைவிடாது ஜபித்துவந்து, அம்பிகையின் மாயையால் மாதேவியை மறந்து, "பஞ்ச பூதங்களுக்குள்ள வன்மை வாய்ந்த ஒரு புத்திரனைத் தர வேண்டும்'' என்று சிவபெருமானைத் தியானஞ்செய்து, அன்னபானாதிகளை யகற்றி நூறுவருடம் உக்கிரமான கடுந்தவம் புரிந்தனர். அங்ஙனந் தவமியற்றியும் மகப் பேற்றிற்குக் காரணமான குறி குணங்கள் காணப்படாது கவலை கூர்ந்து, 'நாம் முதலில் யாரைத் தியானித்தோம்? இப்பொழுது யாரைத் தியானஞ்செய்கின்றோம்? நாரதமுனிவர் நமக்குபதேசித்தது தேவி மந்திரமல்லவா? மஹாதேவனை மாத்திரம் தியானிக்கின்றோமே. இது மடமையன்றோ? உலகத்தில் சக்தியுடையனைப் புகழ்தலும், சக்தி யில்லாதவனை யிகழ்தலும் யாவர்க்கும் இயற்கையாயிருக்க, நாம்

மஹா பூஜ்யையான பராசக்தியை விலக்கிப் பரசிவத்தை மட்டுந் தியானித்ததால் தவம் விணுபிற்று. யாது செய்வோம்?' என்றுள்ள நைந்து மேருமலையை விலகி, கனிகளும் மலர்களும் நிறைந்து அழகான வனப்பிரதேசங்களுடைத்தாய், தேவர் முனிவர் ஆதித்தர் உருத்திரர் வசுக்கள் மருத்துக்கள் அசுவினிகள் பிரமயிஷ்டர்கள் முதலினோரால் சூழப்பெற்றதாய், கந்தர்வகான மொலிக்கப்பெற்றதாய், மஹாதேவிக்குப் பிரியகரமாய் விளங்கும் இமாசலத்துச்சியிற் சென்று தேவியோடு பரசிவத்தைத் தியானம் செய்து தவம் புரிந்தனர்.

அவர் செய்யுந் தபாக்கினியானது சர்வ லோகங்களையும் இந்திராதி தேவர்களையுந் தகித்தது. இந்திரன் பயந்து சிவபெருமானைப் பணிந்து விண்ணப்பிக்க, சிவபெருமான் "இந்திரா! அஞ்சற்க! அத் தபஸ்வியிடத்தே நீ கோபிக்கவேண்டாம். பயமில்லை. அவ் வியாச முனிவன் 'ஒரு சற்புத்திரன் வேண்டும்' என்று நூறுவருடமாகத் தவஞ் செய்கிறான்; அவனுக்கு நாம் அநுக்கிரகிக்கப்போகின்றோம். நீ செல்க" என இந்திரனை யனுப்பினர். வியாசர் பார்வதி பரமேசுவரரைத் தியானித்துத் தவஞ் செய்தலின், தேவியாரும் சிவபெருமானுமாக அவர்பாலணுகித் தரிசனந் தந்து, "உன் தவத்தை வியந்தோம். நீ கருதியபடி தேஜோரூபியும், ஞானியும், கீர்த்திமானும், இவ்வுலகிற்கு நாயகமணியும், சாந்த சீலனும் சத்தியவானுமாகிய ஒரு புத்திரனை உனக்குத் தந்தோம்" என்றனர். அது கேட்டு ஆனந்த மெய்திய வியாச முனிவர் விமலையோடு விடையூர்தி

யைப் பன்முறை பணிந்து, அநந்த வகையாகத் துதித்து நிற்கையில், இருபெருந் தகையினரும், தம்முருக் கரந்தனர். உடனே வியாசர் தம்மிடமடைந்து தவம்புரிகையில் விடுத்திருந்த அக்கினிகாரியத்தை அப்பொழுதே செய்யக் கருதி அரணியில் மத்தைப் பூட்டிக் கடைகையில் அவர் மனதில் மகோற்பத்திக்குக் காரணமான ஒருவகைக் காம விருப்புண்டாயிற்று. எங்ஙனமெனில், 'இவ்வரணியில் மத்தைச் சேர்த்துக் கடைவதாலல்லவா அக்கினி யுண்டாகிறது. மத்தை அரணியோடு சேர்க்காவிட்டால் எப்படி அக்கினி யுண்டாகும்? அங்ஙனமே நாம் ஒரு மாதோடு கலந்தாலன்றோ புத்திர னுண்டாவான். அல்லாவிடிற் புத்திரனேது? ஆதலால், யௌவனமும் சுந்தரமும் உயர்குடிப் பிறப்பும் கற்பும் வாய்ந்த மனைவி நமக்குக் கிடைக்க வேண்டுமே. அப்படிக் கிடைத்தாலும் அவளுக்குப் புத்திரோற்பத்தி யுண்டாவதும் கற்பழியா திருத்தலும் நிச்சயமாமா? அப்படி நிச்சயமாகச் சித்திப்பினும் அவள் காமியா யிருப்பின் நம்மை எப்போதும் நிர்ப்பந்தித்துச் சிற்றின்பத்தி லமிழ்த்திப் பேரின்பத்தைப் போக்குவாளே? சிற்றின்பம் சிவத்தியானிகளையும் கெடுக்கும் பெரும் பாசமாதலின் யான் கிருகஸ்தாசிரமத்திற் புகேன் பிரமசரியத்தை விடேன்' என்று தம்முட் கருதிக்கொண் டிருக்கையில், மின்னற் கொடிபோன்ற வடிவுடைய தேவரம்பை அவருக்கருகே ஆகாயத்திற் றோன்றினள்.

அவ் வரம்பையின் ரூபலாவண்ணியத்தைக் கண்டு மயங்கி மாரன் விடுத்த மலர்க் கணைகளால் மனம் வருந்தி,

'யாது செய்வேன்? தவ நெறியை மேற்கொண்ட யான் காமாக்கினியாற் சுடப்பட்டேனே. இதனைத் தணிக்க இவளை யங்கீகரிப்பின், உலகினர் நகைப்பார்களே. சிற்றின்ப விருப்பால் அசேதனமான பெண்ணைக் கண்டு மங்கியது என் மடமை யென்று பெரியார் கூறுவரே' என்று தவத்தைக் கைவிடற் கஞ்சி வருந்தி இறுதியில், 'பலரால் நிந்திக்கப் படினும் ஒப்பற்ற புத்திர சுகம் உண்டானாற் போதும். இம்மை மறுமை யின்பங்கள் புத்திரப் பேற்றா லுண்டாகு மென்று கருதியன்றோ ஞானிகளும் இல்லறத்தி லிருந்து மோட்சமெய்தியதாகக் கேட்டிருக்கின்றோம். தெய்வ கதியாகக் கிடைத்த இவளை அங்கீகரிப்போம். ஆனால், ஊர்வசியைக் கூடிய புரூரவ சக்கிரவர்த்தி அவமான மெய்தினனென்றாலும் இவ்வரம்பை அப்படிப்பட்டவளல்லளெனத் தோற்றுகின்றாள்' என்றிப்படியெல்லாஞ் சிந்தித்தும், கூடியவரையில் தமது அறிவாற் காமத்தை யடக்கியும், அரணியில் மத்தைப் பூட்டி விடாமல் நெருப்புத் தோன்றும்படி கடைகையில், இவர் வீரியம் அரணியிற் சிதறியது. 'அதனால் அக்கினிக்கு அநுசித முண்டாயிற்று' என்று மீண்டும் விடாது கடைந்துகொண் டிருந்தனர். அப்பொழுது அவ் வரணியிலிருந்து அவரைப்போல் ஓர் சத்புத்திர னுதித்தான். வியாசர் ஆநந்தமெய்தி, 'அரணியி லுதித்த இவன் புனிதமானவன்' என்று கருதி, அவ்வரணியினின்றும் அக்கினியை வெளிப்படுத்தி 'இது பார்வதி பரமேசுவருடைய வரப்பிரசாதம்' என்று களித்து, குழந்தையைத் தழுவிக் கையிலெடுத்து, கங்கையில்

ஸ்நானஞ்செய்து சுகரூபியான அரம்பையைக் கண்டு மோகித்து இப்புத்திர னுண்டானமையால், சாதகாதி கிரியைகள் முடித்துச், சுகன் என்று நாமகரணஞ் செய்தனர். அப்பொழுது புஷ்பமாரி வருஷித்துத் தேவதுந்துபி முழங்கின. நாரதாதி முனிவர்கள் ஆசீர்வதித்தார்கள். அம்பிகையின் அருளால் ஆகாயத்தினின்றும் தண்டமும் கமண்டலமும் கிருஷ்ணாஜனமும் வியாசருக்கெதிரே விழ, சுகர் அவற்றை யெடுத்துத் தரித்துக்கொண்டு மஹா ஞானியாக விளங்கினர்.

பதினேழாவது

லக்ஷ்மீ சாப விமோசனம்

பொற்பூணு லணிந்த மார்புடையவரும், கமண்டலமுந் தருப்பையு மேந்திய கையையுடையவரும், சடைமுடி தரித்தவரும், மான்றோ லுடுத்தவரும், தருமநெறி தவறாதவரும், தவத்தொழில் பூண்டவரும், குறுகிய வுருவினரும், வளைந்த வுடலினரும், வேத சாஸ்திர புராணாதிகளை நன்குணர்ந்தவரும், காம வெகுளி மயக்கங்களை யகன்றவரும், சாந்த சீலருமாகிய வாலகில்லியர் என்னுங் கூட்டமாகிய தவசிகள் பண்டொரு காலத்தில் ஒரு யாகஞ் செய்யக் கருதி, சங்குசக்கர கதாகட்க கோதண்டதரனும்ப் பன்னகசயனனாக விளங்கும் திருமாலைக் காண வேண்டி வைகுந்த மெய்தினர். அப்பொழுது திருமாலின்

திருமார்பில் விளங்கும் செந்தாமரை மங்கையாகிய திருமகள் அவர்தங் குரூர வடிவினைக் கண்டு மனதில் அவர்களை யலக்ஷியஞ் செய்து, 'இவர்களென்ன கோரமாகவும் கத்தரிக்காயிற் காலுங் கையும் முளைத்தாற் போலக் குறுகியுங் காணப்படுகின்றனரே. இப்படியும் உலகத்தி லிருப்பாருளரோ?' என்று மனதி லிகழ்ந்து கருதியதைப் பெருந் தவசிகளாகிய வாலகில்லிய ருணர்ந்து, வருந்திய மனத்துடன் திருமகளை நோக்கி,

"ஏர்தரு வடிவினீ யெம்மை யிவ்வுழி
நேர்தர விகழ்ந்ததா னீயும் போய்நெடும்
பார்தரு மகளிர்தம் பண்பி னுகுகென்
றூர்தரு சாபமிட் டனரருந்தவர்."

"நளின மங்காய்! நீ யெங்கள் வடிவினைக் கண்டு இப்பொழுது இகழ்ந்தாயாதலின் நீயும் இவ் வுயர் பதவியை விலகி உலக மாதர்களில் ஒருத்தியாகுக!" எனச் சபித்தனர். வேத வித்துக்களாகிய அம்முனிவர் சாபம் அக்கணத்திலேயே அலர்மகளை யடைய இலக்குமி விலக்கற்கரிய தன் குற்றத்திற்காகப் பெரிதும் கவலைப்பட்டனள். திருமால் அதுகண்டு, "ஏடி! உனக்குற்ற துயர் யாது?" என வினவியுணர்ந்து, "ஐயோ! ஆழமறியாது காலிட்டுக்கொண்டனையே. அவர்கள் மிகப் பெரியோராயிற்றே. அவர்களையும் அவமதிக்கலாமோ? அப் பெருந்தவசிகளை நானும் மனமொழி மெய்களால் வழிபடற்குரியனன்றோ? கெடுத்தனையே! அவர்கள் சொல் தவறவேமாட்டாது. யாது செய்வோம்? ஆயினும், இதற்கொரு சூழ்ச்சி சொல்லுவேன்:

ஜகந் மாதாவாகிய பரமேசுவரியின் வழிபாடு நாம் விரும்பிய வற்றை யெல்லாங் கொடுக்குமென்பது நீயு மறிந்ததே. சோதிவனமெனும் க்ஷேத்திரம் புண்ணிய பூமியாகவும் தவத் திற்கு மனோரம்மியமாகவும் நிர்மலமாகவும் விளங்குதலின் ஆண்டெய்தி அம்பிகையை நோக்கி அருந்தவம் புரிந்து, அவர்கள் தந்த சாபத்தை மாற்றுக. யானும் அவ் யாகத்தை முடித்து ஆங்குறுவேன்'' என்று அவளைத் தேற் றிச் சோதிவனத்திற் கனுப்பி, வந்த வாலகில்லியருடன் வழிக்கொண்டு அவர்கள் யாகத்தை முடிப்பித்தனர். இது நிற்க.

விண்டுவின்பால் விடைகொண்டு பண்டைய தெய்வ வடிவு நீங்கி மண்ணுலக மாதர் வடிவு வாய்க்கப் பெற்று மாநிலத் தெய்தி தூய்தாக விளங்குஞ் சோதிவனமுற்று, திருமகள்: தேவியின் கமல சரணங்களைக் கருத்தி லிருத்தி, அருத்தியோடு ஆங்குள்ள கௌரி தீர்த்தத்தின் கீழ்த்திசை யில் தன் பெயரால் ஒரு தீர்த்தங் கண்டு, அத்தீர்த்தத்தி லும் கௌரி தீர்த்தத்திலும் மூழ்கி, நாடோறும் பக்தியோடு பரமேசுவரியை நோக்கிப் பலகாலந் தவம் புரிந்தனள். அங் ஙனம் இலக்குமி தவம் புரிகையில், பூரணை கூடிய ஒரு சுக் கிர வாரத்தில், உக்கிரமான தவத்திற்கு உவந்த உமா பிராட்டியார் தமது சேனை சமூகத்துடன் காட்சி தந்து புன்னகை யரும்பி, "பின்னையே! முன்னையே நீ யெமது தயையுடையவள். பெரியோராகிய தவசிகளை யிழித்துக் கருதிய பாவம் இன்றோ டகன்றது. உனது நிஜவடிவை யுறுக!''

"ஓங்கிய மாதவத் துயர்கு லத்தவர்
நீங்கருஞ் சாபமு நீங்கி நின்னுருப்
பாங்கமர் முன்னினும் பதின்ம டங்குநீஇ
யாங்கெழி னெடியவ னுக மன்னுக." —என்றும்,

"கலக்கமி லன்பினீ கண்ட தீர்த்தமு
மிலக்குமி தீர்த்தமென் றிலங்க"—

என்றும் அநுக்கிரகித்து அந்தர்த்தானமாயினர்.

அக்காலத்தில்: வாலகில்லியரோடு யாகத்திற்கெய்திய மாதவன் அதனை முற்றுவித்து, அம்பிகையை நோக்கித் தவஞ் செய்யும் மனைவியைத் தேடிக்கொண்டு சோதிவன மெய்தித் தூயையாய் விளங்கும் தேவியைக்கண்டு பராசக்தியின் கருணை விசேடத்தைப் புகழ்ந்து கைப்பற்றி யழைத்துத் தமது வைகுந்த மெய்தி வாழ்ந்திருந்தனர்.

பதினெட்டாவது

துர்க்கன் வதை துர்க்கை

உலகினை யெல்லாம் தன் சுவாதீனஞ் செய்து இந்திராதி தேவர்களைத் தங்கள் பதவியினின்று துரத்தி துன்புறுத்திய துர்க்கனது கொடுங்கோலரசிற்குத் தேவர்கள் பயந்து, அவன் கட்டளையின்படி கீழ்ப்படிந்து நடக்குங் காலத்தில், பிரமதேவனும் விஷ்ணுமூர்த்தியும் இத்திராத் துயரினின்று தேவர்களை விலக்கக் கருதி, பார்வதி பரமேசுவரர்களைப் பணிந்து தங்கள் குறையைக்கூறி யாசிக்க, மாதேவி, "தேவர்காள்! அஞ்சன்மின்! அவனைக் கொன்று

உங்கள் துயரை யொழிப்போம்" என் றருளிச்செய்து காள ராத்திரி எனுஞ் சத்தியை நோக்கியவுடனே, காளராத்திரி காந்தண்மொட்டினைப் போன்ற கைவிரல்களைக் குவித்துப் பணிந்து நிற்க, "அடிபெண்ணே! நீ துர்க்கன்பாற் சென்று 'இந்திராதி யிமையவர் பதங்களைக் கைப்பற்றியவற்றை யெல்லாம் அவர்கட்குக் கொடுத்துப் பிழைக்கப் போகின் றனையா? அல்லது, உன் பந்து மித்திரர்களோடு யுத்தத்தில் இறக்கப் போகின்றனையா?' என்று கேட்டு, அவன் கருத்தை யுணர்ந்து வருக!" என் ருக்கியாபித் தனுப்பினர். காள ராத்திரி, அக் கட்டளையை மேற்கொண்டு அந்நகரை யடை ந்து, துர்க்கன் கொலுவிருக்குஞ் சபையைச் சேர்ந்து, கண் ணிமைகள் தீப்பொறி சிந்தும் துர்க்கனை நோக்கி, "இந்தி ராதி தேவர்கள் செல்வங்களைக் கொடுப்பையோ? போரி லிறப்பையோ? உன் கருத்தெது?" என வினவவும், காள ராத்திரியின் கட்டழகைக்கண்டு கழறுகின்றான்: "மூவுலகங் களிலும் இத்தகைய சௌந்தரியமுள்ள பெண்ணைக் கண் டதேயில்லை; என் நற்றவப் பயனால் இங்குற்ற விவளை விடாது பிடியுங்கள்!" என, கஞ்சுக மணிந்தவர்களும் பொற் பிரம் பேந்தியவர்களுமாகிய அசுரர்கள் அவளைப் பிடிக்கத் தொடங்குகையில், காளராத்திரி, "அடா துர்க்கா! தீய மனமுடையவனே! மன்னவராவார் நற்கருமந் தவறித் தூத மாதரை வசப்படுத்த லழகாமா" என்று மந்தகாசஞ் செய்து, "கன்னியராசை கருத்திலிருந்தால் உமாதேவியார் பால் கணக்கில்லாதா ருளர். சூலப்படை உன் மாமிசத் தைப் புசிக்கும்" என்றோதித், தன்னைத் தொடர்ந்த அசுரர்

களைக் கட்கடை சிவந்து நோக்க, கணப்பொழுதிலே அவ் வசுரர் கூட்டஞ் சாம்பராயது. அதனால், துர்க்கன் கோபித்து விடுத்த சுரேந்திரதபனன் யாக சத்துரு, மிருகாக்கன், தேவகம்பன், உரோமன் முதலிய அசுரத்தலைவர்கள் பெருஞ் சேனையோடு காளராத்திரியைச் சூழ்ந்துகொள்ள, அவள் சினமிகுந்து செய்த நிசுவாச வேகத்தால் யாவருங் குப்புற்று வீழ்ந்தனர்.

அது கண்ட துர்க்கன், வடவாமுகாக்கினி போலக் கொதித்து இரதகஜதுரகபதாதிகளாகிய தன் கணக்கில்லாத சேனை முழுவதையும் சேர்த்துக்கொண்டு யுத்தத்திற்குப் புறப்படவும், காளராத்திரியானவள் அழகிய மின்னற் கொடி போல ஆகாய மார்க்கமாகச் சென்று மாதேவியின் சந்நிதியடைந்து "தாயே! துர்க்கன் பெருஞ் சேனையோடு போர்க் கோலங் கொண்டான்" என்று கூறி நமஸ்கரித்தாள். அதனைக் கேட்ட அம்பிகை அவன்முன் னெழுந்தருள, இழிகுணத் துர்க்கன், "சேனைத்தலைவரே! இவளைத் தந்திரத்தாலாவது வீரத்தாலாவது கொண்டு வருவீர்களாயின் உங்கட்குத் தேவர் செல்வத்தைக் கொடுப்பேன்" என்றான். அதற்கிணங்கிய சேனைத் தலைவர்கள் தேவரீர் கட்டளையை முடிப்பதே காரியம் என்று தமது சேனா சமுத்திரத்தோடெதிர் வர, எம்மை யாளாகவுடைய இறைவியானவள் தமது திருமேனியிலிருந்து பல கோடி சத்திகளைப் படைத்துப் போர் புரியும்படி எதிரேவிடுத்தனர். அச் சத்திகள் அசுரச் சேனையை யழித்து, வாயிலிட்டு, வெற்றிமாலை யணிய, துர்க்கன் தன் சேனைகளழிவதும் பின்னிடுவதுங் கண்டு

வாட் படையை யசைத்து விழிகளில் தீப்பொறி சிந்தி, அம்பறாத் தூணியும் வில்லு மேந்திக் கொடி கட்டிய தேரி லேறித் தேவியை யெதிர்த்துப் பல அஸ்திரங்கள் சிந்த, அம்பிகை அவற்றை மாற்றி அவன் ஆயுதங்களை யெல்லா மழிக்க துர்க்கன் தன் வெற்றிவேலை விடுப்பத் தேவி யதனை வாளால் வெட்ட, துர்க்கன் மேலுஞ் சூலத்தைவிடச், சாம்பவி அதனைக் கதையால் சிதைப்ப, துர்க்கன் மேலுஞ் சூலத்தை விட, மாலின் றங்கை ஆலத்தை யொத்த தமது சூலத்தை யேவித் துண்டிக்க, துர்க்கன் கதையான் மோத, அம்பிகை தனதடித் தாமரையா லுதைத்தனர். அவ் வுதையால் அக் கதை அக்கணமே யநேக துண்டுகளாக அழிந்த தன்றி, துர்க்கனும் துண்ணென நிலமிசை விழுந்து நெடு நேரம் மூர்ச்சையாய்க் கிடந்தான். துர்க்கன் மூர்ச்சையான போது சாம்பவி யனுப்பிய சத்தியானது அவனுடைய யானை குதிரை தேர் காலாளாகிய சதுரங்க சேனை முழுவதையும் அழித்தது.

பெருமாட்டியின் உதையா லுண்டாய மூர்ச்சையி னின்று வெகுநேரங் கழிந்து தெளிந்தெழுந்த துர்க்கன் தன் சேனை முழுவதும் அழிந்தது கண்டு, 'இனி போர் செய்வது அசாத்திய' மென்று பயந்து ஆகாயத்தி லொளித்துப், பாய்கின்ற பாணங்களை விட, அன்னையார் அக்கினிமுக பாணங்களால் அவற்றை விலக்கினர். துர்க்கன் எண்ணிறந்த மலைகளைப் பறித் தெறிந்தனன். கோடிக் கணக்கான அஸ்திரங்களால் அவற்றை நுண்ணிய மணலாக்கினர். துர்க்கன் ஒரு யானை வடிவாயினான். துயை அதன் துதிக்

கையை வாளால் வெட்டித் துணித்தனர். இறுதியில் எருமைக்கடாவடிவேற்றனன். உமாதேவியார் சூலாயுதத்தைச் செலுத்தி அதனை யழித்தனர். உடனே அக்கொடியோன் ஆயிரஞ் சிரமும் ஆயிரம் ஆயுதமேந்திய ஆயிரங் கரமுங் கொண்டு அன்னையாரை யெதிர்க்க, அன்னையார் அஸ்திர மொன்றினாலே அவனுருயிரை யழித்தனர். அமரர் மலர் மாரி சொரிந்து ஆநந்தக் கூத்தாடினார்கள். துர்க்கனைச் சங்கரித்த காரணத்தால் மாதேவிக்குத் துர்க்கை என்றொரு திருநாமமெய்தியது. [துர்க்கை பூசை: மங்களவாரம் சதுர்த்தசித் திதி - புரட்டாசி மாத அஷ்டமி நவமிகள் - இக்காலங்களில் செய்யின் விசேட பலன்றருமென நூல்கள் கூறுகின்றன.] இத் துர்க்காரி, காசிப்பதியில் சோப்பனேசுவரி பீடத்தில் எழுந்தருளி யிருப்பாள். சொப்பனேசுவரி பீடம் சத்தி பீடங்கள் அறுபத்து நான்கனு ளொன்று.

பத்தோன்பதாவது

அருணேச

சம்பந்தாண்டாநுக்ரஹம்

திருவண்ணாமலையி லிருந்த ஒருருத்திர கணிகைக்குப் புதல்வரா யுதித்த அருணகிரிநாதரென்பவர், தமது இளமைப் பருவத்திலேயே தாயிறந்தமையின் தமது சகோதரியிடம் வளர்ந்து குமாரக் கடவுளின் திருவருட் பிரசாத

பலத்தாற் றம்பி லொப்பாரு மிக்காரு மின்றிச் சந்தக்கவி பாடுதலில் வல்லுநராய் அருணாசலத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கையில் ஸ்ரீ வல்லிபுத்தூராழ்வா ராங்குற்று இவர் சந்தம் பாடுதலில் வல்லவரென் றுணர்ந்து பிரபுட தேவராஜனது விருப்பின்படி இவரோடு வாது செய்ய வருகையில் கந்தரந்தாதி கூறிவர, ஆழ்வார் பொருள் சொல்லிக் கொண்டு வந்து,

"திதத்தத்தத் தித்தத் திதிதாதை தாததுத் தித்தத்திதா
திதத்தத்தத் தித்த திதித்தித்த தேதுத் துதித்திதத்தா
திதத்தத்தத் தித்தத்தை தாததி தேதுதை தாதத்தத்து
திதத்தத்தத் தித்தித்தி தீதீ திதிதுதி தீதொத்ததே."

எனுந் தகரவிகற்பச் செய்யுளொன்றுக்குப் பொருள் கூற மயங்கித் தோல்வியுற்று, தம்மிடந் தோற்றவர் காதுகளைத் தாம் அரிந்து கொண்டுவந்ததுபோலத் தமது காதை யரிந்து கொடுக்க வியைய, "இனி யொருவர் காதினையும் அரியாத வரமெனக்குத் தருக!" என்று அவரைக் காதுகளோடு செல்ல விடுத்தனர்.

அதன் பின்னர், சம்பந்தாண்டா னென்னுஞ் சத்தியுபாசகரொருவரும் அருணகிரி நாதரும் பிரபுடதேவராஜனுக்கு மிக நெருங்கியவர்களாக விருந்தமையின், அரசன் சம்பந்தாண்டானைச் 'சத்தி தரிசனஞ் செய்விக்கவேண்டும்' என்றும், அருணகிரியாரைச் 'சுப்பிரமணிய தரிசனஞ் செய்விக்கவேண்டும்' என்றும் பன்னாள் பிரார்த்தித்து வந்தானாக, சம்பந்தாண்டான் குறித்த வொரு தினத்திற் 'சத்தியைக் காட்டுவல்' எனச் சபதங்கூறித் தேவியை வேண்ட, சத்தி

"நீ யெமதன்பனுகவின் தரிசனந் தந்தாம்; அரசன் முன்னர் வரோம்" என மறுப்ப, "அங்ஙனமாயின், அருணகிரிநாதர் விருப்பின்படி முருகக் கடவுள் அங்கெய்தாது காத்து என்னைக் கனப்படுத்துக," என்று வேண்டிக்கொண்டமையின் மகாதேவி முருகக்கடவுளைக் குழந்தையாகச் செய்து தம் மடிமீ திருத்தி விளையாடிக் கொண்டிருந்தமையின், அருணகிரிநாதர் நியமனப்படி அருணசல வடபுரத் தம்பத்தில் வருவித்துக் காட்ட வியலாது தடைபட, அருணகிரியார் சீர்பாத வகுப்பு முதலிய வெரவ்வொன்றனுல் துதித்தும் அறுமுகப் பெருமான் ஆங்கடையாமை கண்டு, மயில் வகுப்பினை யோதி அதனை யனுப்ப, அது ஆங்குற்று நிருத்தஞ் செய்துகொண்டிருக்கையில் இறைவர் அதன்மீ தாரோகணித்து அருணகிரியார் விருப்பின்படி பிரபுட தேவராஜனுக்குக் காட்சி தந்தருளினர்.

அதலசேட னாராட வகிலமேரு மீதாட
அபினகாளி தானுட வவளோடன்
றதிரவீசி வாதாடும் விடையிளே று வாராட
வகிலபூத வேதாள மவையாட
மதுரவாணி தானுட மலரில்வேத னாராட
மருவிவானு ளோராட மதியாட
வனசமாமி தானுடநெடியமாம னாராட
மயிலுமாட நீயாடி வரவேணும்
கதைவிடாத தோள்வீம னெதிரியான போர்மீளி
கருதொணாத மாசேனை பொடியாகக்
கதறுகாலி போய்மீள விசயனேற தேர்மீது
கதிர்கொள்வீறு கோடேதி யலேமோது

முதறிமீதி லேசாயு முலசமூடு சீர்பாத
வுவணவூர்தி மாமாயன் மருகோனே!
யுதயதாம மார்பான ப்ரபுடதேவ மாராஜ
னுளமுமாட வாழ்தேவர் பெருமானே!

அவ் ஆறுமுகனுரைக் கண்ட பிரபுட தேவன் கண்கள் ஒளியின்றி மாழ்க, அருணகிரியார் விபூதி பிரசாதித்துக் கண்ணொளியை விளக்கினர். இதுமுதற் சம்பந்தாண்டாருக்கு இவரிடம் பகைமை யதிகரித்து எவ்வாற்றானும் இவரை முடிக்க வேண்டுமென்னுங் கருத்து மனத்துள்ளே யுண்டாயிருந்தது.

பின்னொரு காலத்தில் மன்னவன் அவ்விருவரையு நோக்கிக் "கற்பக மலரைக்கொண்டுவர வல்லிர், யாவர்?" என, சம்பந்தாண்டார் "அருணகிரியாரே அஃதாற்றுவர்" என்று கூறி அதனை யியற்ற வற்புறுத்தினமையின் அவ் வேண்டுகோளுக் கிரங்கி அருணை நெடுங்கோபுரத்தில் தமது பூத வுடலை யிட்டு ஆங் கிறந்துகிடந்த ஒருகிள்ளை யுடலிற் பிரவேசஞ் செய்து, தேவருலகடைந்து ஒரு கல்லை [தொன்னை] யில் சிறிது மலர்களைக் கொண்டு திரும்பினர். அதனுள் சில தினங்க ளாயினமையின் சம்பந்தாண்டார் அருணகிரியாரது விர்த்தாந்தங்களை யுணராது "அவரெங்ஙன மெய்தினர்?" எனத்தேடிக் கோபுரத்து விட்ட வுடலைக்கண்டு அரசனிடத் தெய்தி, "அருணகிரியார் கற்பகமலர் கொண்டுவர முடியாது உயிர் விட்டனர். அவர் பெரியராகலின் அவர் தேகத்திற்கு உடனே சமஸ்காராதிகள் செய்து முடிப்பது தகுதி" என்று

கூறி அங்ஙனமே செய்வித்தனர். கிளியுருக்கொண்டு மலர்க் கல்லையை வாயிலேந்தி வந்த முருகக்குழவி கோபுரத்தில் விட்ட உடலைக் காணப்பெறாது மன்னவன் சபையை நோக்கி வந்தனர்.

அவர் அந்த நகரை யடையுமுன்னரே தெய்வ மணம் நகர்முழுவதும் கமழ, யாவரும் "இஃதென்ன?" என வியக் கையில் கிளியுருவோடு அம்மலரை அரசன் முன் வைத்து, மன்னன் முதலியோர் தாம் செய்த அபசாரத்தைப் பொறுக்கவென வேண்ட, அங்ஙனமே யங்கீகரித்து, கந்தரனுபூதி கந்தரலங்காரம் பல திருப்புகழ்கள் முதலியன அருளிச்செய்து, சிலகாலம் அருணகிரியில் பலர்க்குங் காக்ஷிதந் திருந்து, இறுதியில் பரமேசுவரியார் திருக்கரத் திற் கிளிரூபமாகவே விளங்கி யிருக்கும்படி மஹா தேவியா ரால் அநுக்கிரகிக்கப் பெற்றனர். சம்பந்தாண்டாரும் சில காலஞ் சென்ற பின்னர் அம்பிகையின் அடிமலர்கட்கு அணுக்கராயினர். [அருணகிரியார் குமாரக் கடவுள் திருக் கரத்திற் கிள்ளை வடிவாக விருப்பதாகக் கூறுவாருமுண்டு. அங்ஙனமாயினும் இழுக்காது, கணபதி, ஸ்கந்தர் என்னும் இரு குமாரர்களில் மூத்த பிள்ளையாருக்குச் சிவாம்ச மிகுதி யென்றும், இளையபிள்ளையாருக்குச் சத்தியம்சம் மிகுதி யென்றும் பலர்க்கும் பிரசித்தமாகலின்.]

இருபத்தாவது

பார்வதி அவதாரம்

மலரின் மணமும்-நீரிற் றட்பமும்-அக்கினியிற் சூடும் போலச் சிவபெருமானுடன் அபின்னையாக விளங்கும் பரமேசுவரி ஒரு காலத்திற் கைலாயகிரியிற் சகல தேவர்களும் பணியத் திருவோலக்கங்கொண் டெழுந்தருளியிருந்த சிவபெருமானைத் துண்ணென்றெழுந்து பணிந்து "தேவரீரை வணங்காத தக்கன் மகளென்னும் காரணமாயுதித்த தாக்ஷாயணி யென்னும் பெயரையும் அவனாற் போஷித்த உடலையும் மாற்ற விரும்புகின்றேன்" என விளம்ப, சிவபெருமான் "மாதே! மலையரையன் உன்னை மகளாகப் பெற மகத்தாகிய தவம் புரிகின்றான். அவன்பாற் குழந்தையாயிருந்தி! உரியபருவத்தில் யாம்வந்து மணம்புரிவோம்" எனத் திருவாய்மலர்ந்தருள, அன்னையார் அரவாபரணர் அநுக்ஞைக்கிணங்கி, இமோத்கிரியை யெய்தி அதிலுள்ள ஒரு தாமரைத் தடாகத்திலே ஒரு மலர்த் தவிசின்பேரில் மூன்று வயதுள்ள பெண் குழந்தை வடிவு தாங்கி யெழுந்தருளியிருக்க, ஆங்கெய்திய மலைமன்னன் கண்டு பேராநந்தப்பெருக்கெய்தி, தோண்மிசைச் சுமந்து சென்று தன் மனைவியாகிய மேனை யென்பாள் கையிற் கொடுக்க, அவளுக்குப் பால் சுரக்க, அதனை யூட்டி வளர்த்தனள். நாளொரு மேனியாக வளர்ந்து ஐந்து வயதெய்தித் தன் தந்தையாகிய பர்வத ராஜனுக்குணர்த்தி அவன் சம்மதம் பெற்று இமாசலச்சாரலிற பர்ணசாலையொன்று செய்வித்து அதிற் சேர்ந்து சிவபெருமானை நோக்கித் தவச்செயல் மேற்கொண்டு தோழிகளோடு வசித்திருந்தனர்.

[அப்பொழுது சிவபெருமான் தம்பா லெய்தி மன மொடுங்க விரும்பிய ஸநகாதி நால்வர்க்கும் ஞானோபதேசஞ் செய்துகொண்டிருந்தனர். அதனால் உலகமானது மாதர் முயக்கற்றுப் படைப்புத் தொழில் தடைபடக் கண்டதேவர் அதனை யகற்றக் கருதி மதனனை விடுப்ப, அவன் மலர்க் கணை பெய்து நெற்றிவிழித் தீயாற் சாம்பராயினன். அக் காலத்தில் அவனருகிருந்த அவன் மனைவி இரதி தன் கண வனைத் தரவேண்டுமெனப் பிரலாபிக்க, சிவபெருமான் "யாம் இமாசலத்திற் பர்வதன் மகளாயிருக்கும் பார்ப்பதியை மணந்தபின்னர் உன் நாயகனை நல்குவோம்" என நவின்றனர்.]

சிவபெருமான் ஸநகாதிகட் கநுக்கிரகித்து விடுத்து, இமாசல மெய்தி அன்னையா ரருந்தவங் கண்டு அக மகிழ்ந்து அந்தணவடிவெய்தி, "நீயாது கருதித் தவம் புரிகின்றனை?" என, உமாதேவி, "சங்கரனை மணக்க விரும்பியுள்ளேன்" என, "பெண்ணே! அவன் சாமானியன்; என்னை விவாகஞ் செய்துகொள்!" என, தேவி சினந்து "தீயோனே! செல்க!" என, விமலர் விடையேறிக் காட்சி யளிப்ப, அம்பிகை அஞ்சிக் கைகுவித்து, "அறியாமற் செய்த அபசாரத்தை மன்னிக்க!" என, இறைவர் "அவை நம்மைத் துதித்தனவாகக் கொண்டோம். இனித் தவமொழிக! மணம் செய்வோம்" என்று, அந்தர்த்தான மாயினர். பார்வதிதேவியார் நிகழ்ந் தனவற்றை புணர்த்த, பர்வதன் மனக்களி மிகுந்திருந்தான்.

இருபத்தோன்றாவது

பார்வதி திருமணம்

இறைவியார், இமாசலமன்னர் புதல்வியாராய்த் தவச் செயல் மேற்கொண்டிருந்தபோது சிவபெருமான் திருக் கைலாய கிரியிலிருந்து சப்தருஷிகளை வருவித்து, "நீங்கள் பர்வதன் மகளாயிருக்கும் உமையை மணம் பேசுக!" எனக் கட்டளையிட, அவ் விருடிகள் சிவபெருமான் கருத்தின்படி அருந்ததியோடு இமோத்கிரி யடைந்து, மலை மன்னனைக் கண்டு மகா தேவர் மனக்கருத்தை யுணர்த்த, அவன் அதற் கங்கீகரித்ததை ஐயன்பால் விண்ணப்பித்துத் தத்தமிடஞ் சேர்ந்தனர். மலையரசன் விச்சுவகர்மனால் நகாலங்காரஞ் செய்வித்து விசேஷ சிறப்புக்களாக்கினன். பின்னர், "பங்குனி யுத்திரத்தினம் உத்தமோத்தம தினமாதலின் உமையம்மையைத் திருமணஞ் செய்துகொள்க!" என விண்ணப்பிக்க, சிவபெருமான் திருநந்திதேவரை விளித்து, தேவர் முதலினோரை வரச்செய்க என, நந்திபகவான் சிந்தனை செய்தவளவில்,கோடியுருத்திரர்-நூற்றுவருருத்திரர் கீழ்கண்ட கடாகத்துள்ள காலாக்கினியுருத்திரர் - கூஷ்மாண்டர் - ஆட கேசுவரர்-தாரகேசுவரர்-திருமால்-பிரமன்-இந்திரன் முதலிய எண்டிசைக் காவலர் நவக்கிரகங்கள், நவசித்தர்கள், அஷ்ட வசுக்கள், சப்தருஷிகள், யக்ஷ கின்னர கருட காந்தர்வர் முதலிய கணங்கள், வேதாகம சாஸ்திரங்கள், யுகாதி கால பேதங்கள் முதலிய யாவருங் கூடிவந்து திருவாயிலை யடைந்து நந்திபகவானைப் பணிந்தனர்.

அப்பொழுது சிவபெருமான் அராக்கலன் முதலியன பொற்பணியாக விளங்க மணக்கோலஞ் செய்துகொண்டு இடபவாகன மூர்ந்து தேவர்கள் மலர்மாரி பெய்யவும், ஸ்ரீ கணேசர் ஸ்கந்தர் வீரபத்திரர் வைரவர் திருமால் பிரமன் முதலானோர் தத்தம் வாகனங்களில் வரவும், ஸப்தருஷிகள் ஆசீர்வதிக்கவும், பாநுகம்பன் தனது ஆயிரம் வாய்களாலுஞ் சங்கத்தொனி செய்யவும், வாணாசுரன் தனது ஆயிரங்கைகளாலுங் குடமுழ வடிக்கவும், கணத்தலைவர்கள் பல வாத்திய முழக்கவும், திருநந்திதேவர்: பொற்பிரம் பேந்தித் தேவர் முனிவர் கூட்டத்தை விலக்கிக்கொண்டு முன்னே செல்லவும், இந்திரன்: காளாஞ்சி தாங்கவும், ஈசானர்: அடப்பை யெடுக்கவும், வாயு: ஆலவட்டம் பரிமாறவும், அக்கினி: தூப மேந்தவும், வருணன்: பூரண கும்ப மெடுக்கவும், நிருதி: கண்ணாடி காட்டவும், குபேரன்: நவநிதிகள் சொரியவும், இயமன்: கஞ்சுகத் தொழில் புரியவும், நாகர்கள்: மாணிக்கத்தீப மேந்தவும், வேதங்கள்: திருவடியைச் சுமக்கவும், கங்கை காவிரி முதலிய நதிக்கன்னியர் சாமரை யிரட்டவும், குண்டோதரன்: குடை பிடிக்கவும், பிரம விஷ்ணுக்கள்: இருபுறத்திலும் கைகூப்பி வரவும், சுந்தரேசப்பெருமான்: திருநீற்றுப்பெட்டகமும் திருப்பள்ளித்தாமமு மெடுத்துக் காட்டவு மமைந்த சர்வாலங்காரத்துடன் இமாசலமெய்தி, கண்ட மாதர்கள் காதல்கொள்ளத் திருவுலாப் போந்து, பர்வதராஜன் மாளிகை யடைந்து, திருமால் கைலாகு கொடுக்க இடபவாகனத்தினின்றும் இறைவ ரவரோகணித்தனர்.

பர்வதன் மனைவி மேனை மாங்கல்ய மாதர் பலருடன் பசுவின்பால் கொணர்ந்து பரமன் பாதங்களை விளக்கி நாணத்தோடு உட்சென்றனள். பிரமன் திருமணச் சடங்கு நடத்தினன். சிவபெருமான் நவரத்தின சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்தனர். ஏனையோர் தங்கடங்கட் கேற்ப அமைந்திருந்த ஆதனத்தி லிருந்தனர்.* அம்மையார் அநேக ஆடையாபரண அலங்கிர்தையாய்த் தோழிமார் புடைசூழ மாதேவர்பால் வந்து பணிய, "மாதே! பக்கலிலிரு!" என இருவரும் ஏகாசனத்தி லிருந்தனர். பர்வதராசன் மேனையோடு சிவபெருமான் திருவடியைப் பூசித்து, பார்ப்பதி கையைப் பரமேசுவரன் கையி லளித்தனன். சிவபெருமான் திருமாங்கல்யந் தரித்து மணவினை முடித்தனர்.† பின்னுல் இறைவியாரோடு திருக்கைலாய கிரியை யடைந்தனர். தேவர் முனிவர் தத்தமிடஞ் சார்ந்தனர்.

---

* யாவரும் ஒருங்கு கூடியதால் வடமுனை தாழ்ந்தும் தென்முனை யுயர்ந்தும் பூமி சமநிலை மாறியது. "இனி உலகமழியும்" என்ற தேவர் வேண்டுகோட் கிரங்கிச் சிவபெருமான் அகத்திய முனிவரைத் தென்றிசைக் கனுப்பி அதனைச் சரியாக்கினர். அவர் விரும்பிய திருமணக் காட்சியைத் தலங்கடோறுந் திருவருள் செய்தனர்.

† இரதி தன் கணவனை யளிக்கும்படி வேண்ட, சிவபெருமான் கருதியமாத்திரமே அவன் வடிவுகொண்டு நிற்ப, "நீ இரதிக்கு மட்டும் உருவமாகவும், ஏனையோருக்கு அருவமாகவு மிருந்து உன் தொழிலை நடத்துக!" என்றருளினர்.

இருபத்திரண்டாவது

சாவித்திரிக் கருக்கிரகம்

மத்திர தேச மன்னனாகிய அசுவபதி யென்பான் மாளவி என்னும் மனைவியோடு வாழ்ந்து அரசு புரிகையில் எல்லாப் பாக்கியங்களுமிருந்தும் புத்திரப்பேறின்றி வருந்தி, சாவித்திரியம்மையை நோக்கி அருந்தவம் புரிய, சாவித்திரி தேவி பிரசன்னையாய், "அரசனே! நீ புத்திரப் பேறு கருதினை. உனக்கொரு பெண் குழந்தையைத் தந்தோம். அவளோ கற்பிற் சிறந்த கட்டழ குடையாள். அவளால் நீ பெரும் பாக்கியவா னாகுவை" என்றருளி மறைய, மாளவி கருப்ப மெய்திப் பெண் குழந்தையைப் பெற்றனள். அக்குழந்தைக்குச் சாவித்திரி யென நாமஞ் சாத்தி வளர்க்க வளர்ந்து மங்கைப் பருவமடைய, மன்னவன் அவ் வனிதைக்கு மணஞ் செய்யுங் கருத்தினனாகித் தக்க வரனைத் தேடும் பிரயத்தின முடையவனா யிருந்தனன். அப்பொழுது நாரத முனிவர் அங்கடைய, அரசன் அவரை அர்க்கிய பாத்திய ஆசமனாதிகளாற் பூசித்து, உயர்ந்த ஆதனத்திருத்தி, அவருக்கருகே தானும் வீற்றிருக்கையில், சாவித்திரி கண்டு முனிவனையும் தந்தையையும் பணிந்து நிற்க, அரசன் முனிவரை நோக்கி, "என் தவப்புதல்விக் கேற்ற கணவனைக் கிடைக்கப் பெற்றிலேன். அது காரணமாக மனம் வருந்துகின்றேன்" என, நாரதர், "அரசனே! நின் குமாரியை நீ விரும்பியவனுக்கு மணஞ் செய்யவேண்டாம். அவள் விரும்பியவனுக்கே யளித்தல் வேண்டும்" என, தந்தை சாவித்திரியை வினவ, சாவித்திரி நாணமெய்தி, "முன்னே மாதர்

கள் பலர் வியந்து சொல்லக் கேட்ட சாலுவ தேய மன்னவன் புதல்வனாகிய சத்தியவானுக்கு என்னைக் கொடுக்க!" என்றனள். அப்பொழுது அருகிருந்த நாரதமுனிவர் அச் "சத்தியவான் மிகப் புனிதமானவன்; சொல் தவறுதவன்; மன்மதன் போலும் அழகுடையவன்; ஆனால், அவன் இன்றுமுதல் ஓராண்டி லிறப்பான்" என, மன்னவன் "சாலுவ மன்னன் குருடனாகிச் சத்துருக்களுக்கு நாட்டை யிழந்து மனைவியோடும் மகனோடும் காட்டில் வசிக்கின்றான். அவனுக்கு எப்படி யுன்னைக் கொடுப்பது? வேறொருவனை வரிப்பாயாக!" என, சாவித்திரி "தந்தையே! சில மாதர்கள் சொல்லால் அவனைக் காமுற்ற என் மனம் வேறொருவனைக் கருதாது" எனத் திடமாகக் கூற, நாரதரும் "அங்ஙனமே புரிக" எனக் கூறிச் செல்ல, அசுவபதி அப்படியே சாவித்திரியைச் சத்தியவானுக்கு மண முடித்தனன்.

பின்னர், சாவித்திரி கணவன்பாற் காட்டை யடைந்து, ஆபரணாதிகளை விலக்கித், தவக்கோல மெய்தி, மாமன் மாமிகட்கும் கணவனுக்கும் குறைவறப் பணி செய்து, "கற்பிற் சிறந்த காரிகை" என அவர்களாற் புகழப் பெற்றிருந்தனள். அப்படி யிருக்கையில் நாரத முனிவர் கூறிய காலத்திற்கு நான்கு தினங்களிருந்தன. சாவித்திரி கௌரி விரதத்தை மேற்கொண்டு, ஏகாக்கிர சித்தமாய் அன்னபானாதிகளையும் நித்திரையையும் விலக்கி, ஒருவரோடும் வசனியாமல் விதிமுறையாக அநுஷ்டித்து, அம்பிகையின் பூரண கடாக்ஷ மெய்தப்பெற்று, மூன்று தினங்களுமகல நான்காந்தின மடையவும், சத்தியவான் வழக்கப்படி வனத்திற்குச் செல்லுகை

யில், "யானும் வனத்தைக் காண உம்மோடு வருவேன்" என, சத்தியவான், "பெண்ணே! மூன்று தினங்கள் விரதமிருந்தனை. இன்று புசித்துக் களைதீருக! நாளை யென்னோடு வருக!" என, "நான் இரவு கண்டன்றிப் பாரணஞ் செய்யேன்; அன்றியும் துயிலேன்; ஆகலின், பகற் பொழுதை உம்மோடு கழிப்பேன்" என, சத்தியவா னதற்கிணங்கி, "வருக!" என, சாவித்திரி, மாமன் மாமிகளைப் பணிந்து விடை கொண்டு, கணவனோடு காட்டை யடைந்தனள். சத்தியவான் வழக்கப்படி காடு முழுவதும் சுற்றித் தருப்பை யறுத்தும், சமிதையொடித்தும், மரங்களிலேறிக் காய் கனிகளைப் பறித்தும், மலர்களைக் கொய்தும், உழன்று கொண்டிருக்கையில், சாவித்திரியும் அவன் நிழல்போல விடாது பின்றொடர்ந் திருந்தாள். அப்படியிருக்க, சத்தியவான் ஒரு மர நிழலிலிருந்து மனைவியோடு இதனைச்சொல்லுகின்றான்:

"பெண்ணே! என் கை கால்கள் நடுங்குகின்றன. கண்கள் சுழலுகின்றன. ஒன்றுந் தெரிகிலேன்" என்று கூறி, பின்னர் மனைவி மடியில் தன் சிரசை வைத்து அரச குமாரன் நிலமிசைத் தூங்கினான். அப்பொழுது, தென்புலத் திறைவனாகிய இயமன் வாடாத மலர்மாலை மார்பில் விளங்கவும், பாசமுந் தண்டமுங் கையி லிலங்கவும், பதிவிரதையாகிய சாவித்திரி கண்ணுக்குப் பிரத்தியட்சமாகத் தோன்றி, சத்தியவா னுயிரைக் கவர்ந்து செல்லுஞ் செயலைக் கண்டு, 'சாவித்திரி தன் கணவனுடலை நிலமிசைக் கிடத்தி, இயமனை நோக்கி, "நீ யாவன்? என் கணவனுயிரை ஏன் கொண்டு செல்கின்றனை?" என வினவ,

இயமன் புன்னகை புரிந்து, "கற்புக்கரசியே! யான் இயம தருமன். உன் கணவனுக்கு ஆயுள் முடிந்தமையாலும், அவன் சற்பாத்திரனுதலானும், யானே வந்து அவனுயிரைக் கொண்டேடன். பிறப்புண்டானல் இறப்புண்டு. இது பொதுத் தருமம். நீ தேவியை யர்ச்சித்துக் கடாக்ஷம் பெற்றமையின் என்னை நேரே கண்டாய். யான் போகின்றேன். நீ நில்!" என, "அண்ணலே! நான் கணவனைப் பிரிந்திரேன். என்னையும் உடன் வரக் கட்டளை தருக!" என, தருமன்,"கணவனோடே யுயிர்விடுதல் உலக வியற்கையன்று. கணவனுயிரை யன்றி வேறு நீ விரும்பும் வரமிருந்தால் கேட்கத் தருவேன்" என, சாவித்திரி, "அங்ஙனமாயின், சாலுவ தேசாதிபனுன என் மாமன் கண் பெறுமாறு வரந்தருக!" என, "அப்படியே யாகுக!" என்று நடந்தான். சாவித்திரியும் பின்றெடா, இயமன் தடுத்து, "இன்னும் யாது வரம் வேண்டும்?" என, "என் மாதுலனுக்கு அரசுரிமை பண்டுபோ லெய்துக!" என, அப்படியே தந்து செல்ல, மீளவும் பின்றொடர்ந்து "என்னையுங் கணவனோடு கொண்டு போகுக!" என, இயமன், "உன் புருஷனையன்றி வேண்டிய வேறு வரங் கேள்!" என, சாவித்திரி, "என் தந்தை மைந்தரில்லா திருத்தலின் நூற்றுவர் மைந்தரைப் பெற வரந்தருக!" என்றுள். "அப்படியே தந்தேன்" என்று இயமன் நடக்கையில், மேலும் பின்றெடா, "இவ் வனத்தில் நீ யென்னேடு வருதல் தகுதியன்று" எனப் பலவாறு தடுத்த தருமனை நோக்கிச் சாவித்திரி,"தரும சொரூபியே! நல்லோர் பெரியோரைக் கண்ட பலன் வீணுகாதென்

னும் பழமொழி குற்றமாகும்படித் தேவரீரைப் பணிந்து அடைக்கல மெய்திய யான் குறைமதியோ டிருக்க விடுவது தருமமோ? கணவனை யிழந்த பெண்ணால் யாருக்கு யாது பயன்? என் கணவனுயிரைத் தந்தே செல்ல வேண்டும்'' என்று அழலிடைப்பட்ட மெழுகென வுருகிகின்ற சாவித்திரியை இயமன் குளிர்ந்த பார்வையோடு நோக்கி, "நங்கையே! நீ விரும்பியது கொடுப்பேன்'' என, சாவித்திரி பலவாறு வருந்தி, "என் கணவனைத் தருக!'' என, இயமன் "தந்தேன்'' என்றான். சாவித்திரி களித்தனள். "நீ யுன் கணவனோடு பல காலம் நாட்டில் வசித்துப் புதல்வரைப் பெற்று வாழ்க!'' என்று வரமளித்து இயமன் சென்றனன்.

சாவித்திரி சந்தோஷ சித்தத்தோடு பண்டைய மர நிழலடைந்து, கணவனுடலைத் தூக்கி, அச்சிரசைத் தொடைமிசை யிருத்தினள். கணப்பொழுதில் சத்தியவான் துயின் றெழுந்தவன்போல உயிர்பெற் றெழுந்து, "யான் நெடுநேரந் துயின்றுவிட்டேன். அக் கனவில் சுந்தரமான ஒரு புருஷன் என்னைக் கட்டிக்கொண்டு போனான். ஒரு பெண் யாசித்து என்னைக் கொணர்ந்தாள்'' என்று கூறி, "அஃதென்ன?'' என வினவ, சாவித்திரி நிகழ்ந்த வரலாற்றினை வெளியிட்டு, பிறகு சத்தியவானோடு மாமன் மாமியரிடஞ் சேர்ந்தனள். இவர்கள் பெற்ற வரவிசேடத்தால் அரசுரிமை முதலிய சகல பாக்கியங்களு மநுபவித்துப் பல காலம் வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

கௌரி விரதத்தினால் சாவித்திரி யடைந்த பெரும் பேறு கருதி சுமங்கலிகளால் ஆனிமாச பூரணையில் சாவித்

திரி விரதம் அநுஷ்டிக்கப்பட்டு வருகின்றது. "இது வைதவ்வியத்தை விலக்கத்தக்கது" என்று நூல்களில் நுவலப்பட்டது.

இருபத்துமூன்ருவது

மோஹிநிரூப தானம்

ஹரிஸ்த்வாமாராத்ய ப்ரணதஜந ஸௌபாக்ய ஜநநீம் |
புராநாரீ பூத்வா புரரிபுமபி க்ஷோப மநயத் ||

தேவர்கட்கும் அசுரர்கட்கும் அடிக்கடி பெரும்போர் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்த சமயத்தில், திருமால் பன்முறை தேவர்கட்கு உதவி புரிந்துவந்து தம்முள் யோசிக்கின்ருர்: 'நமக்குள்ள பல்வகை யாற்றலோடும் எண்ணிய வகையான காமரூபங்கள் எடுக்கும் ஆற்றலுமிருத்தல் இன்றியமையாத தொன்ரும். அதனிலும் அதி சௌந்தரியம் வாய்ந்த மங்கை வடி வெய்துதல் மாட்சிமை பெற்ற தொன்ரும். அஃ தொன்று அநேக அவசரங்களில் நம்மைக் கனப்படுத்தும். காரிய சித்தியைத் தரும். பலரைக் காமுறச் செய்யும். நாம் எவரையு மயக்கிக் கீழ்ப்படுத்தலாம். இதனிற் சிறந்த சித்தி யென்ன விருக்கின்றது' என்றெண்ணி, 'இஃதெவர்பாற் பெறற் குரித்து?' எனப் பன்னெடு நாள் யோசித்து, 'ஜகந் மாதாவும் திரிபுரசுந்தரியுமாகிய மாதேவியே பேரழகுடை யவள். அவளே அத்தகைய வரமருளற் குரியள்' எனத் தன் னுட் டுணிந்து, அம்பிகையை நோக்கி அநேககாலம் அருந்

தவம் ஆற்ற, அகிலாண்டநாயகி அருண்மடைதிறந்து அன்னவற்கருள உன்னினளாகிப் பண்ணுதற்கரிய எழில் மிகுத்து காட்சி தந்தருள, பன்னக சயனன் 'எண்ணின கருமம் முற்றிய' தென்று மனங்களித்து, மாதேவியைப் பணிந்து, கைகட்டி நேர்நின்று, "உலகன்னையே! ஒருவரும் சமமில்லாத திரிபுரசுந்தரி! அடியேன் பேரழகுடைய தேவியின் திருவடிவைப் போன்ற அழகுடைய வடிவமெடுக்கும் வல்லபமுடைய வரத்தைப் பெறுமா றருள்புரிக" என்று பன்முறை வேண்டிப் பிரார்த்திக்க, சர்வமங்களப்ரதை, "தாமோதரா! நீ என்னைப் பணிந்தும், துதித்தும், தியானித்தும், என் ஸ்ரீசக்ரத்தைப் பூசித்தும் என்னைத் தரிசித்தனை. நீ விரும்பிய வரம் தந்தோம்" என் றநுக்கிரகித்தனர்.

இவ்வரப் பிரதாபத்தினாலேயே, திருமால் பின்னொரு காலத்தில், க்ஷீராப்தி மதனத்தி லுண்டான அமிர்தத்தை அசுரர்கட் களிக்காது வஞ்சிக்கக் கருதி, அரிவையர் சிரேஷ்டமான மோகினி வடிவேற்று, "என்னை விரும்புகின்றீர்களோ? அமிர்தத்தை விரும்புகின்றீர்களோ?" என்று வினவி, வஞ்சனையால் மயக்கி, அவர்களை வேற்றிடங் கொண்டுசென்று, "உங்களில் வெற்றி கொண்ட வொருவனுக்கே யானுரியன்" என்று அவர்கள் யாவரையும் போரில் இறக்குமாறு புரிந்தனர்.

அன்றியும், சிவபெருமான் பிக்ஷாடனராகத் தாருகவன மடைந்த காலத்தும், பஸ்மாசுரனைக் கொல்லவேண்டிய அமயத்தும், ஹரிஹர புத்திரனெனும் ஐயனாரை யளித்த அவ

சாத்தும், அத் திருமால் கொண்ட மோகினிப் பெண்வடிவிற்கும் இதுவே மூல காரணமாம்.

சௌந்தரியலகரி

"மாயன் வணங்கியுன் மால்வடி வங்கொள
வாடு மாரன்றுயர் போதாதோ
தூய மதனொரு ழ வாண்வடி வம்புணர்
தோகைகண் வண்டயி றேனேபோன்
மேய வழங்குமு ரூபம தென் சொல
மேலிது கண்டவர் வாழ்வாரோ
நீயதி ரஞ்சகி மோகன வஞ்சகி
நீசெய்வ தொன்றல் மாதாவே."

இருபத்துநான்காவது

நவமணிச் சத்திகளின் தோற்றம்

சிவபெருமான் தேவர்கள் வேண்டுகோளுக் கிணங்கித் தம்போலும் ஒரு புதல்வனைத் தருவதாக வாக்களித்து, ஆறு நெருப்புப் பொறிகளைத் தமது திருநெற்றி விழிகளின் றும் வெளி விடுத்தபோது விரைந்து அந்தப்புரஞ் சேர்ந்த விமலை [ஸ்கந்தோத்பவத்திற் காண்க] திருமால் முதலிய தேவர்கள் ஈசனை வணங்கி "ஒரு புதல்வனைத் தருக" என வேண்ட, 'இறைவர் தீப்பொறியினால் சரவணத்திற் குழந்தையா யிருக்கச் செய்தனர்' என்றுணர்ந்து, "என்பால் சிவகுமாரன் உதியாமல் தடுத்தவர்களாகிய இந்திரன் பிரமன்

திருமால் முதலானவருடைய மனைவியர்க்கும் புத்திரர்க ளில்லாமற் போகுக!" எனச் சபித்துச் சிவசந்நிதி யடைய, சிவபெருமான் தம் பக்கலி லமர்த்தினர். முன்னே தேவி யார் அந்தப்புரஞ் சென்றபோது திருவடிச் சிலம்பினின் றுதிர்ந்த நவமணிகள் அங்கு விளங்கின. அவை பார்வதி தேவியார் திருவுள்ளக் கருத்தின்படி அவ்வம்மையாருடைய ஒளியமைந்த சிறந்த உருவங்களாக வாயின அத் திருவுரு வங்களையெல்லாம் சிவபெருமான் திருநோக்கத்தாற் பார்த் தருளி, 'வருக!' எனக் கட்டளையிடவும், ஒருவகை ரத்தினத் திற்கொரு சத்தியாக ஒன்பது வகை ரத்தினங்கட்கும் ஒன் பது சத்திகளாகித் தேவர்களுடைய சிறந்த தவத்தால் வந் தனர். அவர்கள் முத்துவல்லி, மரகதவல்லி, மாணிக்கவல்லி, வைடூரியவல்லி, கோமேதகவல்லி, புஷ்பராகவல்லி, பச்சை வல்லி, வச்சிரவல்லி, நீலவல்லி எனப்படுவார்.

"தளிரின் மெல்லடிப் பரிபுர மாயின தணந்து
மிளிரு மந்நவ மணிகளி னுணையால் விமலை
யொளிரு நல்லுருத் தோன்றின வைம்முகத் தொருவன்
றெளிரு முச்சுட ரகத்திடை யமர்ந்திடுஞ் செயல்போல்."

இருபத்தைந்தாவது

நவவீர ருற்பவம்

உமாபிராட்டியார் சிலம்பின் நவரத்தினங்களினின்று அவ் வன்னையார் திருவுள்ளத்தின்படி யுதித்த நவசத்திகளும்

சிவபெருமான் திருவடிகளில் வணங்கி அப்பெருமான்பால் எண்ணத்துடன் சேர்ந்த இச்சைகொண்ட மாத்திரமே முனிமங்கையர்போற் கருப்ப மெய்தினார்கள். உலகங்களை யெல்லாம் அநாதியே விருப்போடு பெற்ற உமாதேவியார் அச் செயல் கண்டு வெருண்டு, "நீங்கள் எனக்கு மாறுபட்டீர்கள், அம் மாறுபாட்டினால் பாரமாகிய இக் கர்ப்பத்தோடு ஒரித்தனவர்களாகிய நீங்க ளெல்லீரும் பலகாலம் இருப்பீர்களாக!" எனச் சபித்தனர். [ஏனெனில், இவர்கள் அம்மையார் திருவடியினின் றுதித்தவர்க ளாதலின் அவர்பாற் கட்டளை பெற்று அதன்படி யொழுகவேண்டிய தமது செயல் தவறி நேரே சிவபெருமானைப் பணிந்து காமுற்றுக் கருவேற்றது அவர்கள்பாற் குற்றமாகலின்] அச்சாபத்தைக் கேட்ட ஒன்பதின்மரும் நடுநடுங்கிப் பயந்து உடல் வியர்த்தார்கள். அவ்வியர்வினின்று அருக்கர் தொகுதிபோல அழியாத ஆற்றலுடைய இலக்கம் வீரர்க ளவதரித்தார்கள். அவ் விலக்கம் வீரரும் இடிபோல வெடிபடு சொல்லுடையவர்களும், பீதாம்பர மணிந்தவர்களும், வாளுங் கேடகமு மேந்திய கையை யுடையவர்களுமாக நெருங்கிச் சிவபெருமானைப் பணிந்து துதிசெய்து நிற்க, சிவபெருமான், "புதல்வர்காள்! நீங்கள் சூரசங்காரத்திற்காக எழுந்தருளும் நமது குமாரசுவாமிக்குச் சைநியங்க ளாகக்கடவீர்!" என்று கட்டளை தந்தனர். அக்கட்டளை பெற்றுச் சிவசந்நிதியில் அணுக்கத் தொண்டர்களா யிருந்தனர். சாம்பவியின் சாபமேற்ற சத்திகள் தங்கள் கருப்பத்தைக் கழிக்க மாட்டாதவர்களாய்ப் பலகாலம் சுமந்து வருந்தி யிருக்க, அவர்கள்

கர்ப்பத்தில் சிவகணுதிபர்கள் சிவத்தியானபராக ஒப்பற்ற காளைப்பருவ முடையவர்களாய் வளர்ந்து .வீற்றிருந்தார்கள். அவ் வீரர்கள் சிவத்தியானத்துடன் செய்கின்ற யோகத்தி லிருந்ததால் சகிக்க முடியாத சுமையாய்ப் பாரமதிகரித்துவிடவே, அச் சத்திகள் பார்வதி தேவியாரோடு பரமேசுவரனையும் பணிந்து, "நாங்கள் இதுகாறும் இக் கருப்பச்சுமை தாங்கினேம்; இனித் தாங்ககில்லோம்; எங்களுக்குத் திருவருள் புரியவேண்டும்" எனப் பிரார்த்திக்க, சிவபெருமான் பிராட்டியை நோக்கி, "நங்காய்! உன் பாதங்களி லணிந்த சிலம்பிற் பிறந்தவர்களாகிய இவர்கள் உன் சாப காரணமாகக் கருப்பத்தால் மிக வருந்தி வெகு காலம் சுமந்துகொண் டிருந்தார்கள். ஆதலால், இனி இவர்கள் புதல்வரைப் பெறும்படி திருவருள்புரிக" என வேண்டினர். சிவகட்டளையைக் கொண்ட தேவியார், "பெண்களே! இனி நீங்கள் வீரர்களைப் பெறக்கடவீர்கள்!" எனப் புன்னகையோடுரைக்க, அம் மங்கையர் பேரானந்தப் பெருக்கில் மூழ்கியவர்களாய் இருபெரு முதியோரையும் வணங்கி விடைகொண்டு ஓரிடஞ் சேர்ந்து புதல்வர்களைப் பெற்றனர். எங்ஙனமெனின், மாணிக்கவல்லி வீரவாகுதேவரையும், முத்துவல்லி வீரகேசரியையும், புட்பராகவல்லி வீரமகேந்திரரையும், கோமேதகவல்லி வீரமகேச்சுவரையும், வைடூரியவல்லி வீரபுரந்தரரையும், வயிரவல்லி வீரராக்கதரையும், மரகதவல்லி வீரமார்த்தாண்டரையும், பவளவல்லி வீராந்தகரையும், நீலவல்லி வீரதீரரையும் முறையே பெற்றனர். இந்த நவவீரர்கள் தாய்மாரின் சிறத்தோடு பீதாம்பரதரராய்ப்

பலகாலம் வளர்ந்த வளர்ச்சியுடன் பிரமன்போல நவசத்தி களின் உந்திவழியே யுதித்தார்கள். அவர்கள் உடனே சத்தியை யடைந்து பணிய, "பெண்ணே! இவர்கள் நமது நந்திகணத்தவர்கள்; நம் புதல்வர்" என, தேவி அவர்களுக் கைவேலும், பெருமான் வாளுமுதவினர். "நீங்கள் ஒன்பதின் மரும், வியர்விலுதித்த இலக்கத்தவரும் குமாரக்கடவுள் துணைவராய் யுத்தபூமியிற் செல்லக்கடவீர்!" என வியம்ப, அதற்கு அவர்கள் அங்கீகரித்து, அன்னையையும் அப்பரை யும் பணிந்துகொண்டு அங்கிருந்தனர். நவசத்திகள் அம்பி கையின் தொண்டு செய்து கொண்டிருந்தனர்.

இருபத்தாறுவது

குமாரசுவாமிக்கருளியது

குமாரக்கடவுள் எண்ணிறந்த திருவிளையாடல்கள் செய்து கொண்டிருந்து, பின்னர் கந்தமாதன கிரியிலிருந்து தமது இலக்ஷத்தொன்பது வீரரோடும் பூதகணங்களோடுஞ் சென்று திருக்கைலாயகிரி யடைந்து, தமது மாதாபிதாக் களை வணங்கி, அவர்கட் கிடையே யெழுந்தருளியிருந்தனர். அக்காலத்தில் தேவர்களும் இந்திரனும் தங்கள் மனத்தி லுற்ற குறைகளை விண்ணப்பித்து, திருமாலையும் பிரமனை யும் அழைத்துக்கொண்டு கைலாயகிரியை யடைந்து, வெகு காலங் காத்திருந்து திருநந்திதேவர் விடை பெற்றுச் சந்நிதி யடைந்து முறைப்படி வணங்கினர். அதற்குள், இந்திரன்

துயரமிருந்தவனய்,"அம்மையப்பரே! அநேகயுகங்களாய்ப் பெருவல்லபமுடைய சூராதி அசுரர்களால் பெருந்துயரெய்தி வல்லமையின்றி ஒடுங்கி யிருக்கின்றேம். தேவமாதர்களும், அடியேன் மகனுகிய சயந்தனும், அநந்த தேவர்களும், வீரமகேந்தி நகரிற் சிறையி லிருக்கின்றார்கள். அசுரர்களால் என் நகர் சீர்கெட்டது. யாவுந் தெரியுமே, யான் முன் தவஞ்செய்தபோது, 'விரைவில் ஒரு குமாரனுதிப்பான்; அவனைக் கொண்டு அசுரர் துயரை யகற்றுகின்றேம்' என அருளிய வரத்தை இன்னும் கைகூடச் செய்யவில்லை. குமாரக்கடவுளும் திருவவதாரஞ் செய்துள்ளாரே! இன்னும் எங்கள் கவலை தீரவில்லையே; இன்னும் யாரோடு நாங்கள் முறையிடுவோம்? ஒருவரும் ஆதர வில்லையே; திருக்கைலாயமன்றிப் புகலிடமில்லையே; இத்துயரை இன்னுஞ் சகித்தல் இயலாது; தன் புற்ற குழந்தைகட்குச் சுகத்தை யுண்டு செய்வது பெற்றோரை யன்றி வேறு யாருமில்லை யாதலால் எங்கள் சங்கடங்களை விலக்கி யருளவேண்டும்" என்று பணிந்தான். அருகிருந்த திருமாலும் பிரமனும் "ஐயனே! கொடியவனுன சூரபன்மன் தன் வலிமையால் ஆன்மாக்களை வருத்துவது சொல்லுந்தரமன்று. இனிச் சற்றுந் தாமதியாது இப்பொழுதே திருவருள் புரிதல் வேண்டும்" எனப் பிரார்த்தித்தனர்.

அப்பொழுது சிவபெருமான் அவர்கள் வேண்டுகோளுக் கிணங்கித் திருவருள் சுரந்து, "இனி உங்கள் மனக் கவலையை விட்டுவிடுங்கள்" என்று, குகப்பெருமான் திரு

முகத்தை நோக்கி, "சண்முகா! மிக்க கொடுமை புரியும் வலிய சூரபன்மனை அசுரர் கூட்டத்தோ டழித்து, வேத விதியை நிலைப்படுத்தி, இந்திர னரசுரிமையை அவனுக்கு மீட்டுக்கொடுத்து, தேவர் துயரைத் தொலைக்கக்கடவாய்!" எனத் திருவாய்மலர்ந்தருள, முருகப் பெருமான் "அங்ஙனமே செய்வேன்" என அங்கீகாரஞ் செய்ய, சிவபெருமான் ஏகாதச ருத்திரரைச் சிந்திக்க, அவர்கள் உடனே அங்குவந்தெய்த, "நீங்கள் யாவரும் குமாரன் கரத்தில் ஆயுதங்களாக விருங்கள்" என்றும் பல ஆயுதங்களாக்கிக் கந்தசுவாமி கரத்தி லளித்தனர். அவர்கள் (தோமரம்) இருப்புலக்கை, துவசம், வாள், வச்சிரம், அம்பு, அங்குசம், எறிமணி, கமலம், தண்டம், வில், மழுவென்னும் ஆயுத உருவங்கொண்டு அறுமுகேசன் அத்தத்தி லமர்ந்தனர். அதன் பின்னர் எவ்வாயுதங்கட்கும் தலைமையானதும் ஒப்பற்றதுமாகிய ஒரு வேலாயுதத்தைச் சிருஷ்டித்து அவர் திருக்கரத்தி லளித்துப் பன்னிரு படைகளாக்கி, இலக்கத்தொன்பது வகையினராகிய புதல்வர்களைப் பார்த்து "நீங்கள் உங்கள் மூத்தோனாகிய முருகனோடுசென்று, அசுரர்களை யழிப்பீர்களாக" என்று அவர்கட்கு அம்பிகை வேற்படையும் தாம் வாட்படையும் முன்னரே கொடுத்திருப்பதோடு பல படைகளையுங்கொடுத்து, குமாரக்கடவுளுக்குச்சேனையாக்கி; நந்தி, உக்கிரன், சண்டன், தீக்கண்ணன், சிங்கன் முதலிய சிவகணத் தலைவரைக் கடைக்கணித்து, "நீங்கள் இரண்டாயிர வெள்ளம் பூதகணங்களோடு சண்முகன் சைநியங்களாகச் செல்லக்கடவீர்" என்று கட்டளையிட்டு, அவர்களையே

சேனைத் தலைவர்களாக்கி யமைத்து, மஹா வல்லபமுடைய மனோவேகத் தேரினைச் சிருஷ்டித்துக் கொடுத்து, "இனி நீ யுத்தத்திற் கேகுக!" என, குமாரக்கடவுள் உமாபிராட்டியாரையும் சிவபெருமானையும் நமஸ்கரித்து நேர்நின்று துதி செய்ய, சிவபெருமான் குமாரனைத் தழுவிக்கொண்டு திருத்தொடைமீ திருத்தி உச்சி மோந்து பார்வதி தேவியார் திருக்காத்தி லளித்தனர். அப்படிக் கொடுத்தவுடனே, ஷட்சமயத் தலைவியாகிய பரமேசுவரி கிருபையோ டணைத்துக் கொண்டு, உச்சி மோந்து, "மகனே! இலக்கத் தொன்பது வீரர்களும் சைநியங்களுமாகப் புடைசூழ்ந்து வரச்சென்று, வலி மிகுந்த அசுரர் தொகுதியை யழித்துத் தேவர்கள் மனோபீஷ்டத்தை முடித்து வருக!" என்றாசீர்வதித் தருளினர்.

"இவ்வகை யெல்லாம் விரைவுட னுதவி
யேகுதி நீயெனக் குமரன்
மைவிழி யுமையோ டிறைவனைத் தொழுது
வலங்கொடே மும்முறை வணங்கிச்
செவ்விதி னெழுந்து புகழ்ந்தன னிற்பத்
திருவுளத் துவகையாற் றழுவிக்
கைவரு கவானுய்த் துச்சிமே லுயிர்த்துக்
கருணைசெய் தமலைகைக் கொடுத்தான்.

கொடுத்தலும் வயின்வைத் தருளினாற் புல்லிக்
குமரவேள் சென்னிமோந் தன்பா
லடுத்திடு மிலக்கத் தொன்பது வகையோ
ரனிகமாச் சூழ்ந்திடப் போந்து

கடக்கரு மாற்ற லவுணர்தங் கிளையைக்
காதிக் கடவுளர் குறையை
முடித்தனை வருதி யென்றருள் புரிந்தாண்
மூவிரு சமயத்தின் முதல்வி."

தம தன்னையாராகிய பார்ப்பதி யம்மையார் இவ்வாறு திருவருள்செய்த மாத்திரமே சண்முகக்கடவுள் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந் தெழுந்து, தாய் தந்தையர்பால் விடைகொண்டு, சேனை சமுகத்துடன் நிலவுல கடைந்து, அசுர சங்கார முடித்து, அமரர் பதவியை யளித்துத், தெய்வயானை நாயகியார் வள்ளி நாயகியாரை மணந்து, கந்தகிரியில் வீற்றிருந்தருளினர்.

இருபத்தேழாவது

இரேணுகா நுக்கிரகம்

பற்பல சாஸ்திரங்களையுங் கற்றுணர்ந்த அபேத்தியவரு மன் என்னும் மன்னவன் மகளாய் அழகிற்கோர் எல்லையாகச் சனித்த இரேணுகை யென்பாள் அருந்தவஞ் செய்த சமதக்கினி முனிவர் மனைவியாகினள். குற்ற மற்ற கற்பின் மேம்பாடுடையவள். இல்லற தருமந் தவறுதவள். ஒருநாள் நீர் முகக்கச் சென்றபோது கிருதவீரியமன்னன் புதல்வனை கார்த்தவீரியன் என்னும் மஹா பலசாலி வழியிற் கண்டனன். கண்டபொழுதே மன்மத பாணத்திற் கிலக்காய் ஆண் தன்மையையுடைய கார்த்தவீரியன் இரேணுகைக்

கெதிரடைந்து நின்ருன். இரேணுகையோ கற்புடையாளாதலின் தனது புறங்காலே நோக்கி நின்றனளன்றி, அவனையொரு சிறிதுந் தலையெடுத்துப் பார்த்திலள். அதுகண்ட மன்னர் மன்னனுகிய கார்த்தவீரியன் யாது புரிவதென்று கருதி, அவள் திரட்டுகின்ற நீரின்மேலே ஓர் பனையளவு ஆகாயத்தில் விளக்கமாகத் தோன்றினுன். அதனுல் நீர்ப் பரப்பில் விளங்கிய அவன் நிழலைச் சமதக்கினி முனிவர் மனைவியாகிய இரேணுகை கண்டாள். அப்போது மன்மதனும் தன் வன்மையைக் காட்டினுஞக, இரேணுகை பிரதிபிம்பத்திற் சென்ற தன் மனதைத், தனது இயற்கைக் கற்பின் வன்மையால் வழிப்படுத்திக் குடத்தில் நீரெடுத்துக் கொண்டு மீண்டு தமதாச்சிரமமெய்தினள். இரேணுகை வந்தவுடனே ஆண் சிங்கம்போன்ற சமதக்கினி முனிவர், தன் மனைவி நீர் கொண்டுவரச் சென்றவள் தாமதித்த வகையை ஞானதிருஷ்டியால் நோக்கிக் கார்த்தவீரியன் தவறுதலையுணர்ந்தனர். உடனே வடவாக்கினிபோல் கோபித்துத் தன் மகன் பரசுராமனை நோக்கி, "இராமா! இரேணுகையின் பேரழகைக் கார்த்தவீரியன் காமுற்ருன். அவன் இளமையும் அரசுரிமையும் வலிமையும் அறியாமையும் சேர்ந்துள்ள தன்மையில் எம்மையொரு பொருளாகக் கருதாது இவளையினி வலிந்திழுப்பான். யாம் சொல்வது கேள்! எம் கட்டளைப்படி நிற்பையாயின், இவள் சிரசைத் துணிப்பாய்! விரைந்து செல்க!" என, இராமன் தன் குருவாகிய தந்தை கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு தாயை யழைத்துக் கொலைக்கள மெய்தி, வாளைக் கையிலேந்தித் தன் தாயின் சிர

சைத் தள்ளித் திரும்பியடைந்து தந்தையைப் பணிந்து நிற்க, சமதக்கினி, "இராமா! நீ யெமது சொற்படி நடந்தா யேனும் தாய்க்கொலை நன்றன்று; உலகம் பழிக்கும்; நீ மீண்டும் அங்கெய்தி அவள் துணிபட்ட சிரத்தைக் கழுத் துடன் சேர்த்துப் பொருத்தி யெழுப்பி, அவளைப் பணிந்து, 'தாயே! உன் விருப்பின்படி செல்லுக!' என விடுத்து வருக" என, அவன் அங்ஙனமே செய்ய, அதனாலுயிர்பெற்ற இரேணுகை கணவனை யிழந்த தன்மையால் வருந்தி பரசு ராமன் இசைவு பெற்றுக் காஞ்சிநக ரெய்தி, ஏகாக்கிர சித்த முடையவளாய்ச் சிவலிங்கந் தாபித்துக் கிரமப்படி பூசித்து வருகையில், அவளுக்கெதிராக உமாசமேதராகச் சிவபெரு மான் காட்சி தந்தனர்.

இரேணுகை உள்ளங் களித்துக் கைகுவித்துத் துதி செய்து தன் குறைகளை யெடுத்துக் கூறினாள்: "நீங்களே உலகிற்குத் தாய் தந்தையர். தாய் தந்தையர்பாற் குறை கூறிக்கொள்ளாதவர்கள் யாவர்? நான் கருதாதிருப்பினும் கார்த்தவீரியன் என்னைக் கருதி வஞ்சித்ததால் என் கற்பு திரிந்து என் கணவரா லவமதிப்பெய்திப் பழிப்புற்றேன். அப்பழி நீங்க உம்மைப் பூசித்தேன். என்னைக் காப்பது கடனாம்" எனப் பலவாறு பிரார்த்தித்தாள். தாயுந் தந்தையு மாய் யாவரையுங் காக்குஞ் சிவபெருமான் புன்னகை யரு ம்பி, "எம்மை விரும்பினவற்றைக் கேள்! இமாசல மங்கை அவற்றைக் கொடுப்பாள்" என, இரேணுகை, "எல்லையில் லாத துன்பெய்திய அடியாள் தேவரீர் திருவருளால் மக்கட் கெல்லாம் வழிபடு தெய்வமாகி அவரவர் விரும்பிய சுகபோ

கங்களை யநுக்கிரகிக்கவரந் தரவேண்டும்; யான் பூசித்த இவ் விலிங்கத்தில் தேவரீர் எழுந்தருளியிருந்து பலர்க்கும் அருள் புரியவேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்க; சிவபெருமான் உமா தேவியார் மூலமாக அவ் வரங்களை இரேணுகைக்குக் கொடுத்து, பூலோகத்தில் கலியுகத்தில் மாநுடர் விரும்பிய எண்ணங்களை முடிக்கவும், இழிகுலத்தோர் விரும்பிய வற்றை அவர்களுக்குக் கொடுக்கவும் அவளுக்குத் தெய்வ வடிவமும் அநுக்கிரகித்து உமாதேவியாரும் சிவபெரு மானும் அந்தர்த்தான மானார்கள். இரேணுகை சர்ப்ப குண்டல முடையவளாய், வாளுங் கேடகமுந் தாங்கிய கையை யுடையவளாய், போதராஜன் முதலிய சிறுதேவ கணங்கள் புடைசூழத் தெய்வமாக விளங்கினள். "இவ் விரேணுகை சிவபக்தி யில்லாதாரை மிகுதியும் வருத்து வாள்" எனப் பெரியாரும் பணித்துள்ளார்.

"பாம்புசேர் தோளிணையாள் பாளயத்து மாமாரி
சாம்பசிவன் றன்னடியைச் சாராரை—வேம்பின்
இலையை யுடுத்தியவ ரீனமானம் போக்கித்
தலையில்விளக் கேற்றிவைப்பா டான்."

காஞ்சிப்புராணம்

"எம்மை வேட்டவை யியம்புதி யிமயமின் றெடுத்த
கொம்மை மென்முலை புனக்கவை தருமெனக் கூறி.

அண்ண லாருமை கூற்றிறு லவட்கவை யுதவி
மண்ணின் மேற்கலி யுகத்துறு மானிடர் கருது
மெண்ண மெண்ணியாங் கியாவையு மிழிகுலத் துள்ளார்
நண்ணி வேட்டன சாலமிக் களிப்பவு நல்கி.

கொம்ப னுள்பெறத் தெய்வதத் திருவருக் கொடுத்துக்
கம்ப னூர்மலை மகளொடுங் கரந்தருள் செய்தார்
வம்பு வார்குழ லிரேணுகை மடந்தையப் பொழுதே
யம்பு விக்கொரு தெய்வத மாயின ளம்மா.

காதரா வணியினுள் பலகைவாட் கையினுள்
போதரா சன்முதற் பலகணம் புடையுற
வேதரா சிகள்பயில் விரியெழிற் காஞ்சியின்
மாதரா ளாயிடைத் தெய்வமாய் வைகினுள்."

இருபத்தெட்டாவது

வச்சிர பஞ்சர கவச முரைத்தது

கமலாசனனாகிய பிரமதேனும் சங்கு சக்கர கதா கட்க கோதண்டங்களாகிய பஞ்சாயுதங்களை யேந்திய பன்னக சயனனும் வாயிற் காவலரை யடைந்து தமது வருகையை யுணர்த்தும்படி வேண்டி உள்ளங்கையைத் தலையணையாக வைத்து முன்றிலூற் றுயிலும்படி பேராசுசெய்து பலரையும் பெருந் துன்பு புரிந்த துர்க்கனையும், சண்டன் முதலிய கண்டகர்களையும், துண்டஞ் செய்து தாளிணை யண்டி வழுத்திய அண்டர்களுக்கு உதவி யருள்புரியும் அம்பிகையின் பேருதவிக்குக் கைம்மாறு செய்தல் வேண்டுமென்று ஒரு காலத்தில் ஒன்று கூடிய திருமால் திசைமுகன் இந்திரன் முதலிய திக்குபாலகர்கள் கருடகாந்தர்வ சித்த வித்தியாதராதி கணங்கள் தாங்கள் செயற்பால திதுவெனத் தெரியாதவர்களாய், 'தேவியார் நாத ஸ்வரூபியாகவிளங்குதலின்

அவரை மகிழச் செய்வது துதியேயாம். ஆதலின், அத் துதியும் அடியேங்களைக் காக்கவென்னுங் கருத்துடையதா யிருத்தல் வேண்டும்' எனக் கருதிப் பின் வருமாறு துதி செய்வாராயினர். அது வச்சிர பஞ்சர கவசம் எனப்படும். அது வருமாறு:—

"அங்கையிற் கரகந் தாங்கும் பிரமாணி யருளி னெடுந்
துங்கமென் சென்னி காக்க வயிணவி நுதலி லாக
மெங்கணுங் காக்க செய்ய வேந்தெழி லுருத்தி ராணி
தங்குமெண் டிசையு மன்பு தழைத்திட வினிது காக்க. (1)

கொன்னுனைச் சூலி சென்னி மயிரினைக் குறித்துக் காக்க
மன்னுவெண் பிறைதாழ் சென்னி வயங்கொளி யைந்திரி காக்க
பன்மயிர்ப் புருவ நாளும் பரிவொடு மூமையாள் காக்க
வென்னையாள் மூக்க ணீச னிறைவிகண் ணிணைகள் காக்க. (2)

வயமிகு மிமய வல்லி மூக்கினை மகிழ்ந்து காக்க
செயையொடு விசையை மேல்கீ ழிதழினைச் சிறந்து காக்க
வயிலுடைச் சுருதி தூய வஞ்செவி காக்க தண்ணென்
பயின்மல ருறையுஞ் செல்வி பல்லினை யுவந்து காக்க. (3)

சண்மென் கபோலங் காக்க தவளநாண் மலரின் வைகு
மொண்டொடி நன்னுக் காக்க விசையைமங் கலைமற் றெவ்வாக்
கண்கவர் நாடி காக்க காத்தியா யனியெஞ் ஞான்று
முண்டக மலரிற் றூய முகத்தினைச் சிறந்து காக்க. (4)

காளமுண் டிருண்ட நீல கண்டிமென் கழுத்துக் காக்க
கோளில் பூதார சத்தி சுவற்புறங் காக்க கூர்மி
நீளொளிச் சந்தி காக்க வயிந்திரி நெறியி னெடுந்
தோளிணை காக்க பத்மை துணைமல ரங்கை காக்க. (5)

கமலைகை விரல்கள் காக்க விரசைகை யுகிர்கள் காக்க
திமிரமுண் டொளிரும் வெய்யோன் மண்டலத் துறையுஞ் செல்வி
யெமதிரு வாகு மூலங் காக்கவா னவர்க ளேத்த
வமிர்தல கரிநா ணுரு மகன்மணி மார்பங் காக்க. (6)

தரித்திரி யிதயங் காக்க தயித்தியர்ச் செருப்போண் மிக்க
கருத்தொடு முலைகள் காக்க சகத்தினி விறைமை பூண்டோன்
திருத்தகு வயிறு காக்க திகழ்தபோ கதிதன் னுள்ளத்
தருத்தியி னுந்தி காக்க வசைவளர் முதுகு காக்க. (7)

கருதரு விகடை காக்க கடிதடம் பாமை வாய்ந்த
குருமணிச் சகனங் காக்க குசாரணி குய்யங் காக்க
வருடர வரும பாய கந்தினி யபானங் காக்க
தெருளுடை விபுலை யென்றுஞ் சிறப்புடைக் குரங்கு காக்க. (8)

லளிதைமென் முழந்தாள் காக்க வியற்சபை கணைக்கால் காக்க
களிதரு கோரை வாய்ந்த பரட்டினைக் காக்க மிக்க
வளிகொள்பா தலத்திற் செல்வோ ளணிகெழு புறந்தாள் காக்க
வொளிர்நகம் விரல்கள் சந்திரி யுக்கிரி யுவந்து காக்க. (9)

தலத்துறை மடந்தை யுள்ளங் காலினைக் காக்க தண்ணென்
மலர்த்திரு மனையைக் காக்க வயங்குகேத் திரதை யோங்கி
புவப்பில்கேத் திரங்கள் காக்க பிரியகரை யொழிவ றூது
நலத்தகு மக்க டம்மை நன்குறக் காக்க வன்றே. (10)

உயர்சனு தனியெஞ் ஞான்று மொழிவறு மாயுள் காக்க
மயர்வறு சீர்த்தி யாவு மாதேவி காக்க மிக்க
செயிரறு தருமம் யாவுந் தனுத்திரி சிறந்து காக்க
வியல்புடைக் குலத்தை வாய்ந்த குலதேவி யினிது காக்க. (11)

சர்கதிப் பிரதை நல்லோ ரியைபினைத் தயாவிற் காக்க
விற்கொடும் போரி னிரில் வெளியினில் வனத்திற் குதி

விற்புற மதனி லோங்கு சர்வாணி காக்க வென்னுப்
பொற்றரு மலர்க ளேப் புங்கவ ரேத்தி ஞரே." (12)

இவ்வகையாகத் துதிபுரிந்த இமையவர்கட்கு மாதேவி மன மிரங்கினவராய்ப் பிரசன்னையாகி, "அமரர்களே! நீங்கள் என்னைத் துதி செய்த இவ் வச்சிர பஞ்சர கவசத்தை ஜபிப்பவர்களைச் சுரப்பிணி வருத்தாது. இதனை யெட்டுரு ஜபித்துச் சலத்தைக் குடித்தால் வயிற்று வலி நீங்கும். இரவில் பாராயணஞ் செய்துகொண்டு வழி நடந்தாற் பேய் பூதங்கள் அணுகமாட்டா. பிரசவவேதனை யுறுகையில் நீரை யபிமந்திரித்துக் கொடுத்தால் உடனே பிரசவிப்பர். யுத்தபூமியில் ஜபித்தால் வெற்றி யுண்டாகும். இதனைத் திடபக்தியோடு ஜபிப்போரை நமது சக்திகள் நாடோறும் இடைவிடாது பாதுகாப்பார்கள்" என்று அநுக்கிரகித்தனர்.

[இக் கவசத்தை நாடோறும் அன்போடு பாராயணஞ் செய்வோர் தமது இஷ்ட சித்திகளை யெய்தி அம்பிகையின் திருவருளடைவா ரென்பது நூற்றுணிவு. ஆதலின், இதனை இங்கு விரித்தெழுத நேர்ந்தது.]

இருபத்தொன்பதாவது

நவராத்திரி மகிமை

துருவசிந்து என்னும் மன்னவன் மகனும் சுபாகுவின் மருமகனுமாகிய சுதர்சனன் என்னும் மன்னவன், தேவியின் அநுக்கிரகம் வகிக்கப்பெற்றவனுய் இருந்தமையின், சுபாகு

தன் மகளாகிய சசிகலை சுதர்சனனையே மணக்க வுறுதியுற் றிருப்பது கருதி அவள் கருத்தை முடிக்க விரும்பியும், பிற மன்னர் வன்மைக்குப் பயந்தும், வஞ்சகமாகத் தரிசனனுக் கே மணமுடித்துத் தந்தனன். அவன்பால் விடைகொண்ட சுதர்சனன் தன் நகரத்திற்குப் பிரயாண மாகுகையில், யுதா ஜித்து என்போன் பல அரசர்களோடு கூடிச் சுபாகுவை யெதிர்க்க, தேவிபிரத்தியக்ஷமாய் யுதாஜித்துவையும் அவன் மருமகன் சத்திரஜித்தனையுங் கொன்று சுபாகுவுக்கும் சுதர் சனனுக்கும் வேண்டிய வரந் தந்தனள். அப்பொழுது சுபாகு,

நமோ தேவ்யை ஜகத்தார்யை ஶிவாயை ஸததம்நம:
துர்காயை பகவத்யைதே காமதாயை நமோ நம:
நமஶ்ஶிவாயை ஶாந்த்யைதே வித்யாயை மோக்ஷதேநம:
விஶ்வவ்யாப்த்யை ஜகந்மாத ஜகத்தார்யை நமஶ்ஶிவே. ||

என்று பலவாறு துதிசெய்து, "தாயே! இத்தகைய பெருங்கருணை புரிந்த உமது தோத்திரத்தையேனும், பீஜா க்ஷர மந்திரத்தையேனும் அறிந்தவனோ" என்று புகழ்ந்து நிற்ப, தேவி அரசனை நோக்கி, "நீ விரும்பியது யாது?" என, சுதர்சனன் அம்பிகையை யடிபணிந்து பல வாறு பிரார்த்திக்க, அன்னை சுதர்சனனை நோக்கி, "நீ அயோத்தி யடைந்து உன் குலத்திற்கேற்ப அரசநீதி நடத்தி, என்னை நாடோறும் மறவாது தியானித்து வருக. கிருஷ்ணபக்ஷ அஷ்டமி நவமி சதுர்த்தசி இவை எனக்கு விசேடித்த தினங்கள். நாடோறும் திரிகால பூஜையும் அஷ் டமிமுதலிய நாட்களில் எனக்குப் பலியோடு விசேஷ

பூஜையும் நடத்துக. சரத்ருதுவில் வரும் நவராத்திரியிலும், சைத்ர ஆஷாட ஆஸ்வீஜ மாக மாசங்களிலும் கிருஷ்ணாஷ்டமி நவமி சதுர்த்தசி இத்திதிகளிலும் என தாகம விதிமுறை பூஜிக்கக்கடவை" என்றருளி அந்தர்த்தான மாயினர். அதன்பின்னர், சுதர்சனன்தன் நகரெய்தி, தேவியைச் சிங்காதனத்தில் விக்கிரக ரூபமாக எழுந்தருளச் செய்து, மஹோற்சவ முதலியன சிறக்கக் கொண்டாடி, அரசு நடத்தி, அம்பிகையின் மகிமா விசேடங்களைத் தேசமெங்கும் பரவச்செய்து விளங்கினன். சுர்தசனனும், சுபாகுவினும் அநுஷ்டித்த நவராத்திரி விரதமுறையைச் சொல்லுகின்றோம்:

நவராத்திரிக்கு வேண்டிய பூஜோபகரணங்களை அமாவாசை யன்றே சேகரித்துக்கொண்டு அன்று ஏககால போஜனஞ் செய்து, பிரதமையில் சுபகரமான வேதிகை யமைத்து, தேவியின் பூஜாவிதி யுணர்ந்தவர்களும் பக்தி யுடையவர்களு மாகிய பிராமணர்களில் ஒன்பதின்மர் ஐவர் மூவர் அல்லது ஒருவரையாவது ஒன்பது தினங்களும் அர்க்கிய பாத்திய ஆசமனங்கள் கொடுத்துப் பூஜாமண்டப மடையவேண்டும். அந்தணர் வேதகோஷஞ் செய்ய வெண் பட்டு விரித்த சிங்காதனத்தின்மேல் சங்கு சக்கர கதா பத்மங்களைத் தாங்கிய சதுர்புஜத்தோடு கூடிய தேவி ரூபத்தை யாவது, பதினெண் கரங்களோடுகூடிய தேவி ரூபத்தை யாவது வஸ்திராபரணங்களா லலங்கரித்து எழுந்தருளச் செய்து, கும்ப பூஜைக்காகக் கலச ஸ்தாபனஞ் செய்து, ஐவகைத் தளிர்களை மேலே செருகி மங்கல வாத்திய

முழங்க, "அம்பா! நவராத்திரி விரதத்தைச் செய்கின்றேன்; இடையூறின்றி அநுக்கிரகிக்கவேண்டும்; சத்தியளவாகச் செய்கின்றேன்" என்று சங்கற்பித்து, விதிப்படி கும்பத்தையும் பிம்பத்தையும் பூஜித்து, நவாவரண பூஜையுமுடித்து, பழரசங்களால் அர்க்கியமளித்து, இளநீர்மாதுளை வாழை பலா மாமுதலிய கனிகளை மிகுதியாக வைத்து அன்ன நிவேதனஞ் செய்தல் வேண்டும். [பூஜிப்பவர் மாமிச பக்ஷகராயின் மகிஷபலி மேஷபலி வராஹபலி முதலியவற்றை தந்து] அதன் பின்னர் ஒருமுழ நீளமும் அகலமுமுள்ள திரிகோண மமைத்து, அதில் தண்டுலமிட்டு ஓமஞ் செய்ய வேண்டும். நவராத்திரி பூஜையை அநேக திரவியங்களால் நிருத்த கீத வாத்தியத்தோடு மூன்றுகாலமும் செய்யவேண்டும். ஒன்பது நாளும் விரதமிருப்போர் உபவாசியா யிருந்து பூஜை முடித்துப் பின்பு புசித்து, சயனநிகளை விலக்கி, நிலமிசைப் படுத்தல் வேண்டும். பிரதமையில் அஸ்த நக்ஷத்திரங் கூடுமாயின் அது விசேட தினம். அத்தினத்தின் பூசையால் அம்பிகை ஸர்வாபீஷ்டங்களையுங் கொடுப்பாள்.

"தேவியை யுத்தேசித்துப் பலியிடும் மகிஷ முதலியவை சுவர்க்க மடையும். அதனைக் கொன்றவர்களும் நரகமெய்தார். ஏனெனில், ஜீவபரமாக எதைச் செய்பினும் பாபமுண்டாம். அருட்பரமாக எதைச் செய்பினும் புண்ணியமே யுண்டாம்" என்பது பிரமாணம். கலசபூசைமுதல் ஹோமாந்தம் செய்யத் தகுவனவற்றை முடித்துப் பின்னர் கன்னிகைகளைப் பூஜிக்கவேண்டும். அக் கன்னிகைகளை

இரண்டுமுதல் பத்துவயதளவுமுள்ள கன்னிகைகளாய், முறையே குமாரி, திருமூர்த்தி, கல்யாணி, ரோகணி, காளிகா, சண்டிகா, சாம்பவி, துர்க்கா, சுபத்திரா என்பன அவர்கட்குப் பெயராம். ஸ்ரீரஸ்து, ஸ்ரீயுக்த என்னும் பதங்களை ஆதியாகவுடைய வேதமந்திரத்தாலும், அதை யுணராதவன் பீஜமந்திரத்தாலும் பூஜிக்கவேண்டும். ஒரு வயது கன்னிகையும் பத்து வயதுக்கு மேற்பட்ட கன்னிகையும் பூஜார்ஹ மாகார். குமாரி முதலாகச் சொல்லிய கன்னிகைகளில் முதல்நாள் ஒரு கன்னிகையும்,இரண்டாநாள் இரண்டு கன்னிகைகளுமாக நாளொன்றுக்கு ஒரு கன்னிகையாக வுயர்த்தியாக வருவித்துப் பூஜிக்கவேண்டும். நாளொன்றுக்கு ஒவ்வொரு கன்னிகையாகவும் பூஜிக்கலாம். இப்பூஜை தனசம்பத்திற் கேற்ப விசேடமாகச் செய்யத்தக்கதன்றி லோபமாகச் செய்யக்கூடாது.

குமாரியைப் பூசித்தால் தரித்திர நாசம், சத்துரு க்ஷயம், ஆயுள் விருத்தி. திரிமூர்த்தியைப் பூசித்தால் தர்மார்த்தகாமியம், தனதானிய விருத்தி, புத்திராபிவிருத்தி. கல்யாணியைப் பூசித்தால் வித்தை, ஜயம், ராஜ்யசுகம். ரோகிணியைப் பூசித்தால் ரோக நாசம். காளியைப் பூசித்தால் சத்துரு நாசம். சண்டிகையைப் பூசித்தால் ஐசுவரியம். சாம்பவியைப் பூசித்தால் யுத்தத்தில் ஜயம், துக்க தரித்திராதி நிவர்த்தி, இராஜசம்பத்து. துர்க்கையைப் பூசித்தால் சத்துருநாசம், சாத்தியப்படாத காரியங்களையுஞ் சாதிக்கும் ஆற்றல், பரலோகசுகம். சுபத்திரையைப்பூசித்தால் மனோரதசித்தி இவை கைகூடும்.

குமாரஸ்யச தத்வாநி யாஸ்ருஜத்ய பிபீலய
காதீநபிச தேவாம்ஸ்தான் குமாரீம் பூஜயாம் யஹம். (1)
சத்யாதிபிஸ் த்ரிமூர்த்திர்யாத் தர்ஹிநாநா ஸ்வரூபிணீ
த்ரிகால வ்யாபிநீ சக்திஸ் த்ரிமூர்த்திம் பூஜயாம் யஹம். (2)
கல்யாண காரிணீ நித்யம் பக்தாநாம் பூஜிதாநிஸம்
பூஜயாமிசதாம் பக்த்யா கல்யாணீம் ஸர்வகாமதாம். (3)
ரோஹயந் தீச பீஜாநி ப்ராக்ஜந்ம ஸஞ்சிதாநிவை
யாதேவி ஸர்வபூதாநாம் ரோஹணீம் பூஜயாம் யஹம். (4)
காளிகா லயதே ஸர்வம் ப்ரஹ்மாண்டம்ஸ சராசரம்
கல்பாந்த ஸமயே யாதாம் காளிகாம் பூஜயாம் யஹம். (5)
சண்டிகாம் சண்டரூபாஞ்ச சண்டமுண்ட விநாஸிநீம்
தாம்சண்ட பாபஹரிணீம் சண்டிகாம் பூஜயாம் யஹம். (6)
அகாரணாத் ஸமுத்பத்திர் யந்மயை: பரிகீர்திதா
யஸ்யாஸ்தாம் சுகதாந்தேவீம் ஸாம்பவீம் பூஜயாம் யஹம். (7)
துர்காத்ரா யதிபக்தம்யா ஸதாதுர் திநாகஸநீ
துர்ஞ்ஞேயா ஸர்வ தேவாநாம் தாம் துர்காம் பூஜயாம் யஹம். (8)
சுபத்ராணி சபக்தாநாம் குருதே பூஜிதேஸதா
அபத்ர நாஸிநீம் தேவீம் ஸுபத்ராம் பூஜயாம் யஹம். (9)

இந்த நவராத்திரி விரதத்தை எண்ணிறந்த தேவர்கள் அனுட்டித்து இஷ்டசித்திகளை யடைந்துள்ளார்கள். ஸ்ரீராமபிரான் அநுஷ்டித்து இழந்த சீதாபிராட்டியையும், இராஜ்ய சம்பத்தையும் எய்தினர். ஸ்ரீராமமூர்த்தி அநுஷ்டிப்பது கண்ட சுசீலன் என்னும் வைசியன் அனுஷ்டித்துச் சகல சம்பத்துகளை யெய்தினன். அநுஷ்டித்துப் பல பேறுகளைப் பெற்றோர் எண்ணிறந்தோர்.

முப்பதாவது

நவசக்திகட்கருளியது

ஸர்வ ஜகந்மாதாவாகிய பரமேசுவரியார் நவசக்திகட்கருளியந்தக் கூறுமுன்னர் உலக அளவினைக் கூறியருளுதல் இன்றியமையாதாகலின், உலகவளவைச் சுருக்கிச் சொல்லுகின்றேன். அணு எட்டுக் கொண்டது திரிசரேணு. திரிசரேணு எட்டுக் கொண்டது இலீகை. இலீகை எட்டுக் கொண்டது யூகை. யூகை எட்டுக்கொண்டது யவை. யவை குறுக்காக எட்டுக் கொண்டது மாநாங்குலம். மாநாங்குலம் இருபத்து நான்கு கொண்டது முழம். முழம் நான்குகொண்டது வில். வில் இரண்டு கொண்டது தண்டம். தண்டம் இரண்டாயிரங் கொண்டது குரோசம். குரோசம் இரண்டு கொண்டது கெவியூதி. அக் குரோசம் நான்கு அல்லது கெவியூதி இரண்டு கொண்டது யோசனை. அந்த யோசனை நூறுகோடி கொண்டது பிருதிவி தத்துவத்திலுள்ள ஓரண்டத்தின் விரிவு. உயரமும் அவ்வளவினதேயாம்.

பிருதிவி தத்துவத்தில் ஆயிரகோடி அண்டங்களுண்டு. அதைக் கடந்த அப்பு தத்துவம் பதின்மடங்கு விரிவு முயர்ச்சியும் ஏற்றங்கொண்டிருக்கும். அப்பு தத்துவத்தைப்பற்ற, தேயுமுதற் பிரகிருதி யீருக அண்டங்கள் பதின் மடங்கு விரிவும் உயர்ச்சியும் அதிகரித்திருக்கும். முன்னைய பிரகிருதியைப்பற்ற இராகம் நூறுபாகம் விரிவும் உயர்ச்சியும் ஏற்றங்கொண்டிருக்கும். இவ் விராகத்தைப்பற்ற, வித்தியா தத்துவம் நூறு மடங்கு விரிவும் உயர்ச்சியுங் கொண்டிருக்

கும். அவ் வித்தையைப்பற்ற நியதி தத்துவம் நூறுமடங்கு விரிவும் உயர்ச்சியுங் கொண்டிருக்கும். அந்நியதியைப் பற்ற, காலதத்துவம் நூறுமடங்கு விரிவும் உயர்ச்சியுங் கொண்டிருக்கும். முன்சொன்ன காலத்தைப்பற்ற, கலா தத்துவம் நூற்றொருபதினாயிரம் விரிவும் உயர்ச்சியுங் கூடும். அதன்மேல் மாயை, சுத்த வித்தை, ஈசுரம், சாதாக்கியம் முதலிய தத்துவங்கள் ஒன்றற்கொன்று முறையே கோடி, கோடியே பதினாயிரம், இலக்ஷம், இரண்டு லக்ஷம், மூன்று லக்ஷமுதலிய பாகங்கள் அதிகப்பட்டு நிற்கும்.

இங்ஙனமிருக்கும் அண்ட விரிவில் பிருதிவி தத்துவமாகிய நிவிர்த்தி கலையில் ஒரு தட்டில் தேங்காய் விளங்காய் பரப்பினதுபோல ஆயிரங்கோடி யண்டங்களுண்டு. அவை பொன் மயமாய் அருக்கர் பதினாயிரவர் உதயமானாற்போலக் குக்குடாண்டம்போ லிருக்கும். அண்டகடாகப் புறம்பே இந்திரதிக்கு முதலிய பத்துத் திக்கினு முள்ள நூறு புவனங்க ளுண்டு. அவற்றின்மேல் காலாக்கினி ருத்திரர் முதலினோர் புவனம் ஆறு. அவற்றின்மே லிரண்டு. ஆக அப்புவனத்தில் நூற்றெட்டு அண்டங்க ளுண்டு. அவை யொழியப் பத்துப் புவனங்கள் பூமியின் மேல் உயரவிருக்கும். பத்துப் புவனங்கள் பூமியின் அதோமுகத்தி லிருக்கும். பத்துப் புவனங்கள் பூமியின் ஈசானத்தி லிருக்கும். இன்னும் வடக்கிலும், வாயுமூலையிலும், மேற்கிலும், நிருதி திக்கிலும், தெற்கிலும், அக்கினி திக்கிலும், கிழக்கிலும், முறையே பப்பத்துப் புவனங்களும் ஒழிந்த ஆறு புவனமும் காலாக்கினி தத்துவத்திலு மிருக்கும். இதன்மேற்

பிரதிஷ்டா கலை. இப்படியே கலைகள்தோறும் அண்டங்கள் எண்ணிறந்தனவாக விரியும். [இவற்றின் விரிவெல்லாம் சிவாகமப் பெருங்கடலுட் காண்க. இங்கு விரிவஞ்சி நிறுத்தப்பட்டது.]

இத்தகைய அண்ட கோடிகளைத் தொழிற் படுத்தி நடத்தும் பரமேசுவரி தமது காருண்யத்தால் அவை யென்ஞான்றும் சரிவரத் திதி புரிவதற்காக ஸஹஸ்ரவிலோசனி, ஸஹஸ்ரானனி, ஸஹஸ்ரபூஜை, அஸ்வாரூடை, அயோமுகி, த்வநிகை, பிரேதாசனி, விஸ்வை, கௌரி என்னும் நவசக்திகளைப் படைத்து, அண்டகோடிகள் நிலைகுலையாமல் ஆதாரமாகக் காவல் புரியக் கட்டளை யிட்டுள்ளனர்.

"ஆயிரங் கண்ணி யன்ன முகத்தின ளன்ன கையள்
பாய்பரி யூர்தி வெய்ய வயோமுகி தொனிகை பண்பிற்
றீயவெம் பிணத்தின் மேலோள் விச்சுவை கௌரி செப்பு
மேய வொன் பதின்ம ரிந்த வியனுல களிப்ப ரன்றே."

முப்பத்தொன்றாவது

முப்பத்திரண்டறம் வளர்த்தது

அந்தர மளாவிச் சுந்தரமுடைய மந்தரகிரியில், பல தேவமுனிவர் பணி செய்யப், பார்வதி பரமேசுவரர் எழுந்தருளி யிருக்கும் ஒரு சமயத்தில், பார்வதி தேவியார் விநோதார்த்தமாக விமலர் திருவிழிகளைப் பின்புறத்தி லிருந்து

கொண்டு இரு திருக்கரங்களாலும் பொத்தினர். அங்ஙனம் புதைத்த வளவில், அவ் விழிகளின்ஒளி மறைய எல்லா வுலகங்களும் திசைகளும் தேவருலகமும் இருண்மயமாயின. மாந்தரும் வானவரும் உலகினையும் ஆங்காங்குள்ள பல பொருள்களையுங் காணாராயினர். பிரமதேவன் சிருட்டியும், முனிவர் யாகங்களும், ஏனையோர் தானம் தவம் தெய்வ வழிபாடு கலவியின்பம் அறிவு நூற்கேள்வி முதலியன ஒன்று மின்றி மயங்கின. அதனால், தேவர் முனிவர் முதலானோர் ஒன்றுந் தோன்றாமல், ஆங்காங்கு வருந்தி நின்று பெருங்குரலிட் டழக்கேட்ட அம்பிகை தமது திருக்கரத்தை நீக்கச் சிவபெருமான் திருவிழி திறந்தனர். உடனே ஒளி மழுங்கி நின்ற சூரிய சந்திர நக்ஷத்திரங்க ளெல்லாம் விளங்கின. படைத்தல் காத்தல் முதலிய அரசியல் நன்கு நடந்தன. வேள்விகள் நிகழ்ந்தன. தேவர் முனிவர் முதலினோர் களித்தனர். இறைவர் திருவிழியை அம்மையார் மூடித் திறந்த சிறு காலம் உலகங்கட்கு எண்ணிறந்த காலங்களாய் அவரவர் செய்கடன் முதலியன நிகழவொட்டா தொழித்தது. அதனால் சிவபெருமான் இரக்கமெய்தி, அம்பிகையின் திருமுகத்தை நோக்கி, "தேவி! எமது திருக்கண்களைப் பொத்தினமையால் படைப்பின்றிப் பாவம் வளர்ந்தது; அஃது உன்பாலது; அதற்கு நீயே தீர்வு செய்ய வேண்டும்.

"இகப்பருங் கருணை பூண்ட வெமக்குநின் றனக்கு நந்த
மகத்தடி யவர்க்கும் பாவ மணுகுவ தில்லை யேனும்
வகுத்தவா புரிதி யெல்லாக் கருமமு மரபி னல்யா
நிகழ்த்திய வாறே பற்றி நிகழ்த்திடு மூலகங் கண்டாய்."

அம்பிகையே! எனக்கும் உனக்கும் நம்மன்பர்களுக்கும் பாவம் வந்தணுகுவதில்லையானாலும், யான் கூறியபடியே நீ புரிதல் வேண்டும். ஏனெனில், நாம் எதனைச் செய்கின்றோமோ அதனையே உலகமும் விரும்பிச்செய்யுமாதலின்'' எனக் கூற, தேவியார் அங்ஙனமே செய்யத்தக்கதென் றிணங்கி, "பரிகாரம் யாது? கால மெது? இடமெது? இவற்றையுங் கூறுக'' என, "உமையே! எம்மை யர்ச்சித்தல், எமது நாமங்களை யுச்சரித்தல், அடியவரை வழிபடுதல் இவையே பிராயச்சித்தங்கள். விடியல் முதலிய ஆறு காலங்களும், புண்ணிய ஸ்தலங்களும் அதற்குரிய காலமும் இடமுமாம். இனி, பூசையானது: நித்தியம், நைமித்திகம், காமியமென மூவகைப்படும். அவற்றில் நிலவுலகொழிந்து ஏனையவுலகங்களில் நிகழும் பூசை நித்திய மாகுமன்றி நைமித்திகமும் காமியமு மாகா. இம் மூவகைப் பூசையும் செய்தற்கு நிலவுலகிற் பாதகண்டமே சிறிய இடமாம்'' என்றனர். தேவி, சிவபெருமானை நோக்கி, "பாதகண்டத்தில் பல புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களிருத்தலின் அவற்றில் உயர்ந்த தலம்யாது?'' எனவினவ, சிவபெருமான் "பெண்ணே! எண்ணிறந்த சிவதலங்களில் சிறந்தன ஆயிரத்தெட்டு. அவற்றிற் சிறந்தன நூற்றெட்டு. அவற்றிற் சிறந்தன அறுபத்தெட்டு. அவற்றிற் சிறந்தன காசி காஞ்சியெனுமிரண்டு. அவற்றினும் நமக்குச்சிறந்தது காஞ்சி. நீ அந் நகரத்திற் கழுவாய் புரியக் கடவை. முன்னை நமது இடபதேவரும் ஆங்கு என்னையர்ச்சித்துச் சிவாபராதத்தை விலக்கிய விடமாம்'' எனக் கூற, பிராட்டியார் பெருமான் விடைகொண்டு புறம்போந்து, பல

தோழிமார்களுடன் விமானத்தி லூர்ந்தனர். அப்பொழுது திருமகள் கலைமகள் சப்தமாதர் பல தேவமாதர்களும் வந்தனர். மத்தளமுதலிய வாத்தியங்களும், சாமரை குடை கொடிவிசிறி பஞ்ச தருக்கள் தீர்த்தங்கள் புடைசூழ்ந்துவர ஆகாயவழியே சென்று, காசி க்ஷேத்திர மெய்திச், சிவார்ச்சனை செய்து, தம் பெயராற் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை பண்ணி, அங்குநின்று விமானமூர்ந்து தொண்டைநாடெய்தி துலாமாச பூரநக்ஷத்திர சோமவார கிருஷ்ணபக்ஷ அஷ்டமி திதி கூடிய சுபதினத்தில் காஞ்சி நகரத்தை வந்தடைந்தனர்.

மாஸேசாஸ்வயுஜே ரபாதுஸதுலே
பூர்வாங்கதே பல்குநீங் |
ஸோமே ஸோமதிநே ஶுபே ஶிவதிதா
பக்ஷே வளர் க்ஷேத்ரே |
தேவீப் ராபகிரீந்த்ர ஜாத்ரி ஜகதாம்
கல்யாண ஸ்ம் பத்தயே |
காஞ்சேம் காஞ்சன தோரணிம் கலிமீல
புத்வம்வி நீம் ப்ராக்தநீம்.||

பிரளய காலத்திலும் அழியாது நிலைபெற்றுள்ள காஞ்சிப்பதியை அம்மையார்கண்கள் களிக்கக்கண்டு பெருமகிழ்ச்சிகூர்ந்து, கைகுவித்து, உடல் புளகிக்க அங்குள்ள தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து, ஏகம்பவாணரை யர்ச்சிக்கச் சங்கற்பஞ்செய்துகொண்டு, கங்கண மணிந்தனர். [அதனால் அத்தீர்த்தத்தைக் கங்கண தீர்த்தம் என்றும், அப்போதர்ச்சித்த சிவலிங்க மூர்த்தியைக் கங்கணேசுவரர் என்றும்

சொல்லுவார்கள். பின்னர், கடக மணியும் போ தர்ச்சித்த சிவலிங்கத்தைக் கடகேசுவர் என்பர். இவ்விரு மூர்த்திகளைத் தரிசித்தோர் மல நோய் நீங்கித் தற்போத மிழந்து, முத்தி பெறுவார்கள்.] அங்குநின்றும் பிலாகாச மெய்தித் துதித்து, உலகாணித் தீர்த்தக் கரையை யடைந்து, அங்கே தங்கி யிருந்து தவஞ்செய்யக் கருதித் தேவர்களுக்கு விடை கொடுத்தனுப்பிவிட்டுத் தருமங்கள் முப்பத்திரண்டையும் வளர்க்கத் தொடங்கினர்.

“தெய்வந்தென் புலத்தார் பூத மானிடம் பிரம மென்றே
யைவகை யெச்சஞ் சுத்தந் துறந்தவர் மடங்க ளன்பு
செய்யுமில் வாழ்வார்க் கில்ல மனைக்குப கரணந் தேம்பூப்
பெய்தமை தண்ணீர்ப் பந்த ரெங்கணும் பிறங்கு சோலை.

இருப்பவர் குருட ரெவ்வ முற்றவர்ப் புரத்தல் வெந்நோய்
துரக்குநன் மருந்து துவாய் மகவினை யோம்பல் சுண்ணம்
பரித்தபா கடையே யெண்ணெய் பைம்புனல் குளிப்ப வேண்டு
மருக்கிளர் துவர்க ளாதி மலரணை யிலருன் கன்னி.

கடிமணம் விளக்கு மாருக் கடனொழித் திடுத லீச
னடியவர் விழைவ வீகை யக்கமா மணிவெண் ணீறு
படியிலாக் கடவுட் பூசை யுபகர ணங்கள் பாசந்
தடிதரு வேத வாய்மைச் சைவநூல் புராண நல்கல்.

சிவபிரா னடிக்கீழ்ப் பத்தி செவியறி வுறுத்த லோடு
மூவகைபி னபயம் யார்க்கும் வழங்குத லுள்ளிட் டோது
நவையிரி யறமெண் ணான்கு நாடொறு நிகழ்ச்சி மாணப்
பவநெறி துாக்கு ஞானப் பைந்தொடி கிறவிப் பின்னர்.”

இவ் வகையாகத் தருமங்களை யெல்லாம் பெருக்கச் செய்து கொண்டு, கம்பா நதிக்கரையில் செழித்துப் படர்ந்த

ஆம்பர (மா) மரநிழலில் எழுந்தருளிய ஜோதிலிங்க மூர்த்தியாகிய ஏகாம்பரநாதரைத் தரிசிக்கும் அன்பு முன்னின் றீர்ப்ப, பாங்கியர் முதலிய மாதர் புடைசூழ வீதிவழியே சென்று நகரினைப் பிரதக்ஷிணம் வருகையில், தன்னோடு வந்த திருமகள், கலைமகள், இமையவர் மகளிர்கள், காளிகள், சாஸ்தா யோகினிகள், சப்தமாதர்கள் ஆகிய இவர்களை அவரவர்களுக்குரிய இடங்களிலே காவலாகத் தங்கியிருக்கும்படி கட்டளை யிட்டனர்.

ஸம்ஸ்தாப்யயோகிநீஸ் ஸர்வா: கமலாதிஸ் சகம்பகா: |
ஸுமநோப ஸரஸோபக்ருந்தாந் ஷேவஸங்க்யாஸ்சஸக்திகா: ||
மாத்ருஸ்சகாளிஸஹிதாஸ் ஸஹ ஸாஸ்த்ராமஹேஸ்வரீ |
க்ரமேண ஸர்வாண் வைஸாநி ஸ்தாநாநி ஸுஸமாஹிதா ||
தத்ர தத்ர சஸம்பூஜ்ய பூர்வாமாரப்ய ஸாதிஸம் |

இறைவியார் இப்படி நியமனஞ்செய்து கீழ்த்திசையிலிருந்து சிவாலயங்கடோறுஞ் சென்று தரிசித்து அர்ச்சித்து திரு ஏகம்பவாணர் திருவாலய மெய்தி, உள்ளன்போடு பணிந்து, சந்நிதி யடைந்து, தோழியர் இருபுறமும் சாமர மிரட்ட, மகாபண்டபத்திற் சிறிதிருந் தினைப்பாறி, "தோழிகளே! என திறைவர் திருவிழிகளைப் பொத்தியதற்காகக் கழுவா யியற்றுக எனுங் கட்டளையேற்று ஈங்கு வந்துள்ளேன்; நீங்கள் யான் வேண்டுவனவற்றைக் கொண்டு வாருங்கள்!" எனக் கட்டளையிட, அதனைக் கேட்ட தோழிகள் "தாயே! யாங்கள் செய்யும் பணி யாவை?" என வினவ, அம்பிகை அவர்களிற் சிற்சிலரை நோக்கி, "நீங்கள் தனித் தனி நதிக்கரையிலுள்ள மாயிலை, வில்வம், வாழை, பலா,

மா முதலிய கனிகள், இலைகள் சந்தன முதலிய வாசனைத் திரவியங்கள், ரத்தினாபரணங்கள், ஆடைவகைகள், பஞ்ச கௌவியம், அபிடேகத்திரவியம், நிவேதனம் முதலியன கொண்டுவாருங்கள்! சிலர் அலங்காரஞ் செய்யுங்கள்!" என, அவரவர்க்கேற்ற பணிவிடைகளைச் செய்யும்படி கட்டளையிட, அப் பணிப்பெண்கள் அவ்வத் தொழிலிற் றலைப்பட்டு நின்றனர். உமாபத்திரி கீர்த்திமதி என்பார் வடக்கிலுந் தெற்கிலுங் கிணறெடுத்துக் கங்கை காளிந்தி நதிகளை நிரப்பினர். சிலர், அக்கினிதிசையில் கிணறெடுத்து மடைப்பள்ளியமைத்தனர். சிலர், வேகவதிக்கரையில் அம்பிகாவன மெனநந்தனவன மமைத்தனர். சிலர், வாழை கமுகு கரும்பு இவற்றைத் தூண்களிற் கட்டி, மலர்மாலை மணிமாலை தொங்கவிட்டு, விதானங்கள் கட்டி ஆலயத்தை யலங்கரித்தனர். சிலர், சித்திரான்னங்களைச் சமைத்தார்கள். பல வகை மலர் மாலைகளைப் பனிநீர் தெளித்துக் குடலையில் நிறைத்தார்கள். சிலர், திருமஞ்சன தீர்த்த மமைத்தார்கள். சிலர், பல பழவர்க்கங்களைக் கொணர்ந்தார்கள். சிலர், பால், தேன், நெய், கரும்பிரசம், தயிர், பட்டாடை, ஆபரணங்கள், சந்தனக் குழம்பு, புநுகு, கர்ப்பூரம், குங்குமம், கண்ணாடி, தீபங்கள், தூபங்கள் இவற்றைச் சித்தப்படுத்தினர். சிலர், யாழ் முதலியவற்றுடன் பாடினர். சிலர், பரதநூற்படி யாடினர்.

அன்னையாரேவிய பணிகள் இங்ஙனம் நிகழ்கையில், தாம் மஹாமண்டபத்தினின்று, உமாபத்திரரை யுண்டுசெய்த கூவலை யடைந்து, இறைவரைச் சிந்தித்து விதிப்படி

நீராடி, உடலீரம் புலர்த்தி, இரண்டு பட்டாடை யுடுத்து, திருநீறு கண்டிகை புனைந்து, அநுட்டானமுடித்து, பூஜோப கரணங்களைத் தோழிமா ரேந்திவர இரண்டா மாவரண மடைந்து, சங்குமுதலிய வாத்தியங்களொலிக்கவும், கின்ன ரர் கீதம் பாடவும், நாடகப் பெண்கள் நடிக்கவும், அந்தணர் வேதமோதி வரவும், நிருதி திக்கினும் வாயு திக்கினும் முறையே வீற்றிருக்கும் கணபதி கந்தர்களைப் பூசித்து, விடைத்தேவருள்ள விடத்தை மேவி, துவார பூசையை முடித்து, ஏகம்பவாணரைக் கண்களாற் கண்டு, ஆசையால் அடியற்ற மரம்போல் வீழ்ந்து, சிவநாமோச்சாரணஞ் செய்து, ஆநந்த பரவசமாய்ப் பணிந்து, சிவானந்த மயமாக விளங்கினள். உடல்முழுதும் ஆநந்தக்கண்ணீர் நனைக்க, என்புருக, மெய் புளகிக்க, மொழி குளற, ஞான பூசை செய்து, “சந்திர சேகரா! படைத்தற் றொழிலைத் தடுத்த பாவத்தை விலக்க இன்று யான் தேவரீர் பூசையைக் கொண்டேனாதலின், ஊறு நீக்கி முன்னின்று அநுகிரகிக்க வேண்டும்” என்று சங்கற்பித்து, பூதசுத்தி அந்தர்யாகம் பாத்ய முதலிய தீர்த்த சுத்தி இவற்றைச் செய்து, சிவலிங் கத்தின்மீதுள்ள பண்டைய மலரை மாற்றி, ஆதார சத்தி முதல் குடிலா சத்தியீரு யமைந்துள்ள சிவாதானத்தில் வீற்றிருக்கும் சிவபெருமானை, ஞான நோக்காற் றரிசித்துப் போற்றி, பாத்தியம் ஆசமனம் அர்க்கியம் இவற்றைக் கொடுத்து, மதுபர்க்கமூட்டி, மீண்டும் ஆசமனங்கொடுத்து, இனிய அன்னத்தை நிவேதித்து, எண்ணெய் மா நெல்லி மஞ்சள் இவற்றின் காப்பிட்டு, பஞ்சகௌவியம் பஞ்சாமிர்

தம் இளநீர் கருப்பஞ்சாறு பழவர்க்கங்கள் சந்தனம் சுத்தோ தகமாகிய இவற்றினால் மஹாருத்திரமோதி யபிடேகித்து, வஸ்திரத்தினால் திருமேனியை யொற்றிப் பட்டாடை முப் புரிநூல் சந்தனம் ஆபரணம் மலர்மாலை இவற்றா லலங்கரித் துத் தூபதிபங் காட்டி, நிவேதன மூட்டி, ஆசமனார்க்கியம் தாம்பூலமளித்து, பிரதக்கணம் நமஸ்காரம் தோத்திரம்பஞ் சாட்க்ஷர ஜபம் முதலிய பூஜைமுற்றுஞ் செய்து முடித்து, பிலத்தருகே யடைந்து, முப்பத்திரண்டு தருமங்களையும் முறைப்படி வளர்த்து, எண்ணிறந்த காலம் சிவாகமமுறைப் படி பூசித்து வந்தனர்.

இவ்வகையாகத் தேவியார் அளவிறந்த காலம் அர்ச் சித்துக் கொண்டிருக்கையில், ஒருநாள் வழக்கப்படி கம்பை யாற்றில் மூழ்கி, நித்தியகடன் முடித்துச் சிவபெருமானுக் குத் திருமஞ்சனஞ் செய்கையில், ஏகம்பவாணர் லீலாமாத் திரையாய் அண்டங்களின் உள்ளும் புறம்புமுள்ள தீர்த்தங் களை யெல்லாம் அங்கு வரும்படி திருவுளங்கொள்ளவும், அத் தீர்த்தங்கள் யாவும் கம்பா நதியிற் கலந்து பெருக்குண் டாயது.

ஆகாயமுகட்டினை யளாவிப் பல பொருள்களையும் வாரிக்கொண்டு பேரிரைச்சலோடு வரும் பரந்த வெள்ளத் தைப் பார்வதி தேவியார் கண்டு, பாங்கியர்க ளஞ்சும்படி "இப் பெரு வெள்ளம் வருவதற்குக் காரணம் யாது? எனது பாவமாகையால் யான் புரியும் பூசைக்கு இடையூறாகத் தோன்றியதாம்" என்று கருது முன்னர், அவ்வெள்ளம்

விரைவாக வர, தேவியார் மனங்கலங்கி "ஐயோ! இவ்வெள் ளம் இனி நாயகர்மேல் வரும்; யாது செய்வேன்?" என்று அன்போடெழுந்த வுள்ளத்துடன், திருமேனி யதிரவும், நெற்றியில் வியர்வரும்பவும், தனங்களில் முத்துவட மசைய வும், இடைதுவளவும், மேகலாபரணம் கிண்கிணி நூபுரம் கடகம் வளையல் முதலிய பணிக ளொலிக்கவும், பொன் மலைச் சிகரத்தை ஒரு பூங்கொடி யெழுந்து இரு கொழுந்து களை இரு பக்கமும் போக்கித் தழுவிக்கொண்டாற்போல, சோதி சொரூபராகிய ஏகம்பவாணரை மரகதமணிபோன்ற மாதேவியார் தமது திருக்கரத்தாற் றழுவிக்கொண்டனர். இப்படி அம்மையார் முலைக் குவட்டாலும் வளைக்கையா லும் இறைவரை இறுகக் கட்டி ஆசைமீதூரத் தழுவ, இறைவர் தமதுருவில் அத் தழும்புகளைத் தாங்கினர்.

"மணிமுலைக் குவட்டி னோடு வளைக்கையா னெருக்கிப் புல்லி
தணிவருங் காதல் விம்மக் காதலி தழுவ வோடும்
இனியிரு ளறக்குஞ் சோதித் திருவுருக் குழைந்து காட்டி
யணிவளைத் தழும்பி னோடு முலைச்சுவ டணிந்தா ரையர்.

வடவரை குழைத்ததோர் பவள மால்வரை
முடியொடு முதலிலா மாவின் மூலத்து
மடநடை யிளங்கொடி வளைக்க ரத்தொடு
குடமுலைக் கம்மவோ குழைந்து மெல்கிற்றே."

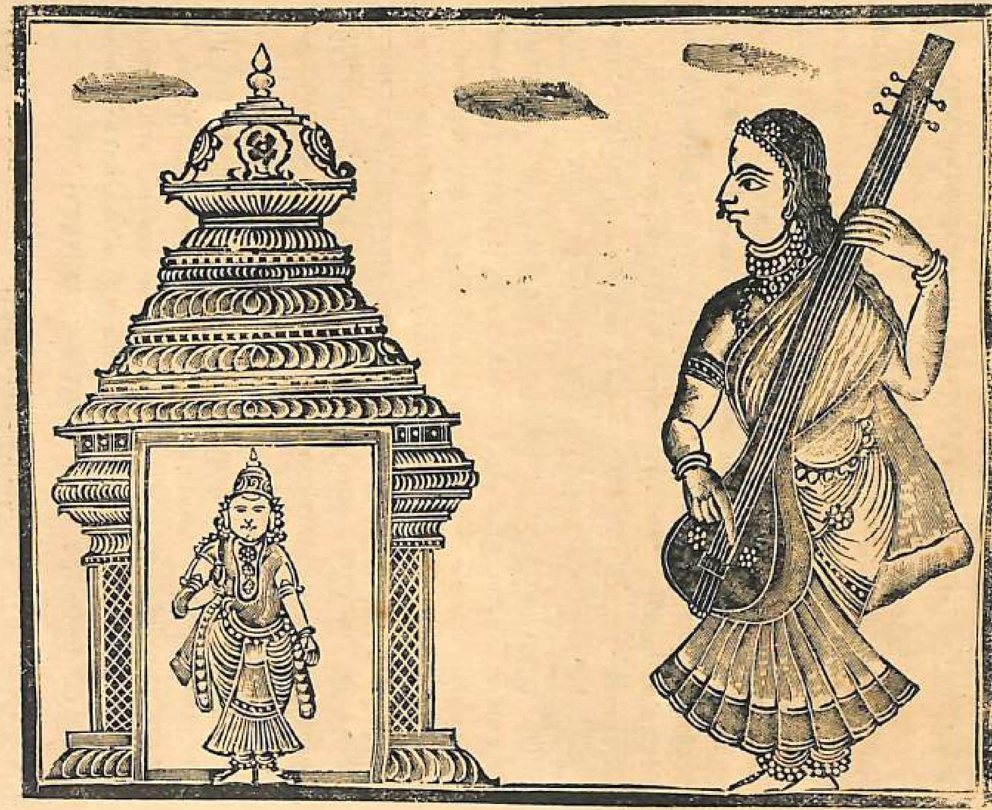
திரு ஏகம்பத்தில் இப்படி மங்கலம் நிகழ்கையில் சுராசுரர் அரிபிரமர் தேவரிஷிகள் பிரமரிஷிகள் தத்தம் மனைவிமாரோடு வந்தனர். சப்த கன்னிகள், திதி அதிதிமுத லிய தக்ஷகன்னிகைகள், யோகினிகள், அருந்ததி, உலோபா

முத்திரை, அநசூயை முதலிய மாதர்களும்; சநகாதி முனிவர், பூதர், உருத்திரக்கணதிபர், நாரத பகவான் ஆகிய யாவருங்கூடித் தழுவக் குழைந்த கோலத்தைக் கண்டு ஆநந்த நீர் சொரிந்து மயிர்ப்புளக மெய்தினர். சிரமிசைக் கை குவித்தனர். அப்பொழுது சிவபெருமான் வளைத்தழும்பும் முலைச்சுவடும் பொருந்திய திருவுருவோடு வெளிப்பட்டுக் கம்பையாற்றின் பெருக்கை யடக்கி, அதனைச் சர்வதீர்த்தம் என வழங்கச்செய்து, தேவியை நோக்கி, "நாயகீ! நமது மணவாளக்கோலங் காண்க!" எனக் காட்டத் தரிசித்துக் கைகுவித்துக் களித்து, உலகினர்க்குப் பரிகார வகையை யுணர்த்தி, மாதேவியார் தமது இயற்கை ஞானமயமா யிலகினர்.

முப்பத்திரண்டாவது

வித்தியாவதிக் கநுக்கிரகம்

அதிரூப சௌந்தரியவதியாகிய வித்தியாவதி என்னும் வித்தியாதரப் பெண்: பூர்வம் தன் இளம் பருவத்தே தந்தையாகிய விசுவாவசுவைப் பணிந்து, "எந்தையே! யான் ஸர்வலோக மாதாவாகிய பரமேசுவரியைத் தியானஞ் செய்யும் பேரவாவுடையேனாகலின், அம்மஹாதேவியின் மந்திரத்தை யெனக்கு உபதேசிக்கவேண்டும்" என வேண்டி, அவன்பாலுபதேசிக்கப் பெற்று, "நான் எந்த ஸ்தலத்தில் அம்பிகையைத் தியானஞ்செய்து தவமிருத்தல் தகும்?" என வினவ,

விசுவாவசு, "அம்மணி! சத்திபீடங்கள் அறுபத்து நான் கனுள்ளொன்ருய்த் துவாதசாந்தத் தலமாய், எண்ணிய பேர் எண்ணிய வரங்களை யெளிதாகவே கொடுத்தற்கிடமாய் மீனுக்ஷி தேவியார் எழுந்தருளியுள்ள மதுரைப்பதியே யுக்தமான விடம். நம் மூதாதைகள் ஐவர் அங்ஙகரில் அம்பிகையை வேண்டி அரும்பெரு வரங்களைப் பெற்றுள்ளார்கள்" எனக் கூற, வித்தியாவதி தந்தைபால் விடைகொண்டு புறப்பட்டு, காடு மலை நதி முதலியன கடந்து, தென்னு டடைந்து, கடம்பாரண்ணியத்துட் புகுந்து, பொற்ருமரைத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து, தைமாசத்தில் அம்பிகையை நோக்கி ஐம்புலன்களையும் ஒருவழி நிறுத்தித் தவஞ் செய்பவள்: ஆகாரத்தில் வெறுப்பெய்தி, தைமாச முழுதும் பகற்காலத்திற் புசித்தும், மாசிமாசத்தில் இரவிற் புசித்தும், பங்குனிமாசத்தில் கிடைத்த போது புசித்தும், சித்திரைமாசத்தில் கந்தமூலங்களை யுண்டும், வைகாசி மாசத்தில் எள்ளுப்பொடியைத் தின்றும், ஆனிமாசத்தில் சாந்திராயண மநுஷ்டித்தும், ஆடிமாசத்தில் பஞ்சகவ்விய நுகர்ந்தும், ஆவணிமாசத்தில் பாலைப் பருகியும், புரட்டாசி மாசத்தில் சுத்த ஜலத்தை யுட்கொண்டும், ஐப்பசிமாசத்தில் தருப்பை நுனியிலுள்ள நீரைப் புசித்தும், கார்த்திகை மாசத்தில் வாயு (காற்று) பக்ஷணஞ் செய்தும், மார்கழி மாசத்தில் நிராகாரமா யிருந்தும் தாங்கிடல்வணங் கிடந்தாள்.

ஏகாஹாரே ணேகமாஸ மேகம் நக்தாஸ நேநச |
அயாசிதாஸநேநைக மந்யம் ஸாக பலாஸநாத் ||

திலபிஷ்டே நேகமாஸ மங்யஞ் சாந்ராயணே நச |
பஞ்சகவ்யஶ நேநைக மங்யம் பாநீய பாநகஃ ||
பயோவ்ர தேநைகமாஸம் குஶாக்ரம்புவ்ரதே நச |
வாய்வாஹாரேணே கமாஸம் நிராஹாரேணே சக்ரமாத் ||

"பெரும்பக னல்லூண் கங்குலூ ணுதவப் பெற்றவூ ணிலைமுதற் பல்லூண், அரும்பொடி யெள்ளூண் சாந்திரா யணமா னைந்துபால் நறியநீர் தருப்பை, இரும்புத னுனிநீர் காலிவை நுகர்ந்து மியற்றரும் பட்டினி யுற்றும், வரம்புற விராறு திங்களு நோற்று வாடிமேல் வருஞ்சுரு மதியில்."

யாதேவி ஜகதாம்கர்த்ரீ ஶங்கரஸ் யாபி ஶங்கரீ |
நமஸ்தஸ்யை ஸுமீ நாக்ஷ்யை தேவ்யை மங்களமூர்த்தியே ||
ஸக்ருர்தாராத்ய யாம்ஸர்வ மபீஷ்டம் லபதேஜநஃ | நமஸ் * * ||
யஸ்யாஃ ப்ரஸ தலேஸேந போகமோக்ஷௌ நதுர்லபௌ | நமஸ் *
யயாஶிவோபி யுத்தஸ்ஸங் பஞ்சக்ருதய ம்கரோதிஹி | நமஸ்தஸ்மை
யஸ்யாஃ ப்ரீத்யர்த்த மகிஶம்லாஸ்யம்குர்பங்ஶி வோபபௌ | நமஸ் *
லக்ஷ்மீஸ்ரஸ்வதீ மூக்யா யஸ்யாஸ் தேஜஃ கணோத்பவாஃ | நமஸ் *
யாதேவி முக்திகா மாநம் ப்ரஹ்மவித்யாப் ரதாயிநீ || நமஸ் * *
யஸ்யாஃ ப்ரணயமாத்ரேண வர்த்தந்தேஸர் வஸம்பதஃ | நமஸ் * * ||
யாஸ்துதாஸர் வபாபக்நீ ஸர்வோபத்ரவநாஶிநீ | நமஸ் * * ||
யயா தேவ்யாவிரஹிதஸ் ஶிவோபிஹி நிரர்தகஃ | நமஸ் * * ||
சராசரம் ஜகத்ஸர்வம் யஸ்யாஃ பாதஸமுத்பவம் | நமஸ் * * ||
இதிஸ்துதவா மஹாதேவீம் ப்பரணம் யசபுநஃ புநஃ |
அநுஜ்ஞயாஸுமீநாக்ஷயாஃ ப்ரார்த்தயா மாஸகந்யகா. ||

என்றிங்ஙனம் பிரார்த்தித்த வித்தியாவதிக்கு மாதேவி கருணாபூதையாய் மூவாண்டு வாய்ந்த இளங்கன்னிகை யாய்க் காக்ஷிதந்து, "ஹே வித்தியாவதி! உனது அன்பிற்கு

வியந்தோம்! நீ விரும்பிய வரம் யாது? விளக்குக!'' என, வித்தியாவதி சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்து, "தாயே! உனது பாதாம்புயத்தில் நீங்காத பக்தி பாலித்தருளுவதோடு இக் குழந்தை வடிவாய் அடியேன் மடியில் வளர்ந்தருள வேண்டும்'' எனப் பிரார்த்திக்க, மாதேவியானவள் நீ மறு ஜனனத்தில் சோழ பரம்பரையில் காஞ்சனமாலை என்னும் பெண்ணாகப் பிறந்து மலயத்துவஜபாண்டியனுக்கு மனைவியாகிப் பல சுகங்களையும் அனுபவிப்பாய். அக் காலத்தில் மலயத்துவஜன் மகப்பேறின்றிப் புத்திரகாமேஷ்டி யென்னும் யாகஞ் செய்வான். அப்போது மும்முலைக்கன்னிகையாய்த் தடாதகை என்னும் பெயரோடு உன் அருந்தவப் புதல்வியாக வருவேன்'' என்றநுக்கிரகித்தனள். தேவர்கள் மலர்மாரி வருஷித்தார்கள். இதன் தொடர்பு தடாதகைப் பிராட்டியார் திருவவதாரத்திற் காண்க.

மத்புத்ரீபவதீ பூத்வா ரூபேணைவம் விதேநச ||
ஆலிங்க நாதிக்ருதயேந ஸந்தோஷ்ய ப்ரதிவாஸரம் |
முக்திம்புந: ப்ரயச்சார்யேஸு மீநாக்ஷீ மஹேஸ்வரீ ||
மலயத்வஜ பூபாலம் பதிம்லபத் வாம ஹேஜா ஜஸம் |
அநுபூய சிரமகாலம் தேநஸார்த்தம் மஹாஸுகம் ||
ததஸ்துபுத்ரகாமேஷ்ட்யாம் ஸஞ்ஜாதாம் ஜாதவேதஸ |
குசத்ரய யுதாம் புத்ரீம் மாம்லப்தவா மதநுக்கிரஹாத் ||

முப்பத்துமூன்றாவது

தடாதகாவதாரம்

பக்தானுக்கிரக நிமித்தமாகப் பரமேசுவரியார் செந்தமிழ் நாட்டிலே திருவவதாரஞ் செய்தருளிய சரிதையைச் சொல்லுகின்றோம். மதுரைமாநகரத்தில் அரசுபுரிந்து வந்த குலசேகர பாண்டியன் புதல்வனாகிய மலயத்துவஜன் வடமொழி தென்மொழிகளில் வல்லவனாய் நீதி முறை தவறாது அரசு செய்து வருகையில், சோழராஜர்களிற் சிறந்த சூரசேனன் மகளாகிய காஞ்சனமாலையை விவாகஞ் செய்தனன். (இக் காஞ்சனமாலை பூர்வம் விச்சாவதியா யிருந்தவள். விச்சாவதி யநுக்கிரகத்திற் காண்க.) அழகிற் சிறந்தவன். எண்ணில்லாப் போக மாதர்களை யுடையவன். குறைவொன்று மின்றிப் பெருஞ் சிறப்போடு வாழ்ந்திருந்தும் மகவில்லாக் குறைவொன் றுற்றிருந்தான். இவன் அநந்த அசுவமேதங்களை யாற்றிவந்தமையின், இந்திரன் தன் பதவிக்கு இடையூ றெய்துமென்று எண்ணியவனாய் மலயத்துவஜ பாண்டியனை யடைந்து, "மகிபனே! நீ புத்திரப்பேற்றினை விரும்பியவனாதலின் புத்திரகாமேஷ்டியைச் செய்தல் வேண்டும்" எனத் தூண்டிச் செல்ல, பாண்டியன் பல அந்தணரை வருவித்து அவ் யாகத்தைத் தன் மனைவி காஞ்சனமாலையோடிருந்து செய்து முறைப்படி முடித்தனன். அப்பொழுது அவ் யாககுண்டத்தில் தீயானது கொழுந்துவிட்டெரியும் சமயத்தில் ஸம்பூர்ணாகுதிகொடுத்தவுடன் ஸர்வலோக மாதாவாகிய பரமேசுவரியார் மூன்று வயதோடும், திரிபுரசுந்தரி யெனும் தமது திருநாமத்திற்

கேற்ற திவ்விய வடிவோடும், சிறந்த ஆடையாபரணாதிகள் பூண்டு, மும்முலைக் கன்னிகையாகத் தோன்றி யவதரித்து, மெல்லநடந்து மலயத்துவஜன்பாற் செல்ல, பாண்டியனும் காஞ்சனமாலையும் மனம் பூரித்து எடுத்து மகிழ்வோடு முத்தமிட்டு அணைத்துக்கொண்டு ஆநந்த மெய்தினர்.

ஆயினும், மலயத்துவஜ பாண்டியன், "யான் ஆண் மகவு பெறுதல் வேண்டி யாகஞ் செய்ததற்குப் பெண்மகவு உதிப்பினும் அதி சௌந்தரியவதியா யிருப்பதோடு, என் பகை மன்னர் பரிகசிக்கும்படி மும்முலைப் பெண்ணாகப் பிறந்ததே" என மனம் வருந்துகையில், சிவபெருமான் ஆகாயவாணியால், "அரசனே! உன் புதல்வியாக வந்த இக் குமாரிக்குத் தடாதகை என நாமகரணஞ் செய்து, குமாரனுக்குச் செய்வன போலச் சடங்குகளை யெல்லாஞ் சிறிதும் குறைவின்றிச் சுபகரமாக நடத்துக. இவளுக்குக் கணவன் வருகையில் இடையிலுள்ள ஸ்தனம் மறைந்துவிடும். அது கருதி நீ வருந்தற்க" எனக் கூற, மன்னவன் அங்ஙனமே ஸர்வாடம்பர பூர்வமாகப் புத்திரிகா மகோற்சவங் கொண்டாடினன். தடாதகைப் பிராட்டியார் வளர்பிறைச் சந்திரன்போல வளர்ந்து அரசுரிமைக்குரிய அஸ்திர சஸ்திர வித்தைகள் இரதாரூட அசுவாரூட கஜாரூடங்கள் முதலிய யாவுந் தேர்ந்து விளங்குவது கண்டு, உரிய பருவத்திலே மலயத்துவஜன் தன் மகளுக்கு இராஜ்யபார மளித்து, மகுடாபிஷேகஞ் செய்வித்துத் தேவலோ கெய்தினன். தடாதகைப் பிராட்டியர் பலதேச மன்னர்களையும் அடக்கி, அவர்கள்பாற் கப்பங் கொண்டு, விசேஷமாகத் தான தரு

மங்களை அபிவிர்த்தி செய்து அரசு நடத்தி வந்தனர். அம்பிகை கன்னிப் பருவத்தில் அரசாண்டமையின் பாண்டி நாட்டிற்குக் கன்னிநாடு என்றொரு காரணப் பெயரும் வழங்குகின்றது.

"மன்னவநின் திருமகட்கு மைந்தர்போற் சடங்கனைத் தும் வழாது வேதம், சொன்னமுறை செய்துபெயர் தடா தகையென்றிட்டு முடி சூட்டு வாயிப், பொன்னனையா டனக்கிறைவன் வரும்பொழுதோர் முலைமறையும் புந்தி மாழ்கே, லென்னவர னருளாலோர் திருவாக்கு விசும்பிடை நின் றெழுந்த தன்றே."

முப்பத்துநான்காவது

தடாதகையார் திக்கு விஜயம்

ஸ்ரீ மீனாக்ஷிதேவியார் மலயத்துவஜ பாண்டிய குமாரி யாய்த் திருவவதாரஞ் செய்து, தடாதகைப் பிராட்டியா ரென்னுந் திருநாமத்தோடு பாண்டிய நாட்டினை அரசு புரிந்து வருகையில் மணப்பருவ மடைந்தாராகக் கண்ட தாய் காஞ்சனமாலை தன் புதல்வியருக்குத் திருமணமுண் டாகவில்லையே யெனவருந்தி நிற்ப, பிராட்டியார் "அன்னையே! நீ கருதியது நிகழுங்காலத்தில் நிகழும். இப்போது யான் திசைகடோறுஞ் சென்று என் வென்றியை நிலை நிறுத்தி வருவேன்" என்று நாற்பெருஞ் சேனையையும் திரட்டிக் கொண்டு சுமதியெனும் மந்திரியுடன் வர, மாதர்சேனை

யநேகம் தம்மைப் புடைசூழப் போர்க்கோலங் கொண் டெழுந்து பல மன்னர்களை வென்று, தமக்கு நிகர்வா ரின்மையால் திசைப்பாலகரை வெல்லக் கருதி இந்திர திசையை யடைந்து அவனோடு பொருது அவனை வென்று அவனாற் கொடுக்கப்பட்ட பலதிறைகொண்டு திரும்பினர்.

ஸம்மர்பிதம் கல்பவ்ருக்ஷம் காம தேனும் ப்ரக்ருஹ்யச |
சிந்தாமணிகந்ருதாம்மாலா மமாரணுஞ்ச திர்பலாம் ||

இந்திரனாற் கொடுக்கப்பட்ட காமதேனு கற்பக விருக்ஷம் சிந்தாமணி ஐராவத முதலிய பல பொருள்களையுங் கொண்டு, அப்படியே அக்கினி முதலிய திக்கு பாலர்களையும் வென்று அவரவர்பாற் றிரைகொண்டு, இறுதியில் கைலாய கிரியை யடைய முதற்பெருங் காவலாயுள்ள திருநந்திதேவர் கண்டு, வெகுண்டு இறைவர்க் குணர்த்திக் கட்டளை பெற் றுப் பூதகணங்களைப் போருக் கனுப்ப, தேவியார் அவர்களை யெல்லாம் துவம்சம்செய்து சிலரைக் கொன்றும் பலரைப் பயந்து புறமுதுகு காட்டி யோடவுஞ் செய்தனர். இவ் வரலாறுகளை யெல்லாம் அறிந்த சிவபெருமான் தாமே போர்க்கோலங் கொண்டாராய் யுத்தபூமியை யடைய இன் னும் யாவர் யுத்தத்திற்கு வரினும் அநாயாஸமாக அவர் களையும் வெற்றிகொள்ளும் ஆற்றலோடு நிற்கின்ற அம்மை யாராகிய தமது வாமபாதியைக் கண்டனர். அம்மையாரும் தமது வலப்பாகப் பாதியாகிய பரமேசுவரரைக் கண்டனர். அவ்விதங்கண்ட மாத்திரமே இடையிலிருந்த ஒரு ஸ்தன மானது மறைந்துவிட, மனதில் நாணமும் அச்சமுங்கொண்

டார் போன்று சிரங்குனிந்து நிலத்தை நோக்கி நிற்கையில், பூர்வ விர்த்தாந்தங்களைத் தெரிந்த சுமதியென்னு மந்திரி பணிந்து, "தாயே இச் சிவபெருமானே உனது கணவன்" என்றனன்.

இதிதாந்திர் பயாந்க்ருத்வா தத்பாணிக்ரஹணோத்ஸுக—
கத்வா தடாதகாம் பஶ்யந் தஸ் தௌசாபதரோமுதா |
தஸ்யதர்ஸநமாத்ரேண தஸ்யாஸ்து விக்ருத: குச: |
அதருஸ்யதாம் த்ருதம் ப்ராப மதக்ரே விஸ்த்யஸைலவத் ||
நிகடஸ்தாஸ் ஸர்வ ஏவ தாரத்ருஷ்டவா விஸ்மிதா: ஸ்திதா
ஸார்தா கச்சந் மஹாமந்திரீ ஸுமதிஸ்ச புராதந: ||
அயமேவாநகேபர்தா தவேத்ய கதயத்ரஹ: |
ஶ்ருத்வா தடாதகா கந்யா விலோக் யாத் யந்த: ஸுந்தர: ||

சிவபெருமான் தம்முன்னர் நாணமெய்தினார்போல நிற்கும் பிராட்டியாரைப் பார்த்து, "நீ நின் நகரிற்குச் செல்லுக; யாம் அங்கு வந்து உம்மை மணஞ்செய்வோம்" என, இறைவியார் அங்ஙனமே மதுரைமா நகரிற்குப் பல வளங்களோ டெய்தினர். சிவபெருமான் ஸமஸ்த தேவர்களோடுஞ் சென்று தேவியாரை மணவினை முடித்து பிராட்டியார் வகித்த அரசுரிமையைச் சோமசுந்தர பாண்டியரெனும் பெயரோடு சிலகாலம் வகித்து, பின்னர் உக்கிர குமார பாண்டியர்பால் ஒப்புவித்துத் தமது சுயஞ்சோதி வடிவெய்தினர்.

முப்பத்தைந்தாவது

அந்தணகௌரிக்கருளியது

பாண்டியவள நாட்டிலே, பல சிறப்புகளோடு விளங்கும் மதுரை நகரத்திலே, அந்தணர் குலத்தில், விரூபாக்ஷ என்னும் பெயருடைய ஒருவ னிருந்தனன். அவன் மனைவி சுபவிரதை யென்பாள். இவர்க ளிருவரும் பல தவஞ் செய்து சப்தமாதர்கள் திருவருளால் ஒரு பெண் குழந்தையைப் பெற்றனர். அக் குமாரி கௌரி என்னும் பெயர் வாய்ந்து, கௌரியம்மையார் கமல பாதத்தில் கருத்து மிகுந்து, தந்தையாகிய விரூபாக்ஷரை யெய்தி, "எந்தையே! பிறவியை அடியோ டகற்றும் ஆற்றலுடைய மாதேவியின் மந்திரத்தை எனக்கு உபதேசித்தருள்க" எனக் கேட்டு அவளதனைத் தெளிந்து, நாத்தழும்பேறப் பன்னாள் ஜபித்து அம்பிகையின் அநுக்கிரகத்திற்கு அருகாமையா யிருக்க, அந்தணர் வழக்கப்படி அரிவையரை அவர்தம் அறியாப் பருவத்தே மணவினை செய்ய வேண்டியதாகலின், "எட்டு வயதாயினவே, இன்னும் மணநாயகன் தகுதிபெற வரக் காண்கிலேனே" என விரூபாக்ஷியார் விசனமெய்தி யிருந்தனர்.

அத் தருணத்தில் அயர் புலத்திலுள்ள அந்தணப்பிரமசாரி யொருவன், திருமாலுக் கடிமை பூண்டவன், பிச்சை புக்குப் புசிப்பவன் அங்கெய்த, அவனைக் கண்ட விரூபாக்ஷர் அவ் வந்தணப் பிரமசாரிக்குத் தன் பெற்றற்கரும் புதல்வியை மணவினை முடித்துக் கொடுப்பதாகத் தன்னுட்

டுணிந்து, உறவினர் முதலிய ஒருவரையும் வினவாது அவனுக்கு தத்தஞ் செய்து மணவினைமுடித்துப் பல பொருள்களை ஸ்ரீதனமாகக் கொடுத்து விடுத்தனன். பிச்சைக்கு வந்தவன் பெண்ணினைக் கட்டிக்கொண்டு தன திருக்கையை யடையக் காணச் சகியாராய் ஒருபுடை யொதுக்கி வைத்திருந்தனர். அப்படிச் சிலகாலஞ் செல்ல, ஒருநாள் அவ்வீட்டார் யாவரும் அயலூரில் நடக்கும் உறவினர் விவாகத்திற்குச் செல்ல நேர்ந்தமையின், வைணவ மிகுந்து விளங்கும் அவன் தாய் தந்தையர் கௌரியாரை ஒரு புறத்தே தனியே விடுத்து அறைகளைத் தாளிட்டுக்கொண்டு சென்றனர். தனித்திருக்குங் கௌரி தன் வழக்கப்படி கௌரி திருமந்திரத்தை ஜபித்துக்கொண்டே சிவ சின்னங்களைக் காணப்பெறாது வருந்துகையில், சிவபெருமானே ஒரு விருத்த வேதியராய் அங்கடைய, "பெரியோரே! இங்கே எழுந்தருளிய காரணம் யாது?" என வினவ, பெரியோர், "யாம் பசித்து உன்னிடம் வந்தோம்" என, "எம்மவர்கள் வீட்டைத் தாளிட்டுச் சென்றூர்கள்" என, அவர் "நீ தொடு முன்னர் அப்பூட்டுத் தெறிபடும்" என, கௌரி அங்ஙனமே மடைப்பள்ளியைத் திறந்து அறுசுவை யுண்டி சமைத்துப் பலகாரவகைகளுடன் முதியோருக்கு இனிய மொழிகள் பகர்ந்து ஊட்ட, அதனைப்புசித்துக் காளைப்பருவ மெய்தினவராய், கலவைச் சாந்துமுதலிய விளங்க வீற்றிருக்கக் கண்டு, கை நெரித்து வியர்த்துநிற்கையில், அயலூர்ச் சென்ற அவர்கள் அங்கடைய, அந்தண முதியோர் பச்சிளங் குழந்தையாய்த் திருநீற்றுக்காப்போடு காணப்பட,

அவர்கள் "இக்குழந்தை யாவருடையது?" என, கௌரீ "அயல் வீட்டாருடையது" என, "நீயும் அக்குழந்தையு மாகாமையின் ஈங்கிருந்து புறஞ்செல்க" எனத் துரத்த, கௌரிவீதியினின்று வருந்துகையில், குழந்தைவடிவு கரந்து சிவபெருமானாகவும், கௌரி கௌரியம்மையார் வடிவெய்த வும், இடப வாகன மூர்த்து ஆகாய வீதியால் கைலாய பதவி யெய்தி, கௌரி கௌரியின் கமலசரணங்களிற் கலந்தனள்.

முப்பத்தாறுவது

ரத்தபீஜவதம்

பிரமதேவனரிடம் பெருவரம் பெற்றவர்களும் இரணியகசிபன் மரபினருமாகிய சும்ப நிசும்பர் வதச் செயல் மேற்கொண்டிருந்த சங்கரியின் வஸ்திரங்களாற் சங்கரிக்கப் பட்ட செய்தியை அவ்வசுரர்கட் கிளையாளாகிய குரோதி யென்பவள் பெற்ற புத்திரனும் கொடியோனும், தன்னுட லுதிரத்தில் ஒரு துளி யெக்காலத்தாயினும் எவராலாயினும் எக்காரணத்தாலாயினும் நிலமிசை வீழ்ந்தால் அவ் விரத்த பிந்து தன்போன்ற தானவனாகி உயிரேற்றுத் தனக்குதவி யான மாறுவரம் பெற்றவனுமாகிய ரத்தபீஜன் என்னுங் காரணப் பேர் வகித்தவன் அறிந்து, தன் மாதுலரைக் கொன்று தீதிழைத்தவள் சேயிழை யென்று நாணமெய்தி, "அத்தகைய நங்கையை அரைநொடியிற் சங்கரிப்பேன்; என் ஆற்றல் நன்றாயிருந்தது" என வீராட்டகாசத்தோடு

தோள் கொட்டி, அன்னையா ருகடைந்து அறை கூவ, அப்பொழுது சமர்களத்திருந்த சப்த மாதர்கள் கண்டு, அம்பிகை கட்டளையால் அமரியற்றி அரிய அஸ்திர சஸ்திரங்களால் அவனுடலம் சல்லடைக் கண்களாகத் துளைத்தனர். அக் காயங்களின் வழியே பெருகிய சோரிக்கு அளவின்று. அவன் உதிரத்துளி ஒவ்வொன்று ஒவ்வோ ரசுரவடிவேற்றுத் தனித்தனி யெதிர்ப்பக் கண்டு, சப்தமாதர்கள் விரைந்து ஓடிவந்து விமலையின் திருவடியில் வீழ்ந்து, விண்ணப்பிக்க, பார்வதி புன்னகை யரும்பித் தன் றேுளை நோக்க, ஆங்கிருந்து காளி தோன்றினள். "சப்தமாதர்களே! நீங்களிருக்க" வென் றவர்களை அங்கே நிறுத்தி, காளிதேவியை நோக்கி, "இவர்க ளிரத்தபீஜனுக்கு எதிர் நிற்க வியலாது இமைப்பிற் றிரும்பின ராகலின் யானே அவனேடு போர் செய்து கொல்லுவேன். அவனிறக்குமெல்லையு மவனுடலினின்று முதிரத்துளி ஒன்றும் நிலமிசை விழாது உன் கைக் கபாலத் தேந்தியும், உனது நாவை வளைத்து நீ பருகக் கடவாய்" என்று பணிந்து அங்ஙனமே அவள் உதிரபானஞ் செய்துவர, இறைவியார் இரத்தபீஜனை எதிர்த்து இணையில்லாப் போர்செய்து இமைப்பொழுதி லழித்து, இமையவர் துயரை யொழித்து, அவர்களைச் செல்ல விடையளித்து, காளியைக் களிப்பித்துத் தெய்வீகமுஞ் சிவபெருமானேடு நடனஞ்செய்து அவர் பக்கலில் வசித்தலும் ஆகிய வரங்களை யளித்துச், சப்தமாதர்களுக் கனுக்கிரகித்து மறைந்தனர். இக் காளியே திருவாலங்காட்டிலிருந்து இறைவரோடு நிர்த்தப்போர் செய்தவள்.

முப்பத்தேழாவது

பண்டாசுரவதம்

வெள்ளி மலையாகிய திருக்கைலாயகிரியினின்றும் உமாபிராட்டியார் சிவபெருமானுடன் ஒரு உத்தியானவனத்திற் கெழுந்தருளி உல்லாசமாக வுலாவி அங்குள்ள மலர்கள் கனிகள் கொடிகள் முதலிய விசேஷங்களைத் திருக் கண்ணேக்கஞ் செய்துகொண் டிருக்கையில், சிவாக்கினையின்படி அருகிருந்த கணங்கள் அதிரம்மியமான பறவைத் தொகுதியில் ஓரன்னத்தையும் ஒரு கிளியையும் பற்றிக் கொணர, சிவபெருமான் அவற்றை நோக்கி "நீங்கள் நாடோறும் எங்கே வசிக்கின்றீர்கள்?" என வினவ, கிளியானது, "ஐயனே! நான் இந்தச் சோலையிலே வசிக்கின்றேன்" என்றது. அன்னமோ "யான் வெகுகாலம் தேவலோகத்துக் கற்பகச் சோலையி லிருந்தேன். தேச சஞ்சாரஞ் செய்ய விரும்பிப் பல விடமுஞ் சென்றேன். நான் சஞ்சரியாத வனமும் மூழ்காத தீர்த்தமு மில்லை. இறுதியில் இத்தாமரைத் தடாகத்தில் வசிக்கின்றேன். தேவரீர் சடைமுடியிற் றங்கிய கங்காநதியினாற் சிறப்புச் செய்யப்பட்ட இத் தீர்த்தத்தை விட்டுப் போகமாட்டா திருக்கின்றேன்" எனக்கூற, அவ் வன்னத்தின் வார்த்தையைக் கேட்ட சிவபெருமான் புன்னகை புரிந்தனர். அப்பொழுது அப்பறவைக ளிரண்டும் விடைகொண்டு சென்றன.

கங்காதேவியின் பெயரை அன்னஞ் சொல்லியபோது சிவபெருமான் மனமகிழ்ந்து சந்தோஷித்தன ரென்று,

அருகிருந்த அம்மையார் சினமெய்திக் கண்களில் நீர்த்துளி சிந்தி மனம்பொருது, 'நமது பெருமான் கங்கையின் மீதுள்ள அன்பு நம்மீது வைத்தாரில்லை. பூர்வம் பர்வத ராஜ குமாரியாய்த் தவம் புரிந்துகொண்டிருக்கையில், திரு மணம் நிறைவேற்ற விரும்பிய மன்மதன், யோக நிலையி லிருந்தார்மீது மலர்க்கணை சிந்த, ஒரு சிறிதும் அன்பின்றி அவனை யெரித்தனர். அதனைப் பொறுத்தோம். ஆயினும், நம்முடைய நிலைமையாகிய சத்திமயம் விசேடமென்பதை யறிவுறுத்த ஒரு செயல் செய்வோம்' என்று கோபித்து, மன்மதனெரிந்த சாம்பர் மலையை நோக்கி, 'இதினின்று பண்டாசுரன் என்னும் அசுரநாதன் எழுக!' எனக் கருத, அக்கணமே அசுரரிற் கொடியோனாக அவன் தோன்றி, பத்துக்கோடி வருஷம் பெருந் தவம் புரிந்து, தேவர் மனி தர் முதலானோருடலிற் புகுந்து அவர்களுடைய சுக்கில சுரோணிதங்களை யெடுத்துப் பருகத்தக்க வலிபெற்று, அங் ஙனமே தேவர் முனிவராதியரைப் பலஹீனப்படுத்திக் கொன்றுவந்தனன்.

இது கண்டவர்கள் அதிசயித்து, 'இவ் விளைவிற்குக் காரணம் யாது?' என்றுணரமாட்டாது சிவபெருமான்பால் விண்ணப்பித்து, அவர் திருவருளால் இவ் விர்த்தாந்தத்தை யறிந்து, "இவனை யகற்றும் உபாயம் ஏதேனும் செய்ய வேண்டும்; எங்களுயிரைக் காக்கவேண்டும்" என்று பலவாறு பிரார்த்திக்க, அம்மையப்பர் பல கோடி சத்திகளைப் படைக்க, அச் சத்திகள் தேவர் - வித்தியாதரர் கந்தர்வர் - இயக்கர் - அசுரர் - பாதலர் - முனிவரென்று வேறுபாடு

கருதாது வாயிற் பெய்து விழுங்க, பண்டாசுரன் தெத்தென அவர்களுடலைவிட்டு வெளியே போயினன். அப்பொழுது சிவபெருமான் தேவியார் திருமுகத்தை நோக்க, திரிபுரை யென்னுஞ் சத்தி ஒரு கையிற்கரும்பு வில்லும், ஒரு கையில் அங்குசமும், ஒரு கையில் மலர் மாலையுந் தாங்கி மூன்றண் டங்களையும் கொண்டு தோன்றினள். அவளை நோக்கி, "நீ பண்டாசுரனைச் சங்கரித்து வருக!" எனக் கட்டளையிட, திரிபுரை கரும்பு வில்லை வளைத்து, மலர்ப்பாணங்களை விடுத்து, அப் பண்டாசுரனை யழித்து அம்பிகை யிடமெய்தி விண்ணப்பித்து வணங்கினள். பண்டாசுரன் காரணமாக அழிந்த அண்டங்கள் மூன்றையும் பண்டுபோலப் படைத் துத், "திரிமூர்த்திகளையும் அவர்கள் முச்செயல்களையும் நிலைபெறுத்துக!" என ஆஞ்ஞாபிக்க, அங்ஙனமே யியற் றினள்.

"அண்டமூன் றவத்தினு லானை யேமுதற்
பண்டைய மூவரைப் பயந்து பால்வளை
யொண்டொடி யவரைநீ யுதவி முற்செயல்
கொண்டளித் திடுமுறை கொடுத்தி யென்றனள்."

முப்பத்தெட்டாவது

சண்டமுண்ட சம்ஹாரம்

அமரர்களுக்கு சுந்தோப சுந்தர் புதல்வர்களாகிய சும் பன் நிசும்பன் என்னும் அசுரரா லெய்திய இடரினை யகற்ற

இமயவல்லியார் வரமளித்த பின்னர் மலைச்சாரலில் தமது கணங்களோடு எழுந்தருளியிருக்கக் கண்ட சும்ப நிசும்பர்களின் நண்பர்களாகிய சண்டன் முண்டன் என்னுந் தானவரிருவரும் தமக்கும் தமது நண்பர்க்கு மேல் விளைவது இத்தகைத்தென்று சித்தத்தில் தெரியாது உத்தமியாகிய உமாதேவியின் பேரழகைக் கண்டு மன மயங்கி, 'இத்தகைய சவுந்தரியமுடைய மங்கையைத் திரிலோகங்களில் எங்குங் கண்டிலோம். இப்பேரழகுடையாள் தவஞ்செய்வானேன்? வனத்தில் வசிப்பானேன்? காய் கனி கிழங்கு சருகுகளைப் பட்சிப்பானேன்? இவ்வூழ்வினை யிருந்தவா றேது? இவளுக்கு நல்வினை நாமேயளித்துச் செல்வத்திற் சிறக்க விளங்கும் பதவியை நல்குவோம்' என்று கருதித் தேவியின் சமீபத்தி லெய்திப் "பெண்ணே! உன் சரீர காந்தி எங்கள் மனதைக் கவர்ந்து உனக்கு நன்மை செய்யுமாறு தூண்டா நின்றது. அதனை நீ மறாது அங்கீகரிப்பையாயின் எட்டுணையுங் குறைவின்றி யிமையவர்களு மடிபணிய இவ்வுலகில் வாழலாகும். அஃதென்னெனில், சொல்லுதற்கரிய வல்லபமுடைய சும்பாசுரனென் றொருவனுளன். நீ யவன்பா லெய்துவையாயின் அவனுன்னை யங்கீகரிப்பான். யாங்களங்கீகரிக்கச் செய்வோம்" எனக் கூற, அம்பிகை "அருந்தவநிலையிலுள்ள யான் ஆடவரோ டுரையாடேன். அவரையும் பாரேன். ஆதலின், அரைக்கணத்தப்புறம் போமின்" என்றகற்ற, அச் சண்ட முண்டர் சும்பாசுரன்பால் விரைந்தோடித் தேவியின் சிறந்த பொலிவை வியந்து கூறி, அச் சும்பன் கட்டளையால் சில படையோடு மீண்டும் தவத்

துறை யெய்திப் பலவாறு பிரார்த்தித் தழைத்தும் வாராமை நோக்கிய சண்ட முண்டர் வலிதில் கைப்பற்றி யீர்க்கக் கருதுகையில், விமலை வெகுளிகொள்ள அக்கணமே அம்மையார் தோளிலிருந்து அநேகஞ் சேனையும் ஒரு சத்தியுந் தோன்றிப் பெரும்போர் செய்து அசுரச் சேனையையுஞ் சண்டமுண்டர்களையும் அதஞ் செய்தனர். அம்பிகை அச் சத்தியை நோக்கி "நீ சண்டனையுஞ் முண்டனையுஞ் சங்கரித்தமையால் சாமுண்டி என்னும் பெயர் பெற்று வாழ்க!" என விடுத்தனர். பின்னர் சும்ப நிசும்பர்களுங் கொல்லப்பட்டார்கள். [சும்ப நிசும்ப சம்ஹாரத்திற் காண்க.]

முப்பத்தோன்பதாவது

சும்பநிசும்ப சம்ஹாரம்

தேவர்கள் பலரையும் இம்சித்த இரணியகசிபன் மரபிலுதித்த சுந்தோப சுந்தர்களின் புதல்வராகிய சும்ப நிசும்பர் புஷ்கரத்திலே பிரமதேவனை நோக்கிப் பஞ்சாக்கினி மத்தியிலிருந்து ஐம்புலங்களை யடக்கி யெண்ணில்லாக் காலம் அருந்தவஞ் செய்து அவ் வன்னவாகனனால் அமரர்களத் தெதிர்த்த அனைவரையும் வெல்லத்தக்க பேராற்றலுற்று, இந்திராதி தேவர்களை யிமைப்பொழுதும் விடாது இன்னல் செய்துழக்கு நாளில், அதனைச் சகியாத தேவர்கள் இமயவல்லியாகிய இறைவியை நோக்கிப் பெருந்தவஞ்

செய்து தமக்குற்ற இடுக்கண் நீர்க்கக் கருதிநிற்கையில், அம்பிகை அமரர்க்குக் காட்சிதர, அவர்கள் அன்னையி னடிமலர் பணிந்து வேதவாக்கியங்களாற் றுதித்து, தமக் கெய்திய துன்ப மகலும்படிச் சும்ப நிசும்பர்களைச் சங்கரிக்க வேண்டுமென்று பெரிதும் பிரார்த்தித்து விண்ணப்பிக்க, அன்னவர் வேண்டுகோட் கிணங்கிய அன்னையார் "அங்ஙனமே செய்வல்" என்றருளி, மலைச்சார லெய்தித் தவவடிவம் வகித்துத் தமது தோழியரோடு தங்கியிருக்கையில், ஆங்குத் துன்பியற்றிய சண்ட முண்டர் களைச் சங்கரித்தனர். [சண்ட முண்ட சம்ஹாரத்திற் காண்க.] அங்ஙனம் சண்டன் முண்டன் என்னுந் தானவர் இறந்த செய்தியை யுணர்ந்த சும்பன் நிசும்பனென்போர் அநேக அசுரச் சேனையோடு பிரளயகால சமுத்திரம்போல ஆர்ப்பரித்து, வடவாக்கினிபோல உருட்டி விழித்துச், சண்டமாருதம்போலச் சுவாசித்து, இடிபோலக் கர்ச்சித்து, அம்பிகையை யெதிர்த்துப் பலவகை தேவாஸ்திரங்களைக் கார்கால மேகம்போலக் கணக்கின்றிப் பிரயோகித்தனர். அவற்றைக் கண்ணுற்ற அமலை தமது திருமேனியினின்று அபிராமி, மாயேஸ்வரி, கௌமாரி, நாராயணி, வராகி, உருத்தி ராணி, காளி என்னுஞ் சப்த மாதர்களையுஞ் சில சிவ தூதி யரையு முதிப்பித்துச் சும்ப நிசும்பரோ டுத்தத்திற் கனுப் பினர். கௌரியம்மையார் விடுத்த சப்தமாதர்களுஞ் சிவ தூதியர்களுந் தங்கடங்கட்குரிய வாகனரூடர்களாய்ப் பல வகை ஆயுதங்களைத் தாங்கிச் சும்பநிசும்பர்களை யெதிர்த்து, அவர்கள் சேனைகளைப் பலவகையாகத் துன்புசெய்து புறம்

போய் ஓடாதவண்ணம் ஒருசேரத் திரட்டி யழித்தனர். மாபாவிகளாகிய சும்ப நிசும்பர் சப்த மாதர்களுக்கு ஆற்ற முடியாராய் யுத்தபூமியினின்று தமது மாயா வல்லபத்தால் மறையத் துணிகையில் அம்பிகையே அவ்விருவரையும் ஓடாது நிறுத்தி, எண்ணிறந்த அஸ்திர சஸ்திரங்களால் அவர்களுடலைத் துளைத்து, முதலில் நிசும்பனையும், பின்னர் சும்பனையு மழித்துத் தேவர் துயரை யொழித்தனர். அதுகண்ட அமரர் அகமிக மகிழ்ந்து முக மலர்ந்து பலவாறு துதித்து ஆனந்தக் கூத்தாடினர். இதன் தொடர்ச்சி [ரத்தபீஷத் வதத்திற் காண்க.]

நாற்பதாவது

ரக்தாசுர ரக்தவீர சங்காரம்

பொன்னுலகத்திற் கிறைவனாகிய இந்திரன் தன் பெருஞ்செல்வங் துய்த்துப் பொற்சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்து ஆடல் பாடல்களைக் கேட்டு ஆநந்தித்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு சமயத்தில் சப்த முனிவர்கள் அங்கடையக் கண்டு, அதிசீக்கிரமாகத் தன் பீடத்தை விட்டெழுந்து எதிர்சென்று பணிந்து, அவர்களை வருவித்துத் தக்க பீடத்தி லமர்த்தி, "சுவாமிகளே! நீங்களெல்லோரும் இங்கெழுந்தருள யாது தவஞ் செய்தேன்? தங்கள் வருகையினாலே என் செல்வங்களெல்லாம் இன்றல்லவோ தழைக்கப்பெற்றேன்" என்று உபசார மொழி கூறிப், பன்முறை

சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து, ஒரு புடைநின்று "அடியே னுக்கு எல்லாச் சுகங்களு மிருந்தும் ஒரு துயரமட்டும் என்னைப் பீடிக்கின்றது; அதாவது, அசுரர் புரியுந் துய ரத்தை யாற்றகில்லேன். அசுரர்கள் தேவர்களையும் பூலோ கத்திலுள்ள மனிதர்களையும் பெரிதும் இடர் புரிகின்றார்கள். அவ் வசுரர்களை யடக்கி அமரரையும் பூவுலகையுங் காக்குங் கடன் என்னுடையதே யாயினும் அதனைச் செய்யும் ஆற் றல் ஒரு சிறிதும் எனக்கில்லை. அச் செயல் தங்களால் செய்யப்படவேண்டு மென்று பிரார்த்திக்கின்றேன். இக் கற்பக நாட்டில் எண்டிசைகளிலும் மறைந்து கொண் டிருக்கும் அசுரர்கள் இறக்கும்படி வேதமந்திரத்தால் யாகஞ் செய்து, தேவர்களையும் மானுடர்களையும் காப் பாற்றும்படி மனமிரங்குவீர்களாக!" என்று பன்முறை பிரார்த்திக்க,சப்தமுனிவர்கள் இந்திரனை நோக்கிச்சொல்லு கின்றார்கள். இடபாரூடராகிய சிவபெருமானுக்குப் பிரீதி யாய் நாடோறுஞ்செய்யும் சிவார்ச்சனை முதலியவற்றை ஒருபோதுங் கைவிட லாகாது. திரிகாலங்களிலும் அச் சிவார்ச்சனைக்குக் குறைவு செய்யோம்; வேறொன்று புரி வதனால் தங்கள் கடைமைப்பாடு கைநெகிழும்" எனக் கழற, ஆகண்டலன் அகந் தளர்ந்து, "இத்துயரை யகற்று வான் ஆற்றத் தக்க செயல் பிறிதொன் றில" தெனப் பெரி தும்வேண்டிக் கவலைகூர்தல் கண்ட கருணுருபிகளாகிய முனிவரர் அதற்குத் தம்முள்ள மிரங்கி, அப் பொன்னகரத் தின் அஷ்ட திசைகளிலும் புகுவாராயினர். இந்திரன் அவர் களைப் பின்றொடர்ந்து சமிதை தருப்பை முதலிய யாகோப

கரணங்களை யனுப்ப, அம் முனிவர்கள் யாககுண்டந் திருத்தி, அக்கினி யெழுப்பி வேதமந்திரத்தால் ஓமஞ் செய்தார்கள். அவர்கள் செய்தன தீயவரைச் செருக்குஞ் சற்கருமமே யாயினுஞ் சிவார்ச்சனையினின்றுந் தவறினராதலின், அத்தோஷ விசேடத்தால் அவரவர்கள் யாககுண்டங்களினின்றும் மிகக் கொடிய பயங்கர ரூபிகளாய்ப் பல்லோரையுந் துயர்செய்யும் வக்ர தந்தத்தையும்-செம்பங்கியையும்-மலையன்ன தோளையும் பெற்ற வெவ்வேரசுரராக எழுவர் தோன்றினர். அவர்கள் அரத்தாசுரன் - அர்த்தவீரன் - பஞ்சராவணர் முதலியோராவர். அவர்க டோன்றியாங்கே தவநிலை மேற்கொண்ட சப்தருஷிகளை முதலிற் றுரத்துவாராயினர். அதனால் அவர்கள் அசுரருக்கஞ்சி அவர்தங் கட்புலனுக் கெட்டப்படாத நெடுந்தூரத் தகன்றனர். அவ் வசுரர் துளசிமாலைதரித்த திருமால் முதலிய தேவர்களையெதிர்த்து அவர்கள் சகிக்கமுடியாதோட அவ்வவருலகுவரையில் துரத்திச் சென்று அவர்களை யடக்கியும், அவ் வுலகங்களைப் பாழ்படுத்தியும், போரிலெதிர்த்த தேவர்களைப் புடைத்துக் கொன்றும் உலகினைக் காற்றிலகப்பட்ட பஞ்சுபோ லாக்கினர். தேவர்கள் யாவரும் இத் துயர் சகியாது ஒருசேரத் திருக்கைலாய கிரியை யடைந்து வெகு காலம் காத்திருந்தனர். திருமால் பிரமன் முதலினோர் தவச்செயலி லிருந்தனர். பின்னர் சிவகடாட்சத்தால் சந்நிதி யெய்தி விடயத்தை விண்ணப்பிக்கச் சிவபெருமான் தமது வாமபாகத்துள்ள பிராட்டியாரைத் திருக்கணோக்கஞ் செய்ய, தேவி திரிசூல கௌரியாகிச் சூலாயுதமேந்திக் குண்டோதரனைத்

துணைக்கொண்டு, சிங்கவாகன மூர்த்தி, அர்த்தாசுரன் அரத்தவீரன் இவர்களைச் சங்கரித்தனள். [பஞ்சராவணர் வதம் பஞ்சராவணத்வம்சத்திற்காண்க.] இவர்களோடியற்றிய போரில் காளிகாதேவியும் சத்தி கணங்களும் பெரும் போரியற்றி அவ்வசுரச்சேனை முழுவதையும் அழித்தார்கள்.

நாற்பத்தோன்றுவது

மகிடாசுரசங்காரம்

திருமாலும் பிரமனும் தம்மிற் பகைத்துப் போர் செய்யப் படைத் தனுப்பிய புலிமுகன் மகிடன் என்னு மிருவருஞ் செய்த துன்பைச் சகியாத தேவர் வேண்டுகோளால் அம்பிகையால் அனுப்பப்பட்ட துர்க்காதேவி புலிமுகனைச் சங்கரித்தனள். [இவ் வரலாற்றினை வியாக்கிர முகாசுர சங்காரத்தினிற் காண்க.]

புலிமுகனைப் பொருது கொன்ற துர்க்காதேவி மகிடாசுரனை யெதிர்க்க, அவன் வலிபொருந்திய கொம்பையும் தீச்சிந்தும் விழியையு முடையவனாய்ப் போர்க்கோலங்கொண்டு முன்னிற்க, தேவி சினமிகுந்து வெவ்விய ஆயுதங்களைச் செலுத்தினள். மகிடாசுரனும் பலமான ஆயுதங்களைக் கொண்டு பெரும்போர் புரிந்தனன். ஆகாயத்தில் தேவர்கள் கூட்டங்கொண்டு இவர்கள் யுத்தத்தை வேடிக்கை பார்த்திருந்தார்கள். இப்போர் நெடுநாள் வரையில் நிகழ்ந்

தது. அப்படி யிருக்கையில், ஆலகால விஷம்போல வெளி வந்துள்ள மகிஷன் ஒருபெருங்குர லெழுப்பினுன். அதனுல் அண்ட கடாகம் பிளவுபட்டது. ஆகாய வீதியிலுள்ள தேவர் சித்தர் முதலானோருந் திகைத்தனர். நக்ஷத்திரங்க ளுதிர்ந்தன. பூமியிலே குலுங்கியது. பிராணிகள் செவிடு பட்டன. மகிஷன் புரிந்த அட்டகாசத்தைக் கண்டு கடுங் கோப மெய்திய துர்க்காதேவி முகத்தில் அக்கினிச் சுவாலை அதிகரிக்கவும், கட்கடைகளில் தீப்பொறிகள் சிதறவும் ஹூங்காரஞ் செய்து பற்களை நெறு நெறெனக் கடித்து, கூர்மை தங்கிய வாட்படை யொன்றினுலே அம்மகிஷன் தலையை வெட்டினள். கடல் போலப் பெருகிய உதிர வெள்ளத்தில் விழுந்த அத்தலையானது சீக்கிரத்தி லெழுந்து சென்று இடிபோல முழங்கி இணையில்லாச் சமரிழைத்தது. அப்பொழுது துர்க்கை தனக்குக் கொடுக்கப்பெற்ற சூலா யுதத்தை யெடுத்து சத்திக்கின்ற அத்தலையின் கொம்புகட் கிடையே குத்தியழுத்திக்கொண்டு அச்சிரசை மிதித்துக் கொண்டு யுத்தத்தை முடித்தனள். துர்க்கையின் பாதங்கள் சிரமிசைப்பட்ட மாத்திரமே அவ்வசுரன் மகிடத்தலை யொழிந்து திருவருளால் மூதறி வெய்தித் துதிப்பானுயினன்.

"ஒரெட்டிதழ் வட்டத் துள்ளாய சட்கோணம்
பாரித்த முக்கோண வட்டப் பராபரையே!
வாரிப் படுகஞ் சமுதாக்கும் வால்வளைக்கை
வேரிக் கரும்பே வித்தின்றி விளைமூலமே
முச்செயலுங் காட்டி யவைபுரக்கு மூவரைத்த
னிச்சையிற் காட்டி யவருளத்து மெட்டாயாற்

பச்சை யிளங்குதலைக் கிள்ளாய் பரையேநின்
விச்சையிவை யென்றால் விடுத்துணர வல்லாரார்."

என்றிப்படிப் பலவாறு துதிசெய்த மகிடாசுரன்பால் மனமிரங்கிய துர்க்காதேவி அவனுக்குத் திருவருள்பாலித்து திருக்கைலாய கிரியிலுள்ள சிவகணங்களில் ஒருவனாகும்படி யநுக்கிரகித்துத் தென் கைலையை யெய்தினள். அதனால் திருமாலும் பிரமனும் தமக்கு மகிடாசுரன் புலிமுகா சுரனென்னு மிவர்களா லெய்திய துன்பமகன்று சுகமெய்தினர். உலகம் நன்னிலை யெய்தியது.

என்னப் பலவோ றெடுத்தேத்தி நின்றிரந்து
பன்னிப் பரசுதலு நன்கருணை பாலித்தாள்
பொன்னொத் திலங்கு சடையோர் புகழ்கணத்தெ
மன்னிப் புகப்பணித்தா டென்கயிலை மன்னினாள்.

நாற்பத்திரண்டாவது

வியாக்கிர முகாசுரசங்காரம்

ஒரு காலத்தில் திருமாலும் பிரமனும் ஒருவரி லொருவர் மேம்பட்டவரென் றிறுமாந்து பெரும்போர் புரிந்தனர். அப்பொழுது வேதங்களும் பிரணவமும் அசரீரியும் "நீங்கள் சமானஸ்தர்கள்; போர் புரிய வேண்டாம்" என்று பலவாறு கூறவுங் கோளாராய்ப் பலவகை அஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்தும், பெரும்போர் செய்தும் ஒருவரை யொருவர் வெல்லமாட்டாதவராய், 'இனி நம்மாயா வல்லமை

யால் வெல்லலாகும்' என்று மயங்கிக் கருதினர். அப்படி யோசித்து அடையவே திசைமுகன் மகிடாசுரனைப் படைத்துத் திருமால்மீது போருக்கும் போக்கினன். அது கண்டு திருமாலின் கருத்துப்படி அவர் நினைவினின்றுதித்த புலிமுகன் மின்னலைப்போல ஒளி வீசிப் பிறைச்சந்திரன் போன்று வளைந்துள்ள பற்களையும், தீயைச் சிந்தும் விழிகளையும், அநேக உயிர்களைக் கொல்லும் உசுவாச நிசுவாசங்களையு முடையவன். பிரமனு லனுப்பப்பட்ட மகிடாசுரன் திருமாலைத் தொடர்ந்து பலவாறு துன்பு செய்து வருத்தினன். 'புலிமுகாசுரன் பிரமனை இம்சித்தனன். இவ்விரண்டசுரர் பெருஞ்சேனையும் தேவர் முனிவர் முதலானோரைத் துன்பு புரிந்தனர். உலகம் நிலைகுலைந்தது. கடல் பெருகியது. அண்டமுக டதிர்ந்தது குலகிரிகள் நடுங்கின. திசைகள் செவிடுபட்டன. உலகமெங்கும் எண்ணிறந்த உதபாதங்க ளுண்டாயின. அச்சமயத்தில் மகிடாசுரனுக்குச் சமமாக யுத்தஞ் செய்ய வாற்ருது திருமால் மறைந்தனர். புலிமுகாசுரனுடன் போர் செய்ய வியலாது பிரமனும் அஞ்சியோடிப் போயினன். உலக முழுவதும் துன்பெய்தின. தேவர்கள் இதுகண்டு மன மயங்கி வருந்தித் திரிக்கைலாய கிரியை யடைந்து பலகாலஞ் சிவார்ச்சனை புரிந்து சிவபெருமானைத் தரிசித்து தங்கட்கு மகிடன் புலிமுகனுகிய இவர்களால் நிகழ்ந்த துன்பத்தை விண்ணப்பிக்க, சிவபெருமான் மாதேவியார் முகத்தை நோக்க, அம்மையார் திருவருளால் ஆயுதங்க லேந்திய பதினெட்டுக் கைகளோடு துர்க்காதேவி யவதரித்து, "எனக்குரிய கட்

டளை யாது?" என வினவ, அவளுக்கு மகா கோபமுடைய சிங்கவாகனமும் சூலப்படையு முதவிப் "புலிமுகன் மகிட னென்னு மிருவரையுஞ் சங்கரித்து வருக!" எனக் கட்டளை தந்தனர்.

"வெம்பு வித்தெறு முகத்தினுன் மகிடவெந் தொழிற்கொலையரக்கனு
லும்ப ரோடரி மலர்ச்சரோருக னுலைந்து தம்பத மிழந்தனர்
செம்பு னற்படவவர்ச் செகுத்திவர் சிறக்கு மப்பத மளித்தியென்
றம்பி சைத்திரு வாய்ம லர்ந்திட வக்க ணத்தழல் விழித்தனள்."

அண்ட கோளகை யதிர்ந்திடப்புவி யதிர்ந்திடப்புலி கிசாசரன்
மண்டு வெஞ்சமர் முகத்துகின்றமர் மலைந்து ருவழி மடித்தனள்.

அக்கட்டளை யேற்ற துர்க்காதேவி அன்னையையும் அப்பனையையும் பணிந்து விடைகொண்டு பெருஞ் சேனையோடு அவ்வசுரரிருக்கு மிடத்தெய்தி, புலிமுகனைக் கண்டு பலவாறு போர் செய்து இறுதியில் சிங்கவாகனத்தோடு அவன்மீது பாய்ந்து சூலப்படையாற் குத்தி அவனுயிரைத் தொலைத்தனள். பின்னர் மகிடனையுஞ் சங்கரித்தனள். [இதன் விரிவு மகிஷாரியிற் காண்க.] திருமாலும் பிரமனும் உலகமும் சுக மெய்தின.

நாற்பத்துமூன்றுவது

ருரு சங்காரம்

மனோகரமான ரூபத்தையும், காந்தி பொருந்திய தேகத்தையும், பிடியானை போன்ற கடைவாயையும், பூர்ண

சந்திரன் போன்ற முகமண்டலத்தையு முடைய உலக மாதாவாகிய தாக்ஷாயணி தேவியைப் பொதிய மலையில் ஒரு காலத்தில் ருரு என்னும் அசுரன் கண்டு, மதியின்றி மன்மதபாணங்கள் மார்பிற்பட் டுருவப்பெற்று, அநேக கோடி வருஷங்கள் சூரியகிரணங்களாற் சுடப்பட்ட தேக முடையவன் போன்றவனாய், ஆகாரதேகாபிமானங்கள் நீங்கி நிச்சலமான தவம்புரிகையில், பிரமன் பிரசன்னமாகி, "யாது விரும்பி இத்தகைய கொடுந்தவம் புரிகின்றனை?" என வினவ ருரு தியான யோகத்தால் அரைக்கண் மூடிக் கொண்டு நின்று: ஸ்வாமி! பேரழகியான தாக்ஷாயணி எனக்கு மனைவியாயிருக்கவும், சிவன் என்னிடத்தில் விருப்பமா யிருக்கவும், மாதர்காரணமாக எனக்கு மரணம் வராமலும் மங்கைப்பருவ ஸ்திரீகள் அநேகர் எனக்கு மனைவியரா யிருக்கவும், என்னைப் பகைப்பவர்கள் மகாதைரிய காம்பீர்ய வான்களாயிருப்பினும் சாமானியர்களாய்ப் பலஹீனர்களாகவும் வரங்கொடுத்தருள வேண்டும்" எனக் கேட்க பிரமதேவர் புன்னகை செய்து சொல்லுகின்றார்:—

"அடா துர்ப்புத்தி! நீ விரும்பிய வரங்கள் திரிலோகத்திலும் அசாத்தியமானவை இவற்றுட் சிலவற்றைப் பெருங் கஷ்டத்துடன் பெறினும் பெறக்கூடும். ஆயினும்; ஸர்வேஸ்வரியாகிய தாக்ஷாயணி யெனும் உமாபிராட்டி ஒருகாலத்திலும் உனக்கு மனைவியாகக் கிடைப்பாளென்பது கிடையவே கிடையாது. பாபி! சிவபெருமானும் உனக்கு அடங்கி யிருக்கப் போகிறதுமில்லை. தாக்ஷாயணி உனக்கு மனைவியாகும்பக்ஷத்தில் ஸர்வேசுரனாகிய சிவபெருமான் மற்றொரு

ஸ்திரீயைத் தேடிக்கொள்ளவேண்டுவது அவசியகம். அப்பெருமானே அம் மஹாதேவியைமனைவியாகக் கொண்டமையின் அத் தேவிக்குச் சுகோதய நிமித்தமாய்த் தமது ஜடாடவியில் கங்கையையும் சந்திரனையும் அணிந்துக்கொண்டு அவ் வம்மைக்கு உபகாரஞ் செய்யு நிமித்தமாக எண்ணிறந்த மாதர்களை ஏற்படுத்தி யுள்ளார், அவ்வகைய பெருமாட்டி உனக்குச் சாத்தியமானவளல்லள். நீ திவ்வியமான அப்சர ஸ்திரீகளோடு கிரீடைசெய்து கொண்டு உன் பிராணனைக் காத்துக்கொள்; நான் கூறிய வார்த்தைகள் உனக்கு இதமாகத் தோற்றாத பக்ஷத்தில் நீயே அம் மஹாதேவிபால் நேரிற் சென்று உன் விருப்பத்தைப் பிரார்த்தனை செய்து விண்ணப்பஞ் செய்துகொள். அப்பொழுது காளராத்திரியாகிய அத் தாக்ஷாயணியும், திரிபுராரியாகிய அச்சிவபிரானும் உன்னைச் சங்கரித்து விடுவார்கள்'' என்று விளக்கிப் பிரமதேவர் அந்தர்த்தான மாயினர்.

பிரமதேவர் கூறிய சத்போதனையைக் கைக்கொள்ளாத ருரு உடனே பொதியமலைக்குப் போய், அங்கே பரமேசுவரனை நோக்கிப் பெருந்தவம் புரிந்தனன். அத்தவ விசேஷத்தாற் றோன்றிய அக்கினியானது மலயாசலத்தைத் தகிக்கத் தொடங்குகையில் சிவபெருமான் அவன் தபோக்கினிக்குப் பயந்தார்போலத் தாக்ஷாயணியை யுடன் கொண்டு பொதியத்தை விட்டு வேற்றிடஞ் செல்லத் தொடங்கினர். தேவி அதுகண்டு, "ஸ்வாமி! யாது காரணமாக இவ்விடம் விட்டுச் செல்லுகிறீர்? தாங்கள் இவ் வக்கினியை யடக்கலாகாதா? அடக்காவிடினும் வேற்றிடஞ்

செல்வானேன்? அதன் உண்மையை யுரைக்க வேண்டும்" எனக்கேட்க, சிவபெருமான் "ஏ பிரியநாயகி! ருரு என்னும் அசுர னொருவன் உன்னை மனைவியாகப் பெறவிரும்பி உக்கிரமான தவம் புரிகின்றான். அவனது தபோக்கினி உலகங்களைக் கொளுத்துகின்றது. நான் அதை நிவாரணஞ் செய்ய வலியுடையே னல்லேன். உனக்குச் சக்தி யிருந்தால் திரிலோகங்களையுங் காத்து ஆத்மரக்ஷணஞ் செய்து கொள்ளலாம். என்மேற்கோபம் வேண்டாம். உனக்கோர் நமஸ்காரம். நீ வேற்றுரு வேற்று அவனிடஞ் சென்று அவன் தவத்தை யழிக்கவேண்டும்" எனக்கூறினர்.

பார்வதிதேவி அவ் வார்த்தைகளாற் பெருங்கோப மெய்தி உக்கிரவடிவேற்று, அப் பொதிய மலையின் வனத்திலே ஒரு யானையின் மத்தகத்தைக் கைமுஷ்டியாலுடைத்து அதனை யுரித்து, அதன் சருமத்தைப் போர்த்துக்கொண்டு, பல யானைகளைக் கொன்று புசித்து, உடல் முழுதும் உதிரமயமாயுள்ள சிங்கமொன்றனைக் கண்டு விநோத மார்க்கமாகச் சங்கரித்து, அதன்றோலை யுடையாக வணிந்து, அச் சிங்கத்தின் உதிரத்தைத் தலைமயிர்முழுதுந் தடவிச் செவக்கச்செய்துகொண்டு, பெருவயிற்றுடன்விகாரரூபமுற்று அண்டமுகடு பிளவுறும்படி அநேக ஹுங்காரங்கள் செய்துகொண்டு அவ்வசுரன் தவம் புரியுங் குகையை யணுகி, பாதங்களாலுங் கைமுஷ்டிகளாலும் அக்குகையை யடைத்திருந்த கதவை யுடைத்தெரிந்து, ஹ ஹ ஹ ஹ ஹ ஹ ஹ வென் றட்டகாசமாகச் சிறித்து பிரளய கால மேகம்போற் கர்ச்சித்து, அரைக்கண் பார்வையி லிருக்கும்

அவ்வசுரனைக் கண்டு, "இதோ நீ கோரியிருந்த தாக்ஷாயணியாகிய யான் வந்திருக்கிறேன். என்ன செய்யப் போகிறாய்.? இதற்காக ஏன் இன்னுங் கஷ்டமான தவஞ் செய்ய வேண்டும்? உன் மனதிலுள்ள கோரிக்கையைச் சொல்லுக? நீ தவம் புரிந்து அநுபவிக்கக் கருதிய கோரிக்கைகளை இப்பொழுதே சுலபமாக அனுபவிக்கலாம்" என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்குங் கோரப் பல்லோடு கூடிய மகா பயங்கர சுரூபமுடைய தாக்ஷாயணியை குருபார்த்து மிக்க பயமெய்திய உடல் நடுக்கத்துடன் நிலமிசை விழுந்து மீண்டுந் தைரியத்தோடெழுந்து, "நீ தாக்ஷாயணியன்று, உண்மையையுரைக்கவேண்டும். நீ காளராத்திரியே. தாக்ஷாயணியோ மிக ரம்மியமான தேகத்தையும், பூர்ணமாசந்திரன் போன்ற முகத்தையும், சௌந்தரியத்தையும், பூரித்த குசமண்டலங்களையும் பெற்றவள். நீயோ கோரரூபி. நீயவளல்லை. யானே தபோக்னியால் திரிலோகங்களையும் எரித்து விடுவேன். நீ யிங்கிருந்தால் எரிந்துபோவாய். உயிர் பிழைத்து உடனே யோடிப்போ; அல்லாவிடில் இப்பொழுதே உன்னை யமபுரத்திற் கனுப்பிவிடுவேன்" என்று கதாயுதத்தால் பார்வதிதேவியை யடிக்க, அம்பிகை கடுங்கோபமெய்தி கைமுஷ்டியாலடிக்க, ருரு அஸ்திர சாஸ்திரங்களா லடிக்க, மாதேவி மலைப்பாறைகளாலும் மரங்களாலும் அநேக ஜலாக்கி நிருஷங்களாலும் விஷசர்ப்பங்களாலும் தந்தங்களாலும் நகங்களாலும் அடிக்க ருரூராகிய குருவின் உடலினின்று சிந்தும் உதிரத்துளிகள் ஒவ்வொன்றினின்றும் ஒவ்வொரு ருருவடிவாக விருத்தியாகிய, பேருருவுடையவரும் சிற்றுரு

வுடையவரும் கோரவுருடையவரும் விகாரவுருடையவரும் சமானரகிதமான பராக்கிரமமுடையவருமாக மாயையா லுதித்தனர்.

எண்ணிறந்த ருருவடி வேற்ற ராக்ஷஸத் தொகுதியைத் தேவியார் கண்டு, அபாரமான சத்துருசேனையைப் பக்ஷிக்கத்தக்க வல்லமையுடைய மகாவிகிர் கோர ரூபங்களை வகித்த சண்டிகர சைநியத்தைச் சிருஷ்டி செய்ய அச் சண்டிகா சைநியம் ராக்ஷஸத் தொகுதியைக் கொன்று, ஒரு துளி யுதிரமுங் கீழே விழாமற் பருகிப் பிரமத்தனுக விருக்கும் ருருவின் மாயையு மழித்தனர். பார்வதியும் அவ்வசுர ருதிரத்தை யருந்தி, அவனுக்கு எஞ்சிநின்ற மாயையும் விலக்கி, மீண்டும் அற்புதக்கணக்கான மாயை வகித்த ருருவுடன் போர் புரிந்தனள். அப்பொழுது ருரு பார்வதியைப் பிரமிக்கச் செய்யவேண்டுமென்னுங் கருத்தால் வாயுவேகத்துடன் திரிலோகங்களிலுஞ் சஞ்சரித்துப் போவதும் வருவதுந் தெரியா தலவுகையில் தேவியார் ஸ்தூலாகாரமாய்ச் சிறிது நின்று பிரளய கால சூரியர்போன்று ஆச்சரியமும் பராக்கிரமமுடைய கணக்கிடப்படாத பெரியதோர் விசுவரூபமெடுத்து நின்றனர். இச் சண்டிகா நாயகியின் உருவப் பிரமாண்டம் சதுர்முகப் பிரமனுக்குஞ் சாத்தியப்படாது. இந்தப் பிரமாண்டம் ஒரு ஸ்வல்ப வஸ்துவாயிருந்தது. பிரளயகால ருத்திரனும் சிருஷ்டியாதி பஞ்சகிருத்தியத் தலைவர்களும் அணுவளவாயிருந்தனர்.

இவ்வகையாக ஜகதீஸ்வரி விஸ்வரூபங் கொண்டிருக்கையில் ருருவென்பவன் காலெடுத்து வைக்கவும் இடமில்லா

மல் அப்பொழுதும் தன் மூடத்தனத்தால் பராக்கிரமம் காட்டக் கருதிநிற்க, மகாதேவி அவன் கைகளைப் பிடித்து வஜ்ராயுதம் போற் பிரகாசிக்கும் தன் கைந்நகத்தால் அவன் சிரசைக் கிள்ளியெறிந்து, அவன் தோலை யுரித்து அதனைத் தன்னுடலின்மேற் போர்த்துக்கொண்டு, அவனுடலைக் கைமுஷ்டிகளாற் குத்தி அதினின்று கொப்பளித்த உதிரத்தைப்பருகி, அவன் மாமிசத்தையும் புசித்துக் களித்து, அவன் தலையை மாமிச நீக்கிக் கபாலமாக்கிக் கரத்திற் றாங்கி அநேக பிரமத கணங்களாற் சேவிக்கப்பட்டு ஷட்குணைசுவரிய சம்பன்னனாக விளங்குஞ் சிவபெருமான் எழுந்தருளியுள்ள விடத்திற்குச் செல்லுகையில், கபாலமாலிகாபரணராகிய சிவபெருமான் தாக்ஷாயணியைக்கண்டு மனங்களித்து அநேக வகை உபசார வார்த்தைகள் கூறினர். அப்பொழுது தாக்ஷாயணி தன்கரத்திற் றாங்கிய ருருவின் கபாலத்திலிருந்த அவனுதிரத்தில் மகாதேவி பானஞ் செய்து மிகுந்ததிற் சிறிது தானும் பருக விரும்பினமையின் அதனைக்கொடுக்க வாங்கிப் பானஞ்செய்தனர். யானைத்தோலும் சிங்கத்தோலும் ருருவின் தோலுமணிந்து உதிரத்தால் நனைந்து விளங்குந் தேவியைச் சிவபெருமான் அணைத்துக்கொண்டனர். பின்னர் உமாதேவியார் விநோதார்த்தமாகச் சிங்கத்தோலையும் யானைத்தோலையும் சந்தோஷபூர்வமாகச் சிவபெருமானுக்குக் கொடுக்க, அவர் அவ்விரு சருமங்களையும் பெற்று, சிங்கத்தோலை யிடையிற் கட்டி, யானைத்தோலை மேலே போர்த்துக்கொண்டனர். பார்வதி தேவி தன் சத்துருவான ருருவின் தோலைப் போர்த்துக்

கொண்டு சந்தோஷத்துடன் தோழிமாரோ டிருந்தனள். சுராசுரர்கள் ருஷிகள் கின்னரர் கிம்புருஷர் பிரமன் திருமால் முதலிய யாவரும் "லோக சம்ரக்ஷண நிமித்தமாக ருருவென்னும் அசுரனைச் சங்கரித்து இவ்வகைய சண்டிகா ரூபத்தைத் தரித்தீர்கள். பயங்கரமான இவ் வுருவத்தை இனி நீக்கவேண்டும் சரத்கால சந்திரன்போன்ற வடிவோடு விளங்கவேண்டும்" என்று பலவாறு பிரார்த்தித்துப் பூஜித்தமையின் பார்வதி பரமேசுவ ரிருவரும் திவ்விய சுந்தர வடிவம் வகித்துச் சந்தோஷித்திருந்தனர். தேவர்களும் சந்தோஷித்து மலர்மாரி சொரிந்து வாழ்த்தினர்கள்.

நாற்பத்துநான்காவது

சோமநந்திக் கனுக்கிரஹம்

முன்னொருகாலத்தில் மந்திரகிரியானது சிவபெருமான் பிராட்டியாரோடும் தன்பால் வசித்திருக்க வேண்டுமென்று கடுந்தவம் புரிந்தமையின் சிவபெருமானும் பிராட்டியாரும் அச் சைலத்தின் கண்ணே சிலகாலந் தங்கியிருந்தனர். அங்ஙனம் நிகழ்கையில் அசுரர் துயர் அவனியில் அதிகப்பட்டமையின், பிரமதேவர் இறைவரை யணுகி, எந்தையே! அல்லல் புரியும் அசுரர் துயரை யகற்ற அம்மையார் திருமேனியினின்றோர் சத்தியைத் தந்தருளவேண்டும் என வேண்ட, சிவபிரான் "அங்ஙமே புரிதும்" என்று ஆரணனை யனுப்பிவிட்டு, கண்ணுதல் விநோதார்த்தமாக விமலையை

நோக்கி, "ஏ காளி! [கருநிறமுடையாளே] வருக!" என விளிப்ப, தேவி சினமெய்தி, "மன்மதனை பொரித்தருளிய தேவரீருக்குக் காம மிருந்து இவ்வா றுரைப்பது யாதுகாரணம்?"

"புகலருங் கவினேடு பொலிந்து பொற்புடை
வகைநலப் பேரணி வயங்கப் பூணினு
நகைமுகக் கணவனுண் ணயக்கி லாளெனின்
மகளிருட் பதடியம் மடந்தை யென்பவே."

ஆதலால், இக்கரியமேனியில் தேவரீருக்குத் திருவுள்ளமில்லையாயின், பெருந்தவம் புரிந்து செய்ய மேனியை செய்துவேனன் என்றெழுந்து செல்ல சிவபெருமான் பெண்ணே! விநோதமாகக் கூறியதற்கு வெகுளல் வேண்டாம் எனப் பலவாறு தடுப்பவும், இறைவி சம்மதியாளாய் இமாசல மெய்தித் தவஞ் செய்யத் தொடங்கினள். அக்காலத்தில் ஆங்கோர் புலியானது பெருங் கோபத்தோடும் கை கால்களியக்கமின்றியு மிருக்க, அதனை மாதேவி கண்டு திருவுள்ளங் கனிய, அது மும்மல மகன்று, பிணி நீங்கிப், பேருணர்வெய்தி, 'பரமேசுவரன் பாரியை என் றறிந்துவந்த எனது பாக்கியம் நன்றென்று நமஸ்கரித்திருந்தது.

அக்காலத்தில் பிரமதேவர் அம்பிகையை யடிபணிந்து, "அன்னைய அவனி முழுவதும் அசுரர் துயர் அதிகரித்திருக்கின்றது. அங்ஙனமாக அம்பிகையே! தேவரீர் அருந்தவம் புரிந்துகொண் டிங்கமர்தல் அறிகிலேன்" என வருந்த, உமாதேவி "யான் இக் கருநிற மகன்று பொன்னிற மெய்த

இங்கெய்தினேன். உன் கருத்து யாது?" எனக் கூற, அன்னவாகனன் அகிலமாதாவின் அடிமலர் பரவி, "எம் பெருமாட்டியே! இதற்காகவா தவஞ் செய்ய வேண்டும்? இவ்வடிவகன்று கௌரி என்னும் பெயரெய்தக் கௌரநிற மெய்துக! அந் நீங்கிய கரிய மெய்யினின்று சர்வவல்லப மெய்திய காளராத்திரியைப் படைத்து அசுரர்களை யெல்லாம் ஹதஞ்செய்து அமரருக்குற்ற துன்பினை யகற்றியருள்க!" என்று பிரார்த்திக்க, தேவி உடனே அக் காருருவகன்று பொன்னுரு வெய்தினள். அது கண்ட தேவர்கள் அலர்மாரி சொரிந்து, ஆனந்தக் கூத்தாடிப் பாடினார்கள். அம்பிகை யகற்றிய சட்டை போன்ற அக் காருரு காளராத்திரியெனுஞ் சக்தியாகவாகிச் சர்வேசுவரியின் தாளினை பணிய, மாதேவி அவளை நோக்கி, "நீ பிரமன் கட்டளைப் படி கொடிய அசுரர்களைச் சங்கரித்துத் தேவமுனிவர்கட் குதவியாயிரு!" எனக் கட்டளை யிட்டனள். உடனே பிரமதேவர் அவளுக்கொரு சிங்கவாகனம் படைத்தளித்து, "அசுரர்களைப் போரில் வெல்லுக!" என வரமளிப்ப, அவளும் அங்ஙனமே சிங்கவாகன மூர்ந்து விந்தமலை யெய்தி அங்கிருந்த சும்பநிசம்பரையும், பின்னர் எண்ணிறந்த தீயோரையும் வதைத்தனள். இது நிற்க.

மகாதேவி பிரமனை நோக்கி, "இக் கொடிய புலியானது எம்மிடத்திலே பொருந்தியுள்ளது" எனக் கூற, பிரமதேவன் 'தாயே! ஓரசுரன் இப் புலி யுருவாக வந்துள்ளான். பாம்பின் வாயில் அமிர்தத்தைச் சொரிவதுபோல இவ் வபாத்திரத்திற் கருள்புரிதல் தருமமாகுமோ?' என அம்

பிகை, "அப்படி அரக்கனானாலென்ன? மற்றவனானாலென்ன? எம்பால் வணங்கி நின்றது" எனக் கூறவும், பிரமன், "திருவுள்ளப்படி புரிக" என் றகன்றனன். பின்னர், பரமேசுவரி தன் கணத்தவர்களாகிய மங்கையர் குழுவோடும் புலியோடும் மந்தரகிரியை யெய்தினள். உடனே நந்தி முதலிய சிவகணத்தவர்களும் ஏனையோரும் தன்னை வணங்கச் சென்று சிவபெருமான் சந்நிதி யெய்த, பரமேசுவரன் மனமகிழ்வுமிக்கு "கௌரீ! வருக!" என்று ஆலிங்கனஞ் செய்து தமது துடமிசை யமர்த்தினர். பின்னர் தேவியின் திருமுகத்தை நோக்கி, "மனக்கோப மகன்றதா? நம்முள்ளே நாம் மாறுபட்டால் உலக முழுவதும் அழிந்துவிடும். நான் சூரியன் வடிவம்; நீயோ சந்திரன் வடிவம். நீ வித்தை; நான் அறிவு. நீ யென்னைப் பிரிந்தால் யான் ஈசுவரனென்று சொல்லத் தக்கவனோ? நீ யென்னைப் பிரியத்தக்கவளல்லள். தேவர்கள் காரியம் சித்தி யெய்தும்படி நான் காளியென்று கூறியது நன்மையைப் பயந்தது" எனக் கூறினர். அப்பொழுது மாதேவி "யான் தவஞ் செய்கையில், இப் புலியானது என்னை வணங்கிக்கொண்டு உச்சிவனார்த்தமாக என்னிடத்திலேயே தங்கியிருந்தது. எனக்குக் காவல் புரிந்தது. என்பால் பேரன்பு வைத்தது. இது கணநாதரில் ஒருவனாகித் தாவள்யமான திருவெண்ணீ றணிந்த தமது நந்திதேவனோடு எனது அந்தப்புரங் காக்கும்படி யருள வேண்டுமென விரும்புகின்றேன்' எனக் கூறிய வளவில், சிவபெருமான் அதற்கிணங்கி ஆநந்த மெய்தி யருள்புரிய, அப் புலியானது இரத்தின கஞ்சுக மணிந்து ஒளி வீசு

கின்ற ஒரு பொற்பிரம்பேந்தி வாட்படை தாங்கி அயாத நித்தியத் தத்துவத்தை யடைந்து, திருநந்தி தேவருடன் சோம நந்தி என்னும் பெயரால் யாவரும் பணியச் சந்தோஷித்துத் திருவாயில் காக்குந் தலைமை யெய்தி விளங்கிற்று.

நாற்பத்தைந்தாவது

அமரர் மயக்கை யகற்றியது

அநேக காலங்கட்கு முன்னர், அதிதி மைந்தர்களாகிய அமரருக்கும் திதி மைந்தர்களாகிய அசுரருக்கும் பெரும் பகை யுண்டாகி ஒருவரை யொருவ ரெதிர்த்து எண்ணில் காலம் கடுமையாகிய யுத்தம் புரிந்தனர். அவ் யுத்தத்தில் தானவர் வென்றனர். அவ்வமயத்தில் ஆகாயவீதியில் சிவ பெருமானுடனிருந்த உமாதேவியார் திருவுள்ளக் கருத்தின் படி இமையவர்க்கு ஆற்ற லுண்டாகினமையின் அசுரர்களை அதஞ்செய்து, எஞ்சினோரைத் துரத்தி, வெற்றி மாலை யணிந்து, ஜயபேரி முழக்கிக்கொண்டு, தெய்வ சபையை யடைந்து போர்வென்ற இறுமாப்போ டுற்றவர்களானமை யின், இந்திரன் அகங்கரித்து ஆ! ஆ!! "என தாண்மைத் திறத்தை யாவர் எடுத்துச் சொல்ல வல்லவர்?" என்றான். அதுகேட்ட அக்கினிதேவன் "என் ஆண்மைக்கு நிகராமா" என்றான். அதனைக்கேட்ட இயமன் அக்கினியைப் பார்த்து என் வல்லமைபோலாமா?" என்றான். அதுபொருத நிருதி

அவ்வியமனையும், அக்கிருதியை வருணனும், அவனைவாயு வும், அவ்வாயுவைக் குபேரனும், குபேரனை ஈசானனும், ஈசானனைப் பிரமனும், பிரமனை விஷ்ணுவுமாக ஒருவரை யொருவ ரிகழ்ந்து பேசித் தாந்தாம் சூரரென்று தருக்கிச் செருச்செய்யத் தொடங்குவதை மாதேவி கண்டு மனம் பொறாது, அக் கலகத்தைத் தவிர்க்கும்படி சிவபெருமானை வேண்ட, சிவபெருமான் அங்ஙனமே புரியத் திருவுள்ளங் கொண்டு, ஓரியக்க வடிவோ டாங்கடைந்து, ஒரு துரும்பை யவர்கண் முன்னே நட்டு இறுமாந்துலாவ, பிரமாதிதேவர் கள் அதனைக் கண்டு "நீ செய்வது யாது?" என வினவ "நான் யாவனாயினுமாகுக! உங்கள் வலிமையை யான் விடு கின்றேன். இந்நாள் துரும்பைத் துணிசெய்பவன் யாவனோ அவனே அசுரர்களை வென்ற வீரன்" எனக் கூற, அவ் வார்த்தையைக் கேட்டவுடன் இந்திரன் தன் வச்சிரா யுதத்தை வீசி வீணாயினன். அங்ஙனமே ஏனைய திக்குப் பாலகரும் தங்கள் முழு வல்லபத்தோடு முயன்றும் அதனை யசைக்க முடியா தகன்றனர். அதுகண்ட பிரமனும் விஷ்ணு வும் தங்கள் ஆயுதங்களைப் பிரயோகிக்க அவை பயன்படா தன வாகிக் கூர்மழுங்கின. அதனால் அச்சமெய்திய அமரர் கள் அவ் வியக்கனை நோக்கி "நீ யாவன் இயம்புக!" என, உடனே அவ்வடிவேற்ற சிவபெருமான் மறைந்தருளினர். தேவர்கள் ஒன்றுந் தெரியாமல் மதிமயங்கிப் பிரமித்து நின் றார்கள். அப்பொழுது மலைமடந்தையாகிய மகேச்சுவரி அவர்கட்கு மயக்ககற்றி மதியூட்டத் திருவுள்ளங்கொண்டு காட்சி தந்தனர்.

"எதிர்காணநின்ற கருணைப் பிராட்டி யிருதாள் பழிச்சி யிமையோர்
முதிர்காதல் கொண்டு வழிபட்டு வண்கை முடிமீது கூப்பியுலகம்
பதினாலு மீன்ற முதல்வீ! இயக்கர் பதியா யணைந்த வவன்யார்
மதியேமெ மக்கு மொழிகென் றிரப்ப மலைவல்லி யின்னபுகலும்.

எவன்வாணி கேள்வன் முதலோர் பதங்க ணிலைபேறு செய்யு மிறைவன், எவனெப் பொருட்கு மாதார மாகி யெவருந் தொழப்படு பவன், எவன்முற்று மாக்கி நிலைசெய்து போக்கி யறிஞர்க்கினிக்கு மமுதன், அவனென்று காண்மி னிகையீ ரியக்க வடிவாகி வந்தவழகன்.

எவனுக்கு முற்றும் வடிவங்க ளாகு மெவனுண்மை யாரு மறியார்
எவனெங்கும் யாவு மறிபுற்றுநிற்ப னெவனா னடக்கு முலகம்
எவனைத் துதிக்கு மறையீறு முற்று மெவனங் கவைக்கு மரியான்
அவனென்று காண்மி னிமையீ ரியக்க வடிவாகி வந்த வழகன்.

எவனா மெண்ணி னெவனைப் பழிச்சி னெவனைக்க ருத்தி னிறுவின்
எவனன்பர் சேவை புரியிற்ப வங்க ளிரிவுற்று முத்தி மருவும்
எவனுண்மை யின்பவறிவாகி நிற்பனெவ னென்வ லத்தி லுறைவான்
அவனென்று காண்மி னிமையீ ரியக்கவடிவாகி வந்த வழகன்.

என்று கூறினண் மறைந்தன ளுலகமீன் றெடுத்தாள்
அன்று மாலயன் னொடக்கமா மமரர்க ளெல்லாம்
நன்று நம்மறி விருந்தவா றென்றுள நாணிச்
சென்று சேர்ந்தனர் கச்சியந் திருநகர்த் தேத்து"

உம்பர்கள் உமாபிராட்டியார் உபய பாதங்களிற் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து பலவா றுபசரித்து, "தாயே! இயக்க வடிவுடன் இங்கெய்தி எங்கள் வல்லமையை யகற்றியவன் யாவன்? என உணர்த்தியருள வேண்டும்" எனப் பிரார்த்திக்க, பெருமாட்டி பெரிதுங் கருணை துளும்பி, "அவ்வாறு

புரிந்தவர் சிவபெருமானே" என்று குறிப்பா லுணர்த்தி, இனி நீங்கள் கச்சிநக ரெய்திச் சிவார்ச்சனை செய்து கடைத் தேறுதிர்" என்று அந்தர்த்தான மாயினர். தேவர்கள் யாவரும் "நம்மறி விருந்தவாறு நன்றாயிருந்த" தென்று நாணெய்தியவர்களாய்த் திருக்காஞ்சி யெய்திச் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்து பூசித்து, அம்பிகையை வாழ்த்தித் துதித்தார்கள்.

நாற்பத்தாறுவது

வாணிநாஸாக்ர கண்டணம்

பிரமன் மாநத குமாரர்களி லொருவனாகிய தக்ஷப்பிர சாபதி தான் புரிந்த தபோபலத்தால் சர்வலோகமாதா வாகிய சாம்பவியே தாக்ஷாயணியாக வளர்ந்துவர, இறைவர்க்கு மணமுடித்த பின்னர் சிவபெருமான் தேவியோடு திருக்கயிலை யடைந்ததுமன்றி மாமனெனத் தன்னை மதித்திலரென வெகுண்டு, மகமொன்று செய்து அதிற் சிவ பெருமானுக்கு அவி கொடாது திருமாலுக்கே அதனைக் கொடுக்கக் கருதி நிற்கையில், ததிசிமுனிவர் முதலானோர் பலவாறுத் தடுத்து மதி கூறியும் நந்திதேவரே ஆண்டெய்தி "இறைவர்க்குரிய அவியை யென்முன்னீக!" என ஆவி யளிப்ப நின்ற தக்ஷன் "அவியளிக்கிலேன்" என்றனன். இதனல் ஈசன் வெகுண்டு தக்ஷயாக சங்கார நிமித் தம் வீரபத்திரரையும் காளிகாதேவியையும் படைத்துப்

போருக்கு விடுப்ப, அவர்களோடு போருக்கெய்திய எண்ணில்லாச் கணங்கள் அவ் யாகத்தை யழிப்ப, வீரபத்திரர் பெருந் தேவர்களை யெல்லாம் தொலைத்துத் தங்களையும் தடிந்தனர். அவ் வமயத்தில் அவரோடிருந்த காளிகாதேவி பெரிதுஞ் சினமெய்தி தேவஸ்திரீகளையும் தக்கன் மனைவியையும் பல்வேறு வகையாகத்தண்டம் புரிந்து வருகையில் ஆங்குற்று அதிவிமரிசையாக வீற்றிருந்த சரசுவதியை அலறும்படியோடிப் பற்றி மூக்குமுனையை யறிந்துவிடுத்தனள். பின்னர் யாவர்க்கும் சிவ கடாக்ஷத்தால் வீரபத்திரக்கடவுள் பண்டைய நிலைமை யெய்த அநுக்கிரகித்த அவசரத்தில் தமது அறுபட்ட நாசிநுனியும் வளரப்பெற்று மலரவனோடு கூடி மகிழ்ந்து வசித்திருந்தனர்.

நாற்பத்தேழாவது

பிரமானுக்கிரகம்

பிரமன் சொல்லுவது, "நாரதரே! பூர்வத்தில் ஒரு ஜலப்பிரளயத்தில் தாவர ஜங்கங்க ளெல்லாம் நாசமெய்தி நான்மட்டிருந்தேன். சூரியசந்திரர்களையும் விருக்ஷங்களையும் பர்வதங்களையும் கூடக் காணாதவனாய் "இம் மஹார்ணவமான நாம் யாரால் உண்டாக்கப்பட்டோம்? நம்மை ரக்ஷிப்பவர் யார்? நம்மை ஒடுக்கிக்கொள்பவர் யார்? பூமி தோன்றவேயில்லை. இவ் வெள்ளத்திற்கு ஆதாரம் யாது? நாம் வசிக்கும் பங்கஜம் எதை ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ளது?

பங்கஜத்துக்கு மூலம் சேறும், அதற்கு மூலம் பூமியுமாத லின் நாம் பூமியைக் கண்டுபிடிப்பது அவசியம்'' என்று கருதி, அநேக ஆண்டுகள் வெள்ளத்தைத் தாண்டியும் பூமி யைக் காணாமல் வருந்துகையில், ''தவஞ் செய்க'' என்றோர் அசரீரி யுண்டாக, ஆயிரம் வருடம் தவம் செய்கையில், ''நீ சிருஷ்டி செய்!'' என்றொரு வாக்குண்டாயது. அதுகேட்ட யான் ஒன்றையுங் காணாமல் 'எப்படிச் சிருஷ்டிப்பது?' என்று மயங்குகையில், மகா பலவான்களாகிய **மதுகைடபர் கள்** என்னை யணுகி யுத்தமுகமாகப் பிடித்தார்கள். பின்னர் நான் தாமரையின் நாளத்தைப் பற்றிக்கொண்டு ஜலத்தில் இறங்கினேன். அங்கே பரமாத்தனாகவும், மேகவர்ணனாகி யும், பீதாம்பரதாரியாகவும், சேஷசயனராகவும், பஞ்சாயுத பாணியாகவும் விளங்கிய திருமாலைக் கண்டு துயிலுணர்த்தும் படி தேவியைத் துதி செய்தேன். திவ்விய தேஜஸ்வினியும் திவ்விய மங்களையுமாகிய தேவி ஆகாசத்தில் பிரகாசித்து விளங்கினள். திருமால் மதுகைடபர்களைச் சங்கரித்தனர்.

நாற்பத்தெட்டாவது

பிரம விஷ்ணுக்கனுக்கிரகம்

அதன் பின்னர் நானும் திருமாலுமாக விருக்கையில் எங்கட்கிடையே உருத்திர மூர்த்தி தோன்றினர். அப் பொழுது எங்கள் மூவரால் தரிசிக்கப்பட்டவளாய் சின்மாலை யாய் மனோகளையாய் விளங்கிய மகா சத்தியானவள் சங்

தோஷ சித்தமுடைய எங்களைக் கிருபாநோக்கஞ்செய்து, "பிரம விஷ்ணு ருத்திரர்களே! அசுரர்கள் சங்கரிக்கப்பட்டார்களன்றோ? இனி முயற்சியுடையவர்களாய்ச் சிருஷ்டி திதி சங்காரங்களைச் செய்து உங்கள் பதவிகளில் சுகமாக வாழுங்கள்" என்ற மதுர வாசகத்தைக் கேட்டு, "அம்பா! பரந்த பூமியே காணப்படவில்லை. சலமயமாயுள்ளதே. பிரஜைக ளெங்கே? படைப்ப தெப்படி? சிருஷ்டி செய்யவுஞ் சக்தியற்றவர்களா யிருக்கிறோம்" என்று சொல்லிக்கொண்டோம். அதுகேட்டு தேவி புன்னகைசெய்து திவ்விய காந்தியோடு கூடிய விமானமொன்றை ஆகாயத்தினின்று வருவித்து, "எங்களை நோக்கி நீங்கள் மூவரும் நிர்ப்பயமாய் இதிலுட்காருங்கள்! சில அற்புதங்களைக் காட்டுகின்றேன்" என, அப்படியே பகவதியைத் தியானித்து அவ்விமானத்தில் உட்கார்ந்தோம். தேவியின் சக்தியால் அது ஆகாயத்திற் கிளம்பி மனோவேகமாய் ஓரிடத்திற் சேர்ந்தது. அவ்விடத்தில் சலத்தைக் காணவில்லை. பரந்த பூமியும், பத்திர புஷ்ப பலங்களும், குயிலோசையும், பர்வதங்களும், உத்தியான வனங்களும், நதி நடபாவி கிணறு தடாகங்களும், மிருகங்களும், ஸ்திரீபுருஷர்களும், மாடமாளிகைகளும், பர்னசாலைகளும் பொருந்திய ரம்மியமான நகரத்தையும், அங்கே வேட்டையாடும் தேவசமானனாகிய ஓரரசனையுங் கண்டு, ஜலத்தையன்றி யாதொன் றறியாத நாம் சுவர்க்கம் போன்ற இந்நகரத்தை எங்ஙனங் காணப்பெற்றோம்? இது யாரால் படைக்கப்பட்டது என்னும் சந்தேகம் தோன்றியபோது முன் காட்சியளித்த தேவி மீண்டும் அந்தரத்தில் எங்கட்குட்

காட்சியளித்தாள் தேவியை நாங்கள் காண்பதன் முன்னே அவ் விமானம் மேலே கிளம்பி ஒரு முகூர்த்தத்தில் அதி மனோகரமான மற்றோரிடஞ் சென்றது.

நாற்பத்தோன்பதாவது

பிரமவிஷ்ணுக்களுக்கு இந்திராதி லோகங்காட்டியது

அங்கே நந்தவனமொன்றும், அதில் பாரிஜாத மரநிழலில் ஒரு காமதேனுவும், அதனருகே நாலு கோடுகளுடைய ஐராவதமும், அங்கே ஆடல் பாடல் அபிநய நாட்டிய விசேடங்களால் கிரீடிக்கும் மேநகாதி அப்ஸரஸ்திரிசமுகம் மந்தார விருக்ஷத்தின் கீழ்ப்படிக்கொண்டு உரமிக்கும் பல யக்ஷ கந்தர்வ வித்தியாதரர்களும், அங்கே புலோமசை சமேதனான இந்திரன்-வருணன்-குபேரன்-இயமன்-அக்கினி சூரியன் முதலிய தேவர்களுமிருக்க ஆச்சரியமடைந்தோம் அப்பொழுது இந்திரன்போல மகா தீரனாகிய ஒரு அரசன் வெளிப்பட்டு மனிதர் வசிக்கும்பூமியில் நின்றனன். அவனை யாரெனத் தெரிந்திலோம். அதன் முன்னர் எங்கள் விமானம் மகா வேகமாக மற்றோரிடஞ் சென்றது.

அங்குப் பிரமனுலகமும் பிரம சபையும் அச் சபையில் சமஸ்த தேவதைகளும் நமஸ்கரிக்கத் தக்கவனாயுள்ள பிரமனொருவனு மிருக்கக் கண்டோம். அவனைச் சூழ வேத

வேதங்கள் தெய்வ வடிவுற்றிருந்தன. அப்பொழுது திருமாலும் உருத்திரனும் அவற்றைப் பார்த்து அதிசயமெய்தி, என்னை நோக்கி, "இச் சதுர்முகப் பிரமன் யார்?" என, "இவர் யாரோ அறியேன்" என்று கூறி, என் மனதில், "நாமார்? நமக்கு மேம்பட்ட இந்த அரி யரன் யார்? இந்தப்பிரமனும் இவனுக்கு முன்னே கண்ட இந்திரனும் இருவரும் நமக்குத் தோன்றுகின்றனவே. இது சித்தப் பிரமையோ உண்மையோ" என்று சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கையில் விமானம் வேறோரிடத்திற்குப் போயிற்று.

ஐம்பதாவது

திரிமூர்த்திகட்கு வைகுண்டங் காட்டியது

அது அநேக யக்ஷர்கள் வசிப்பதும், கிளி குயில் முதலிய பக்ஷிகளொலிப்பதும், வீணை மிருதங்க முதலிய வாத்தியங்களொலிப்பதும், சுகப்பிரதமும் மங்களகாமும் ரமணியமுமான ஸ்ரீ கபிலாயமாய்க் காணப்பட்டது. அச்சமயத்தில் திவ்விய மங்கள ஆலயத்தினின்றும் திரிநேத்திரம், பஞ்சமுகம், தசபுஜம், சந்திரசேகரம், வியாக்கிரசர்மாம்பரம், கஜசர்மோத்ரீயமுடையராய்ச் சம்பு வெளிவந்தனர். அவரிருபக்கலில், மகா வீரர்களாகிய கஜானன ஷடானனர்களும், பின்புறத்தில் நந்திதேவர் முதலிய பிர

மத கணங்களும் ஜயகோஷ்டத்தோடு வந்தனர். அந்தச் சங்கரனை நாங்கள் மூவருங் கண்டு ஆச்சரிய மடைந்தோம். பின்னர், அங்குள்ள பராசக்தி அமிச பூதங்களான சக்தி பேதங்களைக் கண்டு சமுசயித்தோம். உடனே எங்கள் விமானம் அப்புறஞ் சென்றது.

அவ்விடமோ வைகுண்டம். மனதாலும் ஊகிக்கமுடியாத சம்பத்துக்கள் காணப்பட்டன. அங்கே விமானத்தி லிருந்த நாராயணரைக் கண்டு வியந்தோம். அங்கிருந்த விஷ்ணு எழுந்து ஒரு மஹா மண்டபத்தின் முன்னே வந்தனர். காயாம்பூ நிறமும் பீதாம்பர சதுர்புஜ திவ்வியாபரண கருடவாகனராய் திருமகள் சாமரை யிரட்டும் திருமாலை நாங்கள் விமானத்தி லிருந்து கண்டு "இப்படியும் உண்டோ?" என்றெண்ணுகையில், எங்கள் விமானம் திருப்பாற் கடலை யடைந்தது.

ஐம்பத்தோன்றுவது

பிரமவிஷ்ணுக்கள் யோக நித்திரை தரிசித்தது

அந்த க்ஷீராப்தியினிடையே எங்களுக்கு அதி தூரத்தில் ஒரு த்வீபங் காணப்பட்டது. மந்தாரம் பாரிஜாதம் தாழை சண்பகமுதலிய விருக்ஷங்கள் புஷ்ப கந்தங்களோடு சூழ்ந்து நிறையப்பெற்று வண்டுகளின் ரீங்காரமும் குயி

லோசையும் நீங்காத சோலை யொன்றும், அதற்கிடையே பரமாத்புதமும் மங்கள சொரூபமும் ரமணீயமும் இரத்தினகசிதமுமாகிய நாளுவகை [ஆஸ்தரணம்] மெத்தைகளால் அடுக்கப்பட்டதும் சித்திரிக்கப்பட்டதும் இந்திர தனுசுபோன்ற மேற்பட்டுடைத்தாய்ப் பலவித திரைச் சீலைகளோடு கூடி கோடிசூரியப் பிரகாசமாய் வர்ணித்துக் கூற முடியாததாய் ஒரு கட்டில் காணப்பட்டது. அதன் கண் மஹா பூஜ்யையான பரதேவி வீற்றிருந்தனள். அந்தத் தேவியோ இரத்த வஸ்திரமும், சந்தனப்பூச்சும், சிவந்த விழிகளும், கோடிமின்னல் மின்னுவதுபோல் பளபளப் போடு கூடிய தேஜோரூபமும், சிவந்த தந்தவரிசையோடு கூடிய அதரமும், ஆநந்தகரமாகிய முகமண்டலமும், கோடி லக்ஷ்மிகளையும் ஒப்பிடற் கேலாத மங்களகரமும், சூரியபிம்பம்போ லொளிவிடுங் காந்தியும், அபயம் - வரதம்- பாசம் - அங்குசங்களும் உடையவளாய், ஹ்ரீங்காரமாகிய சக்தி பீஜத்தை யுச்சரிக்கும் பக்ஷிஸமூகங்களையுடையவளாய், பாலையாய், ஸர்வாலங்கார யௌவனமும் புன்னகையோடு கூடிய முக-பங்கஜமும் சுவர்ணமயமாய் அமைத்த கேயூர கிரீடாதி பலவகை ரத்தினுபரணங்களும் - பூரித்த தனபாரங்களும் - ஸ்ரீசக்கர ரூபமாயிருக்கும் காதோலையுமுடையவளாய், ஹ்ருல்லேலகை முதலிய தேவகன்னிகைகளும் அநங்குசுமைமுதலியவர்களும் சூழ்ந்துடையவளாய், புன்னகையால் அலங்கரிக்கப்பட்ட வாக்கையுடைய சுந்திரவதியாய், எப்பொழுதும் யாவராலுங் கண்டறியாதவளாய், விளங்குந் தேவி யந்திர ராஜமாய் அஷ்டகோண வடிவமாய்

ஸ்ரீசக்கிரமாகிய பீடத்தின்மேல் வீற்றிருக்கத் தரிசித்தோம்.

அப்பொழுது நாங்கள் அந்த மஹாதேவியை நோக்கி ஆச்சரிய மெய்தித், தேவியென் றுணராது, 'இந்த ஸ்திரீயான இவள் பேர்முதலியன ஒன்றும் தெரியவில்லை; அநேக முகங்களும் கரங்களும் விழிகளுமாக அதி தூரத்தே பிரகாசிக்கின்றாள்; அப்சரஸ்திரீயுமல்லள்; கந்தர்வ ஸ்திரீயுமல்லள்; தேவஸ்திரீயுமல்லள்' என்று பலவாறு சந்தேகமெய்தியிருந்தோம். அப்பொழுது எங்களில் விஷ்ணு மந்தஹாசத்தோடு கூடிய மாதேவியைப் பார்த்து, ஞான விசேஷத்தால் ஜகந்மாதா என்று நிர்மானித்துத் தேவியின் மகிமைகளைச் சொல்லுகின்றார்: "பிரம ருத்திரர்களே! நாமெண்ணியபடி இவள் ஸ்திரீயல்லள். பகவதியாகிய தேவி நமக்கெல்லாம் காரணமாயுள்ளவள். மஹா மாய சொரூபிணி, வித்யாசொரூபிணி, எங்கும் நிறைந்தவள், ஜகந்நாயகி, தேவியின் இந்த ஸ்வரூபத்தைத் தரிசிக்கப் பெற்றுத் தன்யரானோம். நாம் பூர்வத்தில் செய்த பெருந் தவப்பயனே சொரூபதெரிசனங் கிடைத்தது. இவளே பரமேசுவரனுக்குச் சர்வ சொரூபிணியும், மங்களத்தை நினைப்பிக்கின்றவளு மானவள். இவள் பெருமையைச் சொல்ல நானல்ல. பிறதேவர்கள்தான் எவ்வளவினர்? இப் பரமேசுவரியின் லக்ஷம் பாகத்திற் கோர்பாகத்திற்கேனும் ஒப்பிடும் அளவுடையோ மல்லோம். முன் மஹாப்பிரளயத்தில் குழந்தையாய் ஆலிலையிற் சயனித்துக் காற்பெரு விரலைக் கையிற்பற்றி வாயில் வைத்துச் சுவைத்து மகிழ்ந்

திருந்தபோது என்னைத் தாய்போற் பார்த்து யான் கண்டுயிலுதற் குரிய ஊசல் முதலிய பாடல்களைப் பாடி ஆலிலையாகிய தொட்டிலை யசைப்பவளுமா யிருந்தவள். இத்தேவியைச் சமீபித்துப் பாதத்தினின்று துதி செய்வோம். ஒருவேளை துவாரபாலகிகளாகிய பாங்கியர்கள் தடுப்பார்களாயின் இங்கிருந்தே ஸ்தோத்திரஞ் செய்வோம்" என்றனர். மூவரும் ஏகாக்கிர ஆநந்த சித்தமுற்று மென்மேலும் சந்தோஷமெய்த பிரணவோச்சாரணஞ் செய்து விமானத்திலிருந்து இறங்க விரைந்தோம். தேவி யப்போது கட்டிலினின்று வெளிவந்து துவாரத்தை யடைந்து புன்னகையோடு எங்கள் மூவரையும் ஸ்திரீரூப மாக்கினள்.

நாங்கள் யௌவன சௌந்தரிய திவ்வியாபரணாலங்கார ஸ்திரீகளாகி ஆச்சரியமெய்தி தேவியின் சந்நிதானத்தை யடைந்து சங்கையின்றிக் கைகுவித்து திருவடி நோக்கி நின்றோம். தேவி கருணையோடுங் கடாக்ஷிக்க நாங்கள் நமஸ்கரித்தோம். அப்பொழுது கோடி சூரியப்பிரகாசமாய் விளங்கும் பாதுகையைக் கண்டோம். அங்கே கண்ட அதிசயத்தைச் சொல்லுகிறோம். எண்ணிறந்த தோழியர்கள் எண்ணிறந்த வகையாகப் பணிவிடை செய்து சூழ்ந்து நின்றனர்.

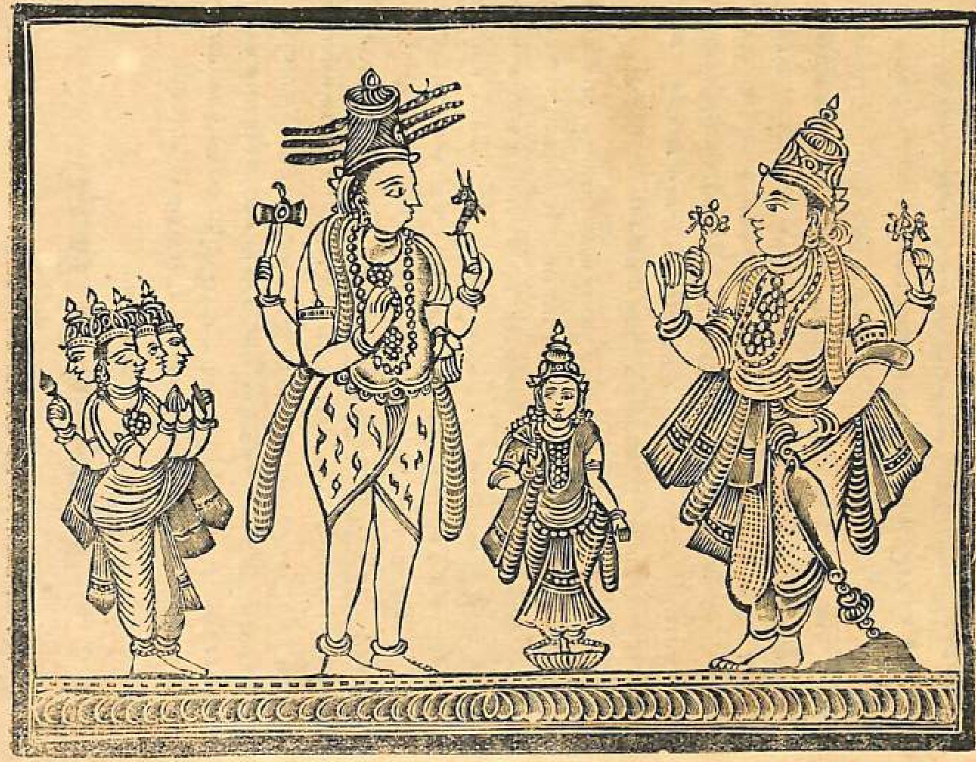
கணக்கில்லார் ஆடல் பாடல்களும் வேணு வீணாகானங்களுஞ் செய்து நின்றனர். இதுநிற்க, நவரத்தின பாதுகையின்மீது விளங்கிய தேவியின் பாதத்தில் கண்ணாடி போல விளங்கும் நகமத்தியில் அநேக கோடி பிரமாண்டங்க

ளும், அவற்றிலுள்ள சராசரங்களும், பிரம விஷ்ணு ருத்திரர்களும், வாயு அக்கினி இயமன் சூரியன் வருணன் துவஷ்டா குபேரன் இந்திரன் முதலிய தேவர்களும், மேரு முதலிய பர்வதங்களும், க்ஷீர முதலிய சாகரங்களும், கங்கை முதலிய நதிகளும், விசுவாசு-சித்திரகேது-சுவேதன்-சித்திராங்கதன்-ஆஹா-ஊஹு முதலிய கந்தர்வர்களும், அப்சரசுகளும், தும்புரு நாரதரும், அசுவினி தேவதைகள்-வசுக்கள்-சித்தர்கள்-பிதுர்கள் முதலினோரும், ஆதிசேஷன் முதலிய மஹாநாகங்களும், கின்னரர்களும், அசுரர்களும், வைகுண்டம் பிரமலோகம் மஹா கைலாச முதலியவைகளும், சிருஷ்டிக்கப்பட்ட ஏனையவுங் காணப்பட்டன. இவையேயன்றி என் பிறப்பிடமான பங்கஜமுங் காணப்பட்டது. அதில் நான்முகனுகிய நானும் சேஷசாயியாகிய நாராயணனும் மதுகைடபரும் இருக்கக் கண்டோம். அதுவரையில் எனக்கு நூறுவருடங் கழிந்தன. அங்கிருந்த அதிசௌந்தரியமுடைய பாங்கிமார்களும் எங்களையும் பாங்கிமார்களென்றே கருதி வேற்றுமையில்லாமல் அன்பு பாராட்டினுர்கள். எங்கட்குப் பெண்ணுருவெய்தப் பெறுவிட்டால் தேவியின் திவ்விய தரிசனமும் சமீப வாழ்க்கையுங் கிடைக்கப் பெறமாட்டோம்.

ஐம்பத்திரண்டாவது

திரிமூர்த்திகட்கனுக்கிரகம்

இப்படியிருக்கையில் ஒருநாள் விஷ்ணுமூர்த்தி மகா தேவியை விசேஷமாகத் துதித்து "எனக்கு ஞானத்தைக் கொடுத்தருளவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்து மௌனமாயிருந்தனர். அப்பொழுது உருத்திரமூர்த்தி, "ஹே தேவி! ஹே சிவே! பிரமன் முதலாக எண்ணப்பட்ட நாங்கள் மூவரும் சிருஷ்டியாதிகளைச் செய்ய உத்தேசித்திருக்கும்போது உன் பாதரேணுவைச் சிரமேற்கொண்டுதான் செய்கின்றோம். நாங்கள் உலககாரணர்களன்று. நாங்கள் விமானத்தில் வருகையில் எங்களாற் காணப்பட்ட புவனங்களை நாங்களா படைத்தோம்? கண்டதுமில்லையே. உன்னுடைய பாத சேவையை விட்டுத் திரிலோகாதித்தியத்தையும் அடைய விருப்பமில்லை. உன் பாதசேவையால் எங்கட்குண்டாகிய பெண்ணுருவம் வெறுக்கத்தக்கதென்று உனக்கு என்பால் தயையிருக்குமாயின் நவாக்ஷர மந்திரத்தை உபதேசித்தருளவேண்டும். ஹே ஜநநி! பிரணவஸ்வ ரூபிணி!" என்று பலவாறு பிரார்த்திக்க, தேவி அங்ஙனமே நவாக்ஷர மந்திரோபதேசம் செய்தனள். அதனைப் பிஜாக்ஷரசகிதமாய் ஜபித்துக்கொண்டு நிஷ்டையிலிருந்தனர்.

ஐம்பத்துமூன்றாவது

தேவி விஸ்வரூபம்

ஜகன்மாதாவாகிய மஹேசுவரியைப் பிரணவசொரூபி யென்றும், ஞானரூபியென்றும் அறிஞர்கள் கூறுவார்கள். ஆநந்தமயமாக விளங்கும் அப்பராசத்தி தன்னிச்சையால் வடிவெடுத்தகாலத்தில் அவ் விறைவியின் விராட்சொரூபம் எங்ஙனமெனில், சுவர்க்கமே சிரசாகவும், ஆகாயமே கொப் பூழாகவும், சூரிய சோமாக்கினிகளே திரிநேத்திரங்களாக வும், அஷ்டதிசைகளுஞ் செவியாகவும், பாதாளமே திருவடி யாகவும், நக்ஷத்திரங்களே கொத்தாகத் தரித்த முத்து மாலையாகவும், ஆகாயவாசிகளாகிய தேவர்கள் தோள்களாக வும், சமுத்திரமே ஆடையாகவும், சப்தமேகங்களும் கூந்த லாகவும், வாயுவே சுவாசமாகவும், ஏனையவை பிறவுறுப்புக ளாகவும், திவ்விய திருமேனிதாங்கியுள்ளவள்.

இவ்வகில மாதாவினிடத்தினின்றே ஸர்வப் பிரபஞ்ச மும் தோன்றின. தாமரைமலரிலுள்ள பிரமதேவனோடு ஏனைய வேதியர்கள் திருமுகத்தினின்றும், இந்திரன் உபேந் திரன் ஆகிய இவர்களோடு முடியணிந்த அரசர்கள் திருத் தோளினின்றும், வைசியர்கள் திருத்தொடையினின்றும், சதுர்த்தரெனப்படுஞ் சூத்திரர் திருவடியினின்றும் அத் தேவியாரிடமே தோன்றினர்.

இஃது அம் மாதாவின் இச்சைவடிவா யெடுத்த தேக மாய் இயற்கையாகவே நாமரூபங்களில்லையென வேதாகமங் கள் கூறும். ஆயினும், அவ்வவ் வமயங்களிற் பக்தாநுக்கிரக

காரணமாகவும் துஷ்டசங்கார நிமித்தமாகவுங் கொள்ளுந் திருமேனிகட்குக் கணக்கின்று.

ஐம்பத்துநான்காவது

பிரம விஷ்ணூத்பவம்

முன் நிகழ்ந்ததொரு பிரம கற்பத்தில் பிரமேந்திராதி சகல தேவர்களும், மாநுடம் விலங்கு புள் ஊர்வன நீர்வாழ்வன தாவர முதலிய யாவும் ஜலார்ணவத்தி லழுந்தி யழிந்த சங்காரத்தின் பின் க்ஷீராப்தியில் ஆலிலையின்மேல் குழந்தை வடிவமாக அறிதுயி லமர்ந்திருந்த திருமால், உலகங்களைப் பண்டுபோலப் படைக்கவேண்டும் என்னும் பகவதியின் திருவுள்ளக் குறிப்பின்படி தமது உந்தித் தாமரையினின்றும் பதுமனைப் படைத்து, அவனுக்கு வேதங்களை உணர்த்தி, அவற்றின் உதவியால் உலகினைப் படைக்கும்படி கட்டளையிட்டனுப்ப, பிரமனும் அங்ஙனமே முயன்று அது கைகூடாமையின் திருமாலை யடைந்து, "எந்தையே! எனக்குப் படைக்கும் ஆற்றல் கிடைக்கவில்லை; யாது செய்வேன்?" என வருந்த, திருமால் பிரமனைத் தன்னோடுடன் கொண்டு சிவசாம்பவியின் சந்நிதி யடைந்து சங்கதியைச் சாற்ற, சிவபெருமான் அவ்விருவரையும் தமது திருநெற்றி விழியால் சாம்ப்ராக்கின பின்னர், அருகே தமது பக்கலில் எழுந்தருளியிருக்கும் சர்வ சக்தி பூதையாகிய தேவியை நோக்கி, "மாதேவி! இவர்களை யெழுப்பி உலகம் இதுமுதல்

என்றுமுள்ள முறைப்படி இலகும்படி நடத்தவேண்டும்" என, மாதேவி தனது கருணைவடிவாய் அவ்விருபெருந்தேவரையும் எழுப்பித் தமது அநுக்கிரக விசேடத்தால் சிருஷ்டி திதியெனும் இருதொழிலும் அவர்கட்கு இனிது முடியும் வண்ணம் கடாக்ஷித்துத் தமதிருக்கைக்கேக விடைதந் தனுப்பினர்.

சிவசந்நிதியில் நிகழ்ந்தது இச்சரிதை யெனலும் நூல்வழக்கு.

காஞ்சிப்புராணம் 13-வது தழுவக்குழைந்த படலம்

"அண்ண லாருட் சத்தியுஞ் சிவமு மாய தன்மையி னின்று தொட்டுலகம், பெண்மை யாண்மையென் றிருவகைப் புணர்ப்பால் பெண்ணு மாணுமாய்ப் பிறங்குமென் றியம்பிப், பண்ணே யாமறைக் கடவுளுக் கருளிப் பாவை யம்பிகை யாயிடை கரந்து, மண்ணெ லாமுயச் சதியெனும் பெயரால் வயங்கு தக்கனுக் கொருமக ளாயினள்."

ஐம்பத்தைந்தாவது

பிரமன் சிருஷ்டி கைகூடல்

ஒரு கற்பாரம்பத்தில் பிரமன் சிருஷ்டிசெய்யக் கருதிய போது தமம் மோகம் மஹாமோகம் தாமிசிரம் அந்ததாமிசிரமெனும் ஐவகைய வித்தை தோன்ற அவற்றினின்றும் தோன்றிய ஐவகைச் சிருஷ்டிகள் பிரகாசமற்று இந்திரியங்களால் கிரகிக்கும் ஆற்றலற் றிருந்தன. முதலிற் படைக்கப் பட்ட பர்வதங்களும் விருக்ஷங்களும் சஞ்சரிக்கமாட்டா

தனவாயிருந்தன. இரண்டாவது விலங்குகளையும் படைத்து அவை எவற்றையும் மனதி லுணர்ந்து பிரகாச மின்மையின் தேவர்களைப் படைத்து, அவர்கள் ஞானவசிஷ்டர்களா யிருந்தமையின் உலக விருத்தி யாகாமைக்கு வருந்தி மானுடரைச் சிருஷ்டித்தான். அவர்கள் துக்கம் பிரகாசம் தமோகுண முதலியன வுடையவர்களானார்கள். பின்னர், பேய் பூத முதலியன படைக்கப்பட்டன. மற்றொரு வகையுங் கேட்பீர்களாக.

பிரமதேவன்பால் முதலில் மகத்தத்துவமும், பின்னர் தன் மாத்திரைகளும் பூதங்களும், அதன்பின் இந்திரியங்களும் பிரகிருதி சம்பந்தமாகப் பிறந்தன. பின்னர் பர்வத விருக்ஷங்களாகிய தாவர சிருஷ்டியும், ஊர்த்துவலோக தேவசிருஷ்டியும், அதன்பின்குமார சிருஷ்டியுஞ் செய்யப்பட்டன. இவற்றுள் முற்கூறிய மூன்றும் பிரகிருதியிற் பிறந்து ஜகரூபமாகலின் பிராகிருத சிருஷ்டி என்றும், பிற்கூறியவை புத்தி பூர்வமாகலின் வைகிருத சிருஷ்டி என்றும், பெயர் பெறும். இனிக் குமார சிருஷ்டியாவது பிரமதேவன் தன் மனஸால் சநக சநந்தன சநற்குமாரர் ரிபு இவர்களை படைத்துச் சிருஷ்டி செய்யும்படி விடுப்ப, அவர்கள் அங்ஙனம் புரியாது சிவத்தியானஞ் செய்து தவநிலை மேற்கொண்டனர். பின்னர் தர்மம்-சங்கற்பம்-மரீசி-பிருகு-அங்கீரசன் - புலத்தியன் - புலகன்-கிருது-தக்ஷன்-அத்திரி-வதிஷ்டன் இவர்களை மானஸிகமாகப் படைத்துச் சிருஷ்டி செய்யும்படி விடுப்ப, அவர்கள் வைதிகமார்க்க மேற்கொண்டு யாகாதிகளைச் செய்து உலகினர் துதிக்க நின்றார்கள். பின்

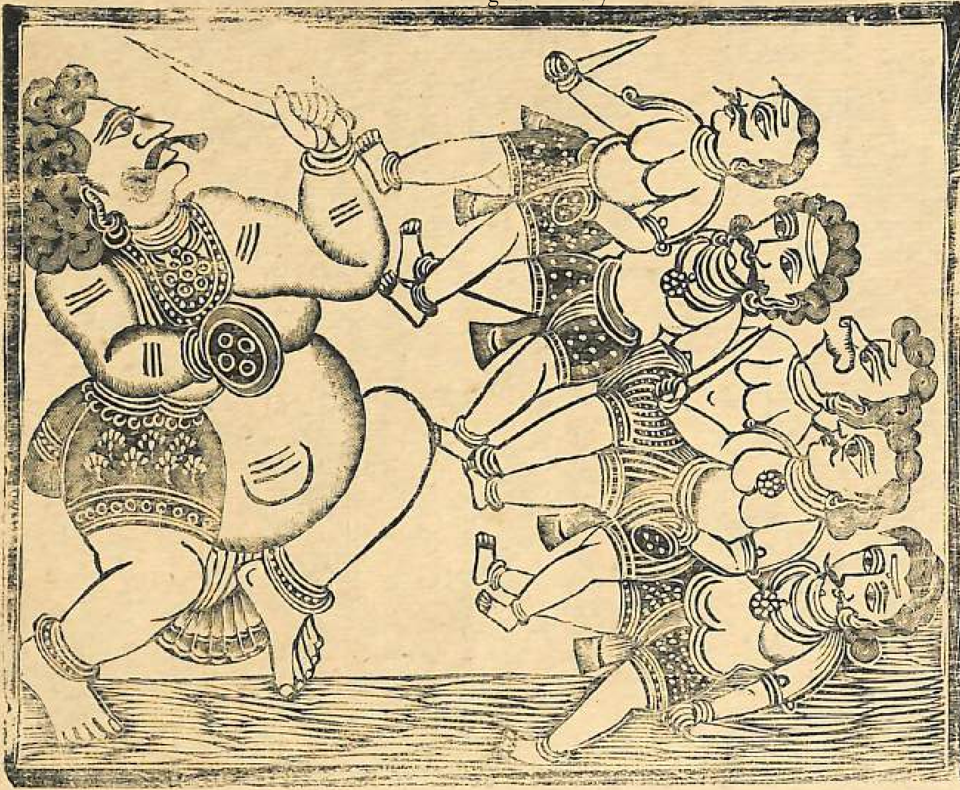
னர், நீலலோகித ருத்திர ருதவியால் தன் முகத்தினின்று தேவர்களையும், தோளினின்று பிதுரரையும், பிற்பாகத்தினின்று அசுரர்களையும், குறியிலிருந்து மானிடர்களையும், குதத்தினின்று இராக்ஷஸர்களையும் - தாமோராஜப்பிரியர்களான நிசாசரர்களையும் - சர்ப்பங்களையும் - யக்ஷ பூத கந்தர்வர்களையும் படைத்தான். பார்சுவங்களினின்று பக்ஷிகளையும், மார்பினின்று செம்மறியாட்டையும், முகத்தினின்று வெள்ளாட்டையும், பக்கங்களினின்று பாம்புகளையும், பாதங்களினின்று குதிரை - யானை - சரபம் - கவயமா - ஒட்டை - மான் முதலிய மிருகங்களையும், விலாவிலிருந்து பசுக்களையும், உரோமம் கூபங்களிலிருந்து ஓஷதிகளையும், மரங்கொடி, செடிகளையும் படைத்தனன். இப்படியே தன்னவயவங்களிலிருந்து பூதர், யக்ஷர், பிசாசர், அப்சரசுகள், நரர், கின்னரர், ராக்ஷஸர், பசு, பக்ஷி முதலிய யாவுங் கூடியசராசரப் பிரபஞ்சம் ஒன்றின்பின் ஒன்றுகத் தோன்றின. ஆயினும், அவை யாவும் நித்தியமாக நிலைபெருமாயின், திருமாலுடன் மாதேவியின் திருவருள் பெற்றுப் படைக்கப்பெற்ற பின்னரே உலகசிருஷ்டி தன்னியல்பாக நிலவலாயிற்று. இந்தப் பிரபஞ்சத்திற்குக் கர்மங்கள் ஆதியாகிய சிருஷ்டிகாலத்தில் நியமிக்கப்பட்டுள்ளன. அவை அங்ஙனமே கற்பங்கடோறும் தோன்றி நிற்கும். இவற்றின் விரிவெல்லாம் விளக்கப் பரவுமாதலின் இம்மட்டு நிறுத்தினேம். இந்தப் பிரமன் திருமா லுந்தியிற் பிறந்தவன். திருமாலும் பிரமனும் மகேசனுடைய இருபுறத்தி லுதித்தவர்கள். உருத்திரன், மகேசன் மார்பி லுதித்தவன். பிரமா

விஷ்ணு ருத்திரனெனப்படு மூவரும் ஒருவரை ஒருவர் படைத்தும் வென்றும் கற்பங்கடோறும் முறைமாற்றுவர். ஆனால், இவர்களையெல்லாம் படைக்கும் சக்தியொன்றே பராசக்தி எனப்படும்.

ஐம்பத்தாறுவது

பஞ்சராவண த்வம்சம்

ஒரு காலத்திற் கற்பகாரடெய்திய சப்தருஷிகள் இந்திரன் விருப்பால் அசுரர்க ளழியத்தக்க யாகஞ் செய்ய, அவர்கள் நியதிப்படி சதாகாலமுஞ் சிவத்தியானத்தி லிருப்பது மாறிய தோஷத்தால் யாகாக்கினியினின்று அரத்தாசுரன், அரத்தவீரன் முதலிய ஐவரிராவண ருதித்து, அம்முனிவர்களை யலைத்தோட்டித் தேவர்களைத் துயர் செய்ய, அம்பிகையின் கட்டளைப்படி திரிசூலகௌரி முதலிருவரைக் கொன்றனள். [ரத்தாசுர ரத்தவீர சங்காரத்திற் காண்க.] திரிசூல கௌரியோடு சேனாதிபனாக வந்த குண்டோதரன் பூதகணத் தலைவரி லொருவன். இவன் சிவபெருமானுக்கு ஒரோர காலங்களிற் குடைபிடிப்பவனும், பரமேசுவரியார் தலைவாயிலிற் பெருங்காவலாளனு மாவான். இவன் குறுகிய கை கால்களும், மிகப் பெரிய வயிறும், சுருண்டு நெரித்த செம்மயிரும், மலைகளை யனைய வலியபுயங்களும், இடியேறு போன்ற குரலும், தீப்பொறி சிந்தும் சிவந்துருண்ட விழியு முடையவன். இவன் திரிசூல கௌரியின் விருப்பால் தனக்குப்

போர்முனை கிடைத்தற்குப் பெரிதுங் களித்து, தோள்களைக் கொட்டி, அப் பஞ்ச ராவணரை அறைகூவி, அவர்களை யெதிர்த்து, அவர்கள் செய்யும் பலவகை மாயங்களையும் விலக்கி, அவ்வவருக்கேற்பக் கதாயுத்தமும் முஷ்டி யுத்தமும் மல்லயுத்தமும் செய்து வலசாரி யிடசாரியாகச் சுழன்றும், மரங்களைப்பறித்தெறிந்தும், மரங்களைப் பிடுங்கி யடித்தும், அவர்கள் சேனைகளிற் சிலரைக் காலுதையாலும் - மிதியாலும் - கைவிசையாலும் - கோரமுகத்தாலும் - அட்டகாசத்தாலும் - தோள் புடைப்பாலும் - கைந்நெரிப்பாலும் - உருட்டிய விழிப் பார்வையாலும் மிதித்தொழித்து, ஒவ்வொருவருக்கும் பின்வாங்காது ஏககாலத்தில் எண்ணிறந்தவர்கள் போர்புரிந்தாற்போல இமைப்பொன்றிற்கு இடமொன்று காணப்பட்டு எங்குஞ் சுழன்று ஐவரும் ஒவ்வொருவராக மடியச்செய்தனன். திரிசூல கௌரியும் குண்டோதரனும் இங்ஙனமாக சப்தருஷிகள் யாககுண்டத்திலுதித்துப் பலவகைத் துயர்செய்த ஏழு அசுரர்களையும் அழித்துச் சுரர்களுக்குச் சுகந்தந்து, தேவர்கள் மலர்மாரி தூற்றி மகிழ்ச்சிகொள்ளச் செய்து, திருக்கைலாயகிரியெய்தி அம்பிகைசந்நிதியில் பணிப்பெண்ணுங் காவலாளுமா யமர்ந்தனர்.

ஐம்பத்தேழாவது

வாணாசுர சங்காரம்

சுவர்க்க மத்திய பாதாளமாகிய மூன்றுலகங்களையு மடக்கி யரசாட்சி செய்துவரும் வாணாசுரனது ஏவலை மேற்கொண் டொழுகும் துன்முகன் துர்த்தரிசனன் என்னும் இருவர் அளவின்றாய மாயஞ்செய்ய வல்லவர். எவ்விடத்தில் காணப்படு மதிசயங்களை வாணனுக்குத் தெரிந்து சொல்லுங் குணமுடையவர். அவ்விருவரும் நமது அன்னையாகிய பார்வதி தேவியார் பூமாலையைக் கையிற்றாங்கி, பூஞ்சோலையில் வீற்றிருக்க வந்து கண்டு, "இதோ சிறிது தூரத்தில் காணப்படுவது மின்னலோ, அல்லது பெண்ணோ" என்று சந்தேகித்து, கடைசியில் பெண்ணென்று தெரிந்து "இவளை நமது வாணாசுரன் அடைந்தால் தவப்பயன் பெற்றவனாவன்" என்று நினைத்து, விரைந்து சென்று அவ்வசுரனுக்கு முன்பாக நின்று வணங்கி, "அரசே! ஒருநாளுங் கண்டறியாத அதிசயம் கண்டோம். அந்த அதிசயத்தைக் கண்டு தங்களுக்குத் தெரிவிக்க விரைவாக வந்தோம்" என்று சொல்லவும், அவர்களை நோக்கி, "அஃதென்ன அவ்வளவு அதிசயம்? நீங்கள் கண்டது சொல்லுங்கள்!" எனவும், அவர்கள், "மின்னென்பேமோ? மின்னொளியென்பேமோ? பெண்ணென்பேமோ? விளக்கென்பேமோ? இந்திராணி யென்பேமோ? இராஜாக்க ளணியும் கிரீட மென்பேமோ?

"மின்னென்கோ மின்னுட் டோன்றும் விளங்கொளி யென்கோ மேலாம், பொன்னென்கோ விளக்கென்கோ மேற்பொன் னுலகத்து மின்னார், மன்னென்கோ மன்னர் சூடு மணிமகு டந்தா

னென்கோ, வென்னென்கோ வழகுக்கெல்லா மிருப்பெனு முருவை யம்மா."

அழகுக்கெல்லா மிருப்பிடமாகிய சொரூபம் வாய்ந்த இத்தகைய பெண்ணை,

"மூவகை யுலகுக் கெல்லா முதன்மையா மரசு பெற்றாய்
தேவரெல் லாரு மேத்தி செய்பணி கேட்கச் செய்தாய்
மேவருஞ் செல்வம் யாவும் வேண்டுவ வெல்லாம் பெற்றாய்
மாவொளி பெற்ற மிக்க மணிக்குல மனைத்து பெற்றாய்.

முற்றாரு மெய்ம்பு பெற்றாய் முடிவிலா வாயுள் பெற்றாய்
பெற்றத னலென் பேறு பெறக்கிடை யாத மின்னை
முற்றிழைக் கன்னி தன்னை முயங்குறப் பெற்றா யென்னின்
மற்றவை பெற்ற பேற்றின் மாட்சியுஞ் சிறக்கு மம்மா.

செங்கையின் மீது பொற்பூச் சிறந்ததே மாலை யேந்திப்
பொங்கொளி மின்போ னின்ற பொருவரு மாதை நோக்கின்
மங்குல்போ னிறத்து மாயோன் மார்பினின் வைகு மின்னு
மிங்கிவட் கேவல் செய்யு மேந்திழை யார்க்கு மொவ்வாள்."

எல்லாச் செல்வமும் சிறப்பும் பெற்றிருக்கின்ற நீ அவளை உன்னிடத்தில் இருக்கப் பெற்றாயாகில் உன்னுடைய மாட்சிமை மிகச் சிறப்புற்றோங்கும். அந்தப் பெண்ணுக்கு ஊழியஞ் செய்ய இலக்குமியும் சமான மாக மாட்டாள். மன்மதனை வென்ற பரமேசுரனும் அவளைக் கண்டால் அம் மன்மதனுக்குட்பட்டு நடப்பான். வீர வீரனே! நீ விரைந்து சென்று லுனக்கே மாலைசூட்டுவாள்." இவ் வார்த்தைகளை வாணாசுரன் கேட்டு அதிக மோகங் கொண்டு தூதர்களைச் சேனைகள் சூழத் தேர் கொண்டு

வரும்படி சொல்லி யதிலேறிக்கொண்டு செல்கின்றான். இப்படிச் செல்லும் வாணன் ஆகாயத்தை முட்டிய தலையும், செவ்வானம் போன்ற தலை ரோமமும், பிறைச் சந்திரன் போன்ற வக்கிர தந்தங்களும், அக்கினி கக்குங் கண்களும், தீச் செயல்களே செய்யும் வலிமையும், எல்லா வுயிர்களையும் வாயிலிட்டுண்டு வயிற்றி லடக்குவதும், மஹாமேருவை நிகர்த்த புயங்களும், நீண்டகைகளும், இயமன்போல முழங்கும் வீரக் கழல்களும், நீலமலை போன்ற கரு நிறமும், பிரமதேவனிடத்தில் அரிய தவஞ் செய்து அநேக வரங்களைப் பெற்றவன். சத்த கன்னிகைகள் பாடும் பாடலைக் கேட்டு உலை மெழுகுபோல மனமுருகித் தேரையுஞ் சேனைகளையு நிறுத்திவிட்டுத் தனியனாய் வந்து பார்வதியைக் கண்ணால் கண்டு காமத்தியால் உடல் வாடலானான்.

பார்வதியாரைக் கண்டு, அவளைச் சாதாரணமான வுலகப் பெண்போல நினைத்து, "அன்னமே! அமுதே! கிளியே! மானே! மயிலே! மின்னே! மரகதமணியே! பொன்னே! என்னுருயிரே! இனிக்குங் கனியே! இங்கு நின்ற காரணமென்ன? அநேக தவஞ் செய்தாலும் கிடைத்தற்கரிய வுன்னைக் காண்பதற்கு முன்னை நானென்ன தவஞ்செய்தேனோ! என்னை யாள்வதற்கோ இங்கு வந்து நின்றனை. நீ சொல்லிய வூழியங்களைச் செய்வேன். எனக்கு எல்லாச் செல்வமும் இருக்கின்றன. இயமனும் பயப்படும் வலியுடையேன். இந்திரன் முதலிய தேவர்களெல்லோரும் ஏவல் கேட்க அரசு புரிகின்றேன். மன்மதன் செய்யும் வருத்தத்தை நீக்கவேண்டும். மாணுவஸ்தை வரும்போ லெனக்குத்

தோன்றுகின்றது. இன்பத்தை யநுபவிக்க வேண்டும். நீ யெந்தப் பொருளைக் கேட்டாலும் கொண்டுவந்து கொடுக்கிறேன்'' என்றனன்.

இப்படிச்சொல்லிய பாதகனாகிய வாணாசுரனைப் பார்த்துப் பார்வதி தேவியார், "பின் வருவதறியாத தூண்டின் மீன் முதலியவற்றைப் போலக்கெட்டுப்போதற் கிருக்கின்ற வீணனே! பெண்கள் கருத்தறியாமல் ஆசைகொள்வது முறையன்று'' எனக் கூறவும், கொடியவனான வாணன் பெருமூச் செறிந்து,"பெண்ணே! உன்னைவிவாகஞ் செய்யும் வரை யென்னுயிர் தரியாது. காந்தருவ முறையாக உன்னை யான் முதலிலே மணந்து பின்பு விதிப்படி விவாகஞ் செய்கின்றேன் "என்றனன். அதுகேட்டு தேவியார், "வாணனே! எனக்கு வேண்டியவைகளை யெல்லாம்கொண்டுவந்து தருவதாக முன்னமே சொல்லினாய். ஆதலால், பாதிரிப் பழமும், அருகம் பழமும், ஆலம் பழமும், அத்திப்பழமும் சந்திரன் நக்ஷத்திரங்களிலுள்ள பிரகாசங்களையும் கொண்டுவந்து கொடுத்தால் நீ சொன்னகாரிய முடியும்'' என்றனள். வாணன் அவை யனைத்தையு மாயையினாலே செய்து கொண்டுவந்துவைத்தனன். மாயைக்கெல்லாந் தாயாகிய தேவியார்முன்பு அவையனைத்து மறைந்தோடிப் போயின. தன்னுடைய மாயை பொய்த்துப்போனதறிந்து வெயர்த்துப்புழுங்கி வருந்தி நின்று, 'இவளைப் பயப்படுத்தினாலன்றி யிணங்கமாட்டாள்' என்று நினைந்து, வாளாயுதத்தை யெடுத்து "உன்னைக் கொல்லுவேன்'' என் றுரவாரித்து வந்தனன்.

அதுகண்ட தேவி தானும் வாளாயுதந் தாங்கி யுத்தத்திற்கு வந்து நின்றனள். அவளை வாணன் வாளை யசைத்து வெட்டினான். அந்த வெட்டுத் தேவிமேல் தாக்காமல் விலக, தேவி யவன் வாளைத் தன் கை வாளாலே யொரே வெட்டினால் துண்டித்துவிட்டனள். பிறகு வில்லை வளைத்துப் பற்பல பாணவருஷஞ் செய்தனன். அவைகளையும் தேவி வாளால் வெட்டித் தள்ளினாள். வாணனுடைய வில் அம்பரூத்தூணி தேர்ச்சாரதி தேர் குதிரை யனைத்தையும் அக்கினி பாணத்தினாலே தரையிலே வீழ்த்திவிட்டனள். அவன் பயந்து மாயையாலே மறைந்துபோக நினைத்தனன். அது தெரிந்து சக்கராயுதத்தை வரும்படி நினைத்தலும், அது சூரியனைப்போலப் பிரகாசித்து வந்து வாணன் தலையை யறுத்துச் சமுத்திரத்திலே யெறிந்துவிட்டு, தேவி பாதத்தை வணங்கி பூமியைக் கிழித்துக்கொண்டு பாதாளம் போய்ச் சேர்ந்தது. உடனே தேவர், முனிவர் முதலியோர் ஆடிப் பாடிப் பற்பல வாழ்த்துக் கூறி புஷ்பமாரி பொழிந்தனர்.

ஐம்பத்தெட்டாவது

குமரி

திசைகளெல்லாந் துதிக்கும் கயிலாயமலை மலைகளுக்கெல்லா முயர்ந்தது. வெள்ளிமலை யென்னும் பெயருடையது. சிவபெருமா னெழுந்தருளப்பெற்றது. சித்தர் முனிவர் யோகிகள் தொண்டர்கள் சீவன்முக்தர் யுகாந்த காலத்தினு மழியாத நித்தியர் கணங்களோடு நிறைந்திருக்கப் பெற்றது. மலைகடல் நிலைகுலையுங் காலத்தும் கெடாத நிலையுள்ளது. சரியையாதிகள் செய்யும் புண்ணியர்களன்றிப் பாவிகளா லறியப்படாததாகிய அந்தக்கயிலாய மலையினுச்சியிலே சந்திரகாந்தக் கற்களாலும் நவரத்தினங்களினாலும் தேவதச்சனால் செய்யப்பட்ட ஒரு கோயில் இருக்கின்றது. அதிலே ஆனந்த நிருத்தஞ் செய்து தேவர் முனிவர்களுக்குக் கருணை செய்து அனுப்பிவிட்டு உமாதேவியார் சிவபெருமானை யருச்சித்துப் பூசைபுரிந்தனர். இவ்வாறு மூன்றுயுகம் பூசை புரிவதைக் கண்டு திருவுளமிரங்கிச் சிவபெருமான் மகிழ்ந்து தேவியைப் பார்த்து, "உனக்கு வேண்டிய வரம் யாது? கேட்க!" என்றருளிச் செய்தலும், தேவி, "சருவ சங்கார காலத்திலே உம்மோடு கிரீடை செய்து மகிழ்ந்திருக்கவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தனர். சிவபெருமான் தேவியை நோக்கி, "முந்நூற்றறுபத்தைந்து நாளும், பதினைந்து கலையும், முப்பத்துமூன்று கலையும், பதினைந்து தற்பரையுஞ்சேர ஒரு வருடமாம். அவ் வருடம் நான்கிலக்ஷத்து முப்பத்தீராயிரஞ் சேரக் கலியுக முடிவாகும். அக் கலியுக மிரட்டித்தால் துவாபரயுகமாம். அஃதிரட்டித்

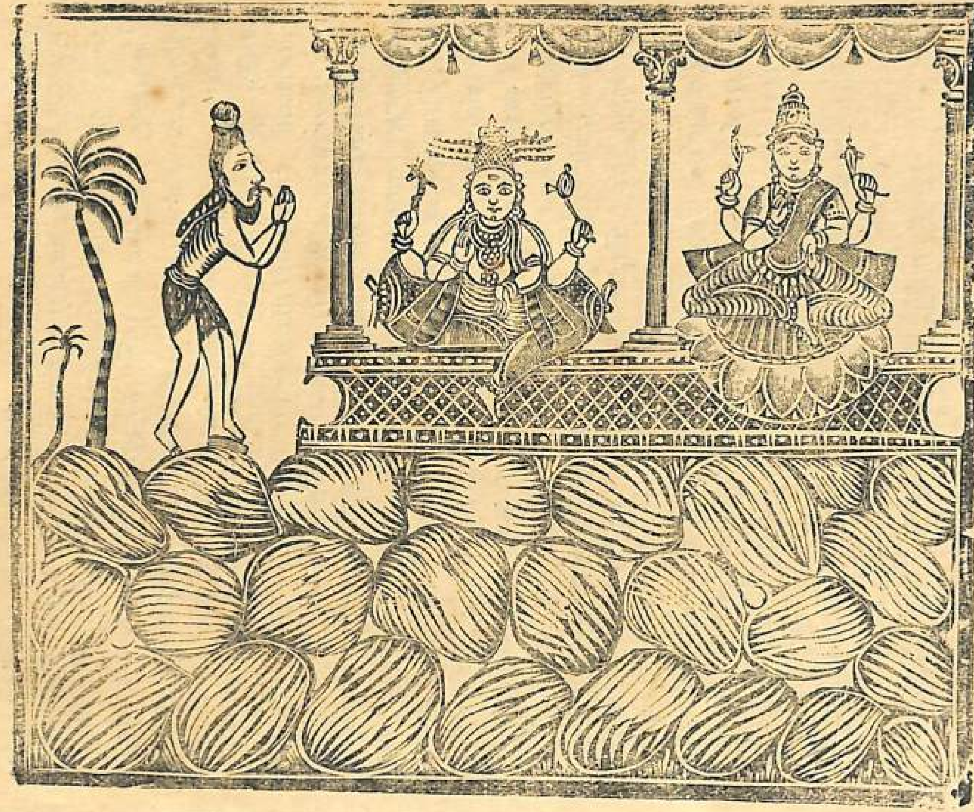

தால் திரேதாயுகமாம். அஃதிரட்டித்தால் கிரேதாயுகமாம். அஃதிரட்டித்தா லொரு சதுர்யுகமாகும். அந்தச் சதுர்யுக மிரண்டாயிரமானாற் பிரமாவுக் கொருதினமாகும். அத்தின முப்பது ஒரு மாதம். அம்மாதம் பன்னிரண்டு ஒரு வயது. நூறானாற் பிரமப் பிரளய முண்டாகும். அப் பிரளயம் பத்து நடந்தால் விஷ்ணுவுக்கொரு நாழிகை. அவ் விஷ்ணு பன்னிரண்டு பேர் இறந்தால் உருத்திரனுக்கு ஒரு க்ஷண காலமாம். அப்போது சருவ சங்கார காலமுண்டாகும். அந் தக்காலம் உன்னோடு கிரீடை செய்து மகிழ்ந்திருப்போம். அதுவரை தென் சமுத்திரக் கரையிலே சத்த மாதர்கள் தோழியர்களாயிருக்க இலுப்பைப் பூமாலை தாங்கி பிடைக் கையைத் துடையிலே வைத்துக்கொண்டு தவஞ் செய்து இருக்கவேண்டும். நீ யிருக்கு மிடங் கன்னிகாம் க்ஷேத் திரம் எனவும், தவத்தலம் எனவும் சொல்வர். ஞானவனம் எனச் சொல்லும் அத் தலத்திலே நாமும் பிரசாரியாய் வந் திருப்போம்" என்று விடை கொடுத்தருளினர்.

ஐம்பத்தோன்பதாவது

பிருங்கா நுக்கிரகம்

திருக்கயிலாயகிரியில் பக்தாநுக்ரஹ காரணமாகச் சிவ பெருமான் திருவோலக்க முற்றிருந்தனர். திருமால், பிரமன், இந்திராதி திக்குப் பாலகர், அஷ்ட வசுக்கள், ஸப்த ருஷிகள், நவ சித்தர்கள், கிந்நர கிம்புருஷ யக்ஷவித்யாதரராதி அஷ்டாதச கணங்கள், துவாதசாதித்தர் முதலியகிரகங்கள் இன்னும் இமையவர் யாவரும் சிவபிரானைத் தரிசிக்கத் திருக்கயிலாயகிரியை யடைந்து ஆங்கு முதற்பெருங் காவலாயுள்ள திருநந்தி தேவரைப் பணிந்து, அவர் திருவருள் பெற்றவராய் முறைமுறையே அவர் விரும்ப மஹா சந்நிதானத்துட் சென்று இருகண்களார எம்பெருமானையும் இறைவியாரையும் தரிசித்து அஷ்டாங்க பஞ்சாங்கமாகப் பணிந்து, இருவரையும் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து தமது குறைகளைச் சொல்லி யர்ச்சித்து, அவ் விருவராலும் அநுக்கிரகித்த வரங்களைப் பெற்று வருகையில், ருஷி சிரேஷ்டர்களிலொருவராகிய பிருங்கிருஷியானவர் பார்வதி தேவியாரைப் பணியாமல் சிவபெருமானை மாத்திரம் பணிந்து, பலவகையாகப் பாடிப் புகழ்ந்து நிற்பது கண்ட இமயவல்லி "இம் முனிவன் யாவன்? எம்மைச் சிறிதும் மதித்திலன்?" என்று முனிந்து சக்தியாகிய தனது கூறுகவுள்ள உதிர மாமிசங்களை அவருடலிற் சிறிதுமின்றி ஆக்கிராணித்துக் கொள்ள, அவர் சிவ கூறுகவுள்ள என்பையும் நரம்பையுமே உட்கொண்ட தோற்பதுமை போலத் தள்ளாடிநின்று தம்மைப் பிரார்த்தித்தது கண்ட தானு மனந் தரியாராகி ஓர் காலை

யுதவ, பிருங்கிமுனி களித்து மூன்று காலுடன் முன்னின்று கூத்தாடிப் பலவகையாகப் பாடிச் சென்றனர்.

உடனே சிவபெருமான் "எமது சக்தியின் கூறு உன்னிடமிருந்து போகவே நீ எவ்வளவு கஷ்டப்படுகின்றனே. உலகமே சத்திமயம். நாம் அவளுடனே கூடினகாலத்திலே தான் உலகம் உச்சீவிக்கின்றது. நாம் தேவியைப் பிரிந்த காலத்து உலகினரும் தங்கள் தங்கள் தேவிமாரைப் பிரிந்திருக்கின்றனர். உதாரணமாக சனகாதி நால்வருக்கும் ஞானோபதேசம் செய்யும்போது எல்லாவுயிர்களும் காம விருப்ப மில்லாமலிருந்தது. மறுபடியும் நாம் மலைமகளை மணந்து அவளுடன் வீற்றிருந்தபோது உலகமும் காம விருப்பமுற் றிருந்தது.

"விரிபதுமத் திருமருமப் பெருமானுதி விண்ணவர்க்கும் மண்ணவர்க்கும், வேந்தனுகி பொருவிலவ ருயிர்க்குயிரா யுணர்வுநல்கும் பொருவிடையோன் உமையோடு பொருந்தலின்றி, யருமுனிவர் பொருட்டாக யோகிபோல வமர்தலா லனைவோரும் மரிவைமார் தோள், மருவி முயங்குதலின்றி யிருந்தார் பஞ்சமலர் விதிக்கும் விதிக்குமுறை யாயிற் றன்றே."

"துன்னற் கரிய வரியணை மேலுமையோ டிருப்ப வயிரனைத்து மின்ன லகல விருங்காம வின்பமேவி யிருந்தனவே."

மேல் நாமும் தேவியும் அபின்னப் பொருள்கள் நமது அஷ்டாஷ்ட மூர்த்தங்களில் அர்த்த நாரீசமூர்த்தம் ஒன்றேயாம்.

சத்தியையன்றிச் சிவத்துக்கோர் செயலில்லை யென்பதை.

"சிவமெனும் பொருளு மாதி சத்தியோடு
சேரி னெத்தொழிலும் வல்லதா
மிவள்பிரிந்திடி னியங்குதற்கு
மரிதரிதெனுமறை யுரைக்குமா
னவபெரும்புவன மெவ்வகைத்
தொழினடத்தி யாவரும் வழுத்துதா
னவனியின்கணோடு தவமிலார்
பணியலாவதோ பரவலாவதோ."

காஞ்சி புராணம்

உமையும் தானும் வேறன்மை யுருவினிடத்துந் தெளிப்பான்
இமைய மயிலை யொருபாதி வடிவி னிறுவி நாற்கரத்து [போல்
பமைய வனசந் திரிசூல மபயம் வரத மிவைதாங்கி
நமையு முய்யக் கொண்டருளு நாரி பாகன் திருவுருவம்."

ஐம்பத்தோரக்ஷரி

திருக்கைலாயகிரியி லெழுந்தருளி யிருக்குஞ் சிவபெருமானது வாமபாகத்திற் சதாகாலம் பொருந்தி யிருப்பவளும், பார்வதி மயேஸ்வரி கௌரி உமை முதலிய திருநாமங்கள் வகிக்கப் பெற்றவளுமான தேவி ஶப்த மயமான ரூபத்தை யுடையவளா யிருக்கின்றாள்.

[ஶப்தமயமான ரூபம் ஐம்பத்தோரக்ஷரங்களின் வடிவம்]

அகாரஸ்தஸ்யமூர்தாச லலாடம்தீர்கஉச்யதே |
இகாரம்தக்ஷிணம்நேத்ர மீகாரம்வாமலோசநம் ||
உகாரம் தக்ஷிணம் ஶ்ரோத்ர மூகாரம் வாமமுச்யதே |
ருகாரம் தக்ஷிணம்தஸ்ய கபோலம்பரமேஷ்டிந: ||
வாமம் கபோலம் ரூகாரம்லுலூநாஸாபுடேஉபே |
ஏகாரமோஷ்ட மூர்த்வம்து ஐகாரமதரம்விபோ: ||
ஓகாரம் சதௌகாரம் தந்தபன்தித்வயம்க்ரமாத் |
அம்அஶ்சதாலுநீதஸ்ய தேவதேவஸ்யதீமத: ||
காதிபஞ்சாக்ஷராண்யஸ்ய பஞ்சஹஸ்தாஸ்சதக்ஷிணே |
சாதிபஞ்சாக்ஷராண்யேவம் பஞ்சஹஸ்தாஸ்துவாமத: ||
டாதிபஞ்சாக்ஷரம்பாதா தாதிபஞ்சாக்ஷரம்ததா |
பகாரமுதரம்தஸ்ய மகாரம்பார்ஸ்வமுச்யதே ||
பகாரம்வாமபார்ஸ்வம்து பகாரம்ஸ்கந்தஉச்யதே |
மகாரம்ஹ்ருதயம்ஶம்போ: மஹாதேவஸ்யயோகிந: ||
யகாராதிஸகாராம்தம் விபோர்வைஸப்ததாதவ: |
ஹகாரம் நாபிரூபம்ஹி க்ஷகாரம்நாதஉச்யதே ||
ஏவம்ஸப்தமயம்ரூப மகுணஸ்யகுணாத்மந: ||

அப்படிச் சப்தமயரூபமான தேவிக்கு, அகாரம்-சிரம், ஆகாரம் - நெற்றி, இகாரம் - வலது கண், ஈகாரம் - இடது கண், உகாரம் - வலது செவி, ஊகாரம் - இடது செவி, ருகாரம் - வலது கன்னம், ரூகாரம் - இடது கன்னம், லுகாரம் - வலது நாசி, லூகாரம் - இடது நாசி, ஏகாரம் - மேலுதடு, ஐகாரம் - கீழுதடு, ஓகார, ஔகாரங்கள் முறையே மேலுங் கீழுமுள்ள பல் வரிசைகள், அம் - வலதுதாடை, அ:-இடதுதாடை, 𑌕, 𑌖, 𑌗, 𑌘, 𑌙, வலது பக்கத்து ஐந்து திருக்கரங்கள்; 𑌚, 𑌛, 𑌜, 𑌝, 𑌞, இடது பக்கத்து ஐந்து திருக்கரங்கள், 𑌟, 𑌠, 𑌡, 𑌢, 𑌣, வலது கால், 𑌤, 𑌥, 𑌦, 𑌧, 𑌨, இடது கால், 𑌪காரம் வயிறு, 𑌫காரம் - வலது பக்கம், 𑌬காரம் - இடது பக்கம், 𑌭காரம் - தோள், 𑌮காரம் - மனது, ய ர ல வ ஶ ஷ ஸ - ரஸம், ரக்தம், மாமிசம், மேதஸ், எலும்பு, மஜ்ஜை, சுக்கிலம் - என்னும் ஸப்த தாதுக்கள். ஹகாரம் - தொப்புள், க்ஷகாரம் - நாதம் என்று இவ்வாறாகச் சொல்லப்படுகிறது. இப்படிக் குணசொரூபிணியாயும் நிர்க்குணியாயு மிருக்கிறவளுடைய ரூபமானது ஶப்தமயமாகும்.

அறுபத்தோன்றுவது

அஷ்டாஷ்ட சத்தி பீடங்கள்

சத்தி தனது முழுமுதற் கருணையும் பலமும் வீரமும் செலுத்தி - நிற்கும் ஸ்தலங்களே சத்தி பீடங்கள். அவை அறுபத்து நான்கு சத்தி பீடங்களாம். அவைகள் முறையே:—

கொல்லாபுரத்திலுள்ள இலக்ஷுமி பீடமும், மாது புரத்திலுள்ள ரேணுகா பீடமும், துளஜாபுர பீடமும், சப்தசிருங்கபீடமும், இங்குளேயிலுள்ள ஜுவாலாமுகி பீடமும், சாகம்பரியிலுள்ள பிராமரி பீடமும், ஸ்ரீரக்த தந்திரிகையிலுள்ள துர்க்கா பீடமும், விந்தியாசல பீடமும், ஸ்ரீகாஞ்சியிலுள்ள அன்னபூரணி பீடமும், விமலேயிலுள்ள பீமாதேவி பீடமும், ஸ்ரீசந்திரகலையிலுள்ள கௌசிகி பீடமும், நீல பருவத்திலுள்ள நீலாம்பரி பீடமும், ஸ்ரீநகரத்திலுள்ள சாம்புநதேசுவரி பீடமும், நேபாளத்திலுள்ள இரககிய காளி பீடமும், மதுரையிலுள்ள மீனாக்ஷி பீடமும், வேதாரணியத்திலுள்ள சுந்தரி பீடமும், ஏகாம்பர பீடமும், மஹாசலத்திலுள்ள யோகேசுவரி பீடமும், சீனவிலுள்ள நீலசரசுவதி பீடமும், வைத்தியநாதத்திலுள்ள கவலே பீடமும், மணித்தீபத்திலுள்ள புவனேசுவரி பீடமும், காமயோனிமண்டலமென்கிற திரிபுர பைரவி பீடமும், புஷ்கரத்திலுள்ள காயத்திரி பீடமும், அமரேசத்திலுள்ள சண்டிகை பீடமும், பிரபாசத்திலுள்ள புஷ்கரேக்ஷணி பீடமும், நைமிசத்திலுள்ள தேவி பீடமும், புஷ்க

ராக்ஷத்திலுள்ள புருகதை பீடமும், ஆஷாடத்திலுள்ள இரதி பீடமும், சண்டமுண்டியிலுள்ள தண்டனி பீடமும், பாரபூதியிலுள்ள பூதி பீடமும், நாமுலத்திலுள்ள நகுலேசுவரி பீடமும், அரிச்சந்திரத்திலுள்ள சந்திரிகை பீடமும், ஸ்ரீகிரியிலுள்ள சாரதா பீடமும், பஞ்சககத்திலுள்ள திரிசூல பீடமும், ஆம்பிராதகேசுவரத்திலுள்ள சூக்ஷும பீடமும், மஹாகாளத்தியிலுள்ள சாங்கரி பீடமும், மத்தியமாபிதத்திலுள்ள சர்வாணி பீடமும், கேதாரத்திலுள்ள மார்க்கதாயினி பீடமும், பைரவத்திலுள்ள பைரவி பீடமும், கயையிலுள்ள மங்கள பீடமும், குருக்ஷேத்திரத்திலுள்ள ஸ்தாணுப் பிரியை பீடமும், வியபிநாகுலத்திலுள்ள ஸ்வாயம்பசி பீடமும், கனகலத்திலுள்ள உக்கிர பீடமும், விமலேசுவரத்திலுள்ள விசுவேசை பீடமும், அடகாசத்திலுள்ள மகாந்தகை பீடமும், பீமத்திலுள்ள பீம பீடமும், வஸ்திராபதத்திலுள்ள பவானி பீடமும், அர்த்தகோடிகையிலுள்ள உருத்திராணி பீடமும், அவிமுத்தத்திலுள்ள விசாலாக்ஷி பீடமும், மகாலயத்திலுள்ள மஹாபாகை பீடமும், கோகர்ணத்திலுள்ள பத்திரகாளி பீடமும், பத்திரகர்ணிகத்திலுள்ள பத்திரை பீடமும், சுவர்ணக்ஷத்திலுள்ள உற்பலாக்ஷி பீடமும், ஸ்தாணுவிலுள்ள ஸ்தாண்வீசை பீடமும், கமலாலயத்திலுள்ள கமலை பீடமும், சகமண்டலத்திலுள்ள பிரசண்டை பீடமும், குரண்டலத்திலுள்ள திரிசந்திரிகை பீடமும், மகோடத்திலுள்ள மகுடேசுவரி பீடமும், மண்டலேசத்திலுள்ள சரண்டகை பீடமும், காலஞ்சத்திலுள்ள காளிபீடமும், சங்குகர்ணத்திலுள்ள

தொனி பீடமும், தாலகேசுவரத்திலுள்ள தால பீடமும், ஞானிக ளிதயகமலத்திலுள்ள பரமேசுவரி பீடமாம்.

மேற்கூறிய அறுபத்து நானகு சத்தி பீடங்களில் முதற் சத்திபீடம் மதுரையாகும் என்பதை,

"சேடு தாங்கு மூவுலகினிற் சிரந்தன சத்தி
பீட மூவிரு பத்துநான் கவற்றின் முற்பீட
மாட மோங்கிய மதுரையா மற்றது போகம்
வீடு வேண்டிய சித்தியும் விளைப்பலென் றன்ற"

எனக் கூறியுள்ளார்.

3160

அறுபத்திரண்டாவது

ஸ்ரீ கிருஷ்ண சாம்பவ தானம்

உலகபார மொழிக்கும்படி திருவவதாரஞ் செய்த கிருஷ்ணமூர்த்தி சிவஞானத்தை யடையவும், ஓர் நற்புத்திரனைப் பெறவும் கருதி, உபமந்யு முனிவரிடம் வந்து அவரைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து பணிந்தனர். அப்பொழுது உபமந்யு முனிவர் தமது கரத்தாற் றிருநீற்றை எடுத்து கண்ணன் தேகத்தி லணிந்து பாசுபத தீக்ஷை செய்து, பன்னிரண்டு மாத காலங்கள் பாசுபத விரதத்தை யநுஷ்டிக்கச் செய்து, குற்றமில்லாததும் உயர் கதியைக் கொடுக்க வல்லதுமான சிவஞானத்தை உபதேசித்தனர். அதனைப் பெற்ற கிருஷ்ணமூர்த்தி ஓர் நற்புத்திரனை யடையக் கருதிச் சந்திர சேகரனாகிய சிவபெருமானைத் துதித்துப் பெருந் தவங்களைச் செய்து கொண்டிருக்கையில் அத் தவத்திற்குக் களிகூர்ந்த சிவபெருமான் உமாதேவியாரோடும் காட்சி கொடுப்ப, கிருஷ்ணமூர்த்தி சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து நிற்க, சிவபெருமான் "உனக்கு யாது வரம் வேண்டும்?" என வினவ, "எனக்கோர் வல்லபமிக்க நல்ல புதல்வன் வேண்டும்" என விண்ணப்பிக்க, அன்பர்கள் வேண்டியவற்றை யெல்லாம் கொடுக்கும் விரதங்களை மேற்கண்ட சிவபெருமானும் உமாதேவியாரும் "அவ்வாறேயோர் புத்திரனுண்டாவ" னென்று அருள் செய்து அந்தர்த்தானமாயினர். அவ்வகைய வரத்தைப்பெற்ற கண்ணமூர்த்தி களிப்பு மிகுந்து தன் மனைவியை யடுத்து வாழ்ந்திருக்கையில், தன்னுடைய சாம்பவதி என்னும் மனைவியானவள்

கருப்பமெய்தி, உடல் மதாப்புற்று, இடை பருத்து, நடை தள்ளாடி சிவசத்தி கடாக்ஷங்களால் மிகப்பலசாலியான ஓர் புத்திரனை உத்தம முகூர்த்தத்திற் பெற்றனள். அப்புதல்வனைக் கண்டு மனங்களித்த கண்ணபிரான் அந்தணர் யாசகர் முதலியோர்க்கு மணியும் பொன்னும் வஸ்திரமும் மகிழும்படி தானஞ் செய்தனன். சிவபிரானருளிய புத்திரனாதலின் அவனுக்கு சாம்பன் என்று பெயரிட்டனன். கண்ணன் தன் மனைவியோடும் சாம்பனோடும் மகிழ்ச்சி மிக்கு வாழ்ந்திருக்கையில், சாம்பன் பால் பருகியும் தவழ்ந்து நடந்து, சிறுதேருருட்டியும் வளர்ந்து, முனிவர்களான் ஞானமடைந்து, யானை, குதிரை, தேர் இவற்றைச் செலுத்தும் வல்லபமும், வில், வாள், அஸ்திர முதலியவற்றின் பயிர்ச்சியுங் கற்றறிந்தனன்.

சம்புகுத்தமாகுத்தா நுக்கிரகம்

துவாபரயுகத்தில் பார்வதிதேவியாருக்குத் தமது திருமேனியில் சரியாக இடப்பாகந் தந்தருளிய சிவபெருமான் வீற்றிருந்தருளுகின்ற உருத்திரகோடிக்கிரியில் நெடுங்காலந் தவஞ்செய்து கொண்டிருப்பவர்களாகிய சம்புகுத்தமாகுத்தன் என்று சொல்லுகின்ற பெயரினை யுடையவர்களாய், பாலுந்தேனும் கலந்ததுபோல் உடன்பிறந்த பரிவில் மிகுந்தவர்களாய் கருத்து மன மொத்தவர்களாய், இரண்டுடலுக்கொரு உயிரை யொத்தவர்களாய் இவ் விருவரும் வாழுங் காலத்தில், இவர்களில் மூத்தவன் பெருமை மிக்க சிவபெருமானே பெரிது பெரிது என்று சொல்லக்கேட்டு, தம்பியானவன் ஒரு முறைமையும் அறியாமல் சத்தியே பெரிது பெரிதென்று சொல்ல, இவர்க ளிருவருக்கும் சண்டையுங் கோபமுந் தணியாமல் ஊழ்வினை வசத்தால் உண்டாகியொருவரை யொருவர் பகைக்கலானார்கள். இதனை யெந்த முனிவர்க்குச் சொல்லினும் அவர்கள் அத்தகைய பெரிய விஷயங்களையெடுத்து விசாரம் செய்வது எம்போலியர்களுக்கு ஒரு சிறிதுந் தகுதியானதன்று என்று சொல்லினர்.

"வெம்பாவங் கடிந்த சம்புகுத்தன்
மாகுத்தனென விளம்பும் பேரோர்
பைம்பாலுந் தேனுமுடன் கலந்ததென
வுடன் பிறந்த பரிவின் மிக்கோர்.
ஒருடலுக்கோருயிரொத்திருவரும்
வைகியகாலத்திவரின் மூத்தோன்

பேருடைய சிவம்பெரிது பெரிதென்று
சொல்லக் கேட்டுப் பின்பிறந்தோன்.

ஒருநெறி யறியாது சத்தி பெரிதே
பெரிதென்றுரைப்ப விந்தப்
போருமுனிவுந்தணியாதூழ்வினைபுக்
குழிமாறு புகுந்து நின்றார்.

எம்முனிவர்க்குரைப்பினு மற்றேம்மனோர்
தெரிப்பரிதென்றெவருமஞ்சத்
தம்முனிவு தணியாது சங்கரனே
சான்றிதற்குச் சாலுமென்ன.

அம்முனிவர் கலங்கேகி யமலனைமுற்
பணிந்தியம்ப வமலனுங் கட்
கிம்முனிவு விடுமின்களிரு மொழியு
மொரு மொழியோ டொக்குமென்றான்."

இருவருந் தங்கள் கோபந் தணியாமல் "இதற்குச் சிவ பெருமானே சாட்சி" என்று அவ்விருவரும் ஒருங்கே கூடிச் சென்று பரமேஸ்வரன் முன் பணிந்து விண்ணப்பஞ் செய்யத், திருவுளத்திற் கொண்டு, "சிவம் சத்தி என்கிற இரு மொழியு மொரு மொழியோ டொக்குமாதலால் உங்கள் கோபத்தை விடுங்கள்!" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். சந்திரசேகரனாகிய பரமசிவம் இரண்டும் ஒன்றென்று அருள் செய்த திருவளை மறுத்து, இளையவன் பின்னும் பொறுமை இல்லாதவனாய்ச் "சத்தியே பெரிது" என்று சொல்ல, மூத்தவனும் புகையுயிர்த்துப் பொங்கி வேத முறைப்படி சிவத்தையே பெரிதென்று சொல்ல, இப்படிப் பேசுகிற இவ்விரு

வர்களின் மாறுபாட்டை நோக்கி, பரமசிவத்தின் திருமுகத்தைப் பராசத்தியும் பராசத்தின் திருமுகத்தைப் பரமசிவமும் பார்த்து நகைத்தருளினார்கள்.

ஒளியும் மாணிக்கமும், அமுதமு மதுரமும், எள்ளும் எண்ணெயும், பொன்னும் பூஷணமும், சமுத்திரமும் அலையும் போல ஒன்ருய்ப் பிரியாமலிருக்கிற தங்களைப் பரிந்தடைந்த குற்றத்தினல் 'சத்தி பெரிது' என்றவனைச் சத்தியும் 'சிவம் பெரிது' என்றவனைச் சிவமும் "நீங்களிரண்டு கழுகு பட்சிகளாகிச் சுழலக் கடவீர்கள்" என்று சபித்தார்கள். அவ்விருவரும் அப்பொழுதே கழுகுகளாகி நடுநடுங்கி, "எங்கள் குற்றத்தைப் பொறுத்தருளி எங்களய்யனே! தாயே! இந்தக் கழுகுருவம் விடுமிடமும் காலமும் கட்டளையிட்டருளவேண்டும்" என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, "இந்த யுகம் நீங்கும்போது அந்த வரமுங்களுக்குத் தருகின்ரேம். அப்படித் தருகிறவரைக்கும் தவமும் அருச்சனையும் நீங்கள் இத்தலத்தில் செய்யுங்கள்" என்று இளையவனுக்குப் பராசத்தியும் மூத்தவனுக்குச் சிவபெருமானும் கட்டளையிட்டருளினர்.

ஒழியாத பெரிய வினைச் சம்பந்தமும், அதனலுற்ற கழுகுருவமும் ஒழியும்படி பூசையும் அன்புடன் செய்து சம்புகுத்தன் மாகுத்தனென்னும் இருவரும் பழைய தங்கள் உருவமடைந்தனர்.

அறுபத்துநான்காவது

சிவசத்திவிபூதி

உமாதேவியாரே சத்தி; சிவபெருமானே சத்தியை யுடையவன். சத்தி சத்திமான்களுடைய விபூதிலேசமே இப்பிரபஞ்ச முழுதுமாம். ஜடரூபமான பொருளும், சித்ரூபமான பொருளும் ஆகிய இரண்டும் சுத்தமென்றும் அசுத்தமென்றும் பெயர்கள் பெறும். அன்றியும் பரம் என்றும், அபரம் என்றும் பெயர்கள் பெறும். சித்ரூபமானது ஜடத்தைப் பொருந்திய பிரகிருதியை யுண்டு செய்யும். அந்த ஞானரூபமே சுத்தம் என்றும், பரம் என்றும் சொல்லப்படும். ஜடமும் அந்தமும் அபரம் என்று சொல்லப்படும். சித்தும் அசித்தும் முதலியவற்றிற் கெல்லாம் சிவனுஞ் சத்தியுமே தலைவர்கள். ஆனதினால்தான் பிரபஞ்சமுழுவதும் சிவசத்திகளின் சுவாதீனத்தி லிருக்கின்றன. அவ்வாறன்றி இவர்கள் பிரபஞ்சத்தின் வசத்தி லிருப்பவர்களல்லர். இவர்க ளிருவரும் பிரபஞ்சத்திற்குப் பாலகர்க ளாதலின் விசுவேசுரர் என்று சொல்லப்படுவார்கள். சந்திரிகையின்றிச் சந்திரனும் பிரபையின்றிச் சூரியனும் பிரகாசியாததுபோல, சிவபெருமா னிருப்பினும் சத்தியையின்றிப் பிரகாசிக்கமாட்டான். ஆதலால், சிவனைப்போல சத்தியும் சத்தியைப்போலச் சிவனுமாகும். இவர்களுக்குள் தாரதம்மியங் கிடையாது. சக்தியை யன்றிச் சிவனில்லை; சிவனையன்றிச் சத்தி யில்லை. சிவன் சத்தியுடன் கூடியிருந்தே தேகிகளுக்குப் பத்தி முத்திகளைக் கொடுக்க வல்லவனுவான், ஏகமாகிய பராசத்தி அபரசத்திகளைச் சிருஷ்டி செய்யும். அச் சத்தியே

மூலப்பிரகிருதி மாயை முக்குணங்களென்று சொல்லும் படிப்பிரியும். பராசத்தியே சிவதத்துவ முதலாகப் பிரகிருதியீருக ஜகமுழுவதையும் விரிக்கும். சிவபெருமானைப் பிரியாமல் எள்ளுளெண்ணெய்போல விளங்கும் பராசத்தி சிருஷ்டி காலத்தில் ஜனித்து அதனிடமாகக் கிரியாசத்தி தோன்றும். அந்தக் கிரியாசத்தி மூலப்பிரகிருதியை யதிஷ்டித்து நாததத்துவத்தை யுண்டுசெய்யும். நாததத்துவத்தினின்று விந்து ஜனிக்கும். விந்துவினின்று சதாசிவ னுதிப்பான். சதாசிவத்தினின்று மஹேசுவர னுதிப்பான். மஹேசுவரனிடத்தில் சுத்தவித்தை தோன்றும். இவ்வகையாகத் தத்துவங்களைந்தும் தோன்றிய பிறகு அனந்தனென்னும் வித்தியேசுரனல் மாயையானது காலம் நியதிகலை வித்தைகளைத் தோன்றச் செய்யும். கலையினின்று இராக தத்துவமும், புருஷதத்துவமும் பிறக்கும். மாயையினின்றுந்திரிகுணப் பகுதிகள் ஜனிக்கும். அம் முக்குணங்களினின்றுந் திரிமூர்த்திகளும் இருபத்து மூன்று தத்துவங்களும் பிறக்கும், அவற்றினின்றும் அளவின்றிய அண்டங்களும் தேகங்களும் ஜனிக்கும். ஆதலின் உலக முழுவதும் சத்தி மயமேயாம். இச்சாசத்தி, ஞானசத்தி, கிரியாசத்திகளால் சிவபெருமான் உலககாரியங்களை நடத்துகிருன். அவற்றில் இச்சாசத்தி அறியும். ஞானசத்தி இதற்கிது காரணம் என்றுணர்த்தும். கிரியாசத்தி விரும்பிய தொழிலைச் செய்யும். பராசத்தியின் ஏவலால் அபரசத்தி உலகை யுண்டுசெய்யும். தாய் தந்தைகள் இல்லாது குழந்தை யில்லாததுபோல், சிவனும் சத்தியும் இல்லாவிடில் ஜகத்தில்லையாகும். சிவனே தந்தை,

சத்தியே தாய்; சிவனே பரமான்மா; சத்தியேமனோன்மணி, சிவனே மஹேசுவரன், சத்தியே மாயை; சிவனே புருஷன், சத்தியேபிரகிருதி. அன்றியும் அச் சிவனும் சத்தியுமே உருத்திரன் உருத்திராணியும். திருமாலும் கமலையும், பிரமனும் பிராமியும், சூரியனும் பிரபையும், இந்திரனும் இந்திராணியும், அக்கினியும் ஸ்வாஹா தேவியும், இயமனும் இயாமியும், நிருதியும் நைருதியும், வருணனும் கௌரியும், வாயுவும் சிவையும், குபேரனும் புத்தியும், சந்திரனும் உரோகிணியும், ஈசானனும் ஈசானியும், அனந்தனும் அனந்தையும், காலாக்கினிருத்திரனும் காளியும் சுவாயம்பு மநுவும் சதரூபையும், தக்கனும் பிரசூதையும், ருசியும் ஆகூதியும், பிருகுவும் கியாதியும், மரீசியும் சம்பூதியும், அங்கிராவும் ஸ்மிருதியும், காசிபனும் அதிதியும், வசிஷ்டனும் அருந்ததியுமாக ஆணுருவங்களெல்லாம் சிவனும் பெண்ணுருவங்களெல்லாம் சத்தியுமாம். இவ் வகையாகச் சிவனும் சத்தியும் ஒருவரையொருவர் பிரியாதுறைவார்கள் இவ்விதமான சிவஞ் சத்திகளின் விபூதிகளை அநேக ஆயிர வருஷங்கள் சொன்னாலும் சொல்லி முடியாது. இச்சிவ சத்திகள் விபூதிகளை நான்கு வேதங்களிலும் சொல்லப்பட்ட பரமரகசியப் பொருள். இந்தக்கதையைச் சொன்னவர்களும் கேட்டவர்களும் தமதுறவினரோடு நெடுங்காலம் வாழ்ந்து உத்தம மைந்தர்களைப் பெற்று, சிவபக்த சிரேஷ்டர்களாகி, தமது பாவங்களை யெல்லாம் ஒழித்து சுகவாழ்வு அடைவார்கள்.

சுபம்! சுபம்!! சுபம்!!!

விஷய அட்டவணை

ஸ்ரீமத்

தாயுமானசுவாமிகள்

திருப்பாடற்றிரட்டு

மெய்கண்ட விருத்தி யுரையுடன்

[730-பக்கம்: ஸ்வாமிகளின் திருவுருவப்படத்துடன் உயர்ந்த காலிகோ பைண்டு: விலை ரூபா 4.]

திருவருட்பெருஞ் செல்வராகிய தாயுமானசுவாமிகள் தமது சுவாநுபூதியினிற் பிறந்த அற்புத சின்மய மதுரமான செம்பாடற்றிரட்டினுக்கு அநேகர் பதவுரையும் பொழிப்புரையும் எழுதியிருக்கின்றனர். அவை தாயுமானர் உண்மை கருத்தைத் தெரிவிப்பன வல்ல. தாயுமான சுவாமிகள் வேதாந்த சித்தாந்த சமரசபாவ முடையவராதலால் அவருடைய உண்மைக் கருத்து ஈதென்று ஒவ்வொரு பாடல்களிலும் விளங்கும்படி, மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்து மகா வித்வான் சித்தாந்தசரபம் அஷ்டாவதானம் பூவை. கலியாணசுந்தர முதலியாரால் பதவுரையும், விசேடவுரையும், பிரமாணங்களும், உபநிடத கருத்துக்களும் எடுத்துக்காட்டி ஒவ்வொரு பாடலுக்கும் இன்றியமையாத பெரியோர்களுடைய ஞானசாத்திரங்களி லிருந்து மேற்கோட்பாக்கள் உதகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இதுவரையில் தாயுமானருடைய பாடலுரையைப் படித்த அறிஞர் இந்த மெய்கண்ட விருத்தியுரையையும் படிப்பார்களானல் மற்றுரைகளுக்கும் இவ்வுரைக்கும் உள்ள தாரதம்மியம் இன்னதென விளங்கும்.

B. இரத்தின நாயகர் சன்ஸ்,
20, வைத்தியநாதமுதலி தெரு, சென்னை.

திருக்குறள் மூலமும்

[பரிமேலழகருரையும், தெளிபொருள்விளக்கப்பதவுரையும், விசேஷக் குறிப்புகளுடனும், நாயனார் திருவுருவப் படத்துடன் உயர்ந்த கிளேஸ் கடிதத்தில் அச்சிட்டு அழகிய காலிகோ பைண்டு செய்தது: விலை ரூபா 4]

தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருக்குறளென்னும் இந்நூலானது ௧௩௩௦ - குறள் வெண்பாக்களாற் செய்யப்பட்டு, பாஷையின் உயர்வை விளக்குவதாயும், இராஜதந்திர முதலிய பலவகைப்பட்ட சிறந்த நீதிநெறியை ஒருசேர நன்குணர்த்தத் தக்கதாயும், எல்லாச் சமயிகளானும் இனி தேற்றுக்கொள்ளப் பட்டதாயு முள்ளது. மேலும், தமிழ்ப்பாஷையில் விருத்தியடைய விரும்புவோர்க்கும், முத்திநெறி பெற்றுய்ய விரும்புவோர்க்கும் ஏற்ற நூலாகவும், ஏனையோர்க்குப் பொதுநூலாகவும் இருத்தலால் இதன் பெருமை குன்றின்மே லேற்றிய விளக்குபோல் விளங்குகின்றது.

ஆதலால் தமிழ் வேதமாகிய திருக்குறளும் இதற்குப் பரிமேலழகர் செய்த உரையும் கற்றோர் யாவராலும் விரும்பத்தக்கனவே. இவ்வுரை அக்காலத்தி லுள்ளோருடைய கல்வித்தேர்ச்சிக் கேற்பச் செய்யப்பட்டதாதலால் கடின சந்திகளால் செறிந்துவிளங்குகின்றது. தற்கால நிலைமையைக் கருதி பண்டிதபாமரர் யாவருக்கும் எளிதில் பயன்படும்பொருட்டுக் கடின சந்திகளை ஒருவாறு விளக்கி, அதனுடன் எளிய நடையில் செய்யப்பட்ட தெளிபொருள் விளக்கப் பதவுரையும் சேர்த்து ஒரே புத்தகமா யச்சிடப்பட்டிருக்கிறது.

B. இரத்தின நாயகர் சன்ஸ்,

20, வைத்தியநாதமுதலி தெரு, சென்னை.

பட்டினத்துப் பிள்ளையார்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

பிரபந்தத்திரட்டின் விருத்தியுரை

[பட்டினத்தடிகள் திருவுருவப்படத்துடன் உயர்ந்த காலிகோ பைண்டு செய்தது: விலை ரூபா **3-8-0**]

பட்டினத்தடிகளால் ஆங்காங்கு எம்மனோரை யுய்விக்குமாத் திரையானே திருவாய் மலர்ந்தருளப்பெற்று நம்பியாண்டார்நம்பிக ளால்பதினொருந் திருமுறையிற் சேர்க்கப்பட்டுள்ள பிரபந்தங்களாகிய **கோயினான்மணிமாலை, திருக்கழுமல மும்மணிக்கோவை, திரு விடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை, திருவேகம்பமுடையார் திருவந் தாதி, திருவொற்றியூர் ஒருபா ஒருபஃது** என்பனவற்றிற்கும், கோயிற்றிருவகவல், திருவேகம்பமாலை, திருவிசைப்பா, பொது, முதல்வன் முறையீடு, அருட்புலம்பல், இறந்தகாலத் திரங்கல், நெஞ் சொடு புலம்பல், பூரணமாலை, நெஞ்சொடு மகிழ்தல் என்னு மிவைக ளடங்கிய **திருப்பாடற்றிரட்டு, உடற்கூற்றுவண்ணம்** என்பனவற் றிற்கும் அநேகர் பதவுரையும் பொழிப்புரையும் சிற்சிலவற்றிற்கு எழுதி யிருக்கின்றனர். அவைபோல் அல்லாது சென்னை பச்சையப் பன் கல்விச்சாலைத் தமிழ்ப்பண்டிதர் ம-௱-௱-ஸ்ரீ, ஆ. சிங்காரவேலு **முதலியார்** அவர்களால் பதவுரையும், விசேடம், உதாரணம் இன் னும் இவைகளமைந்த விருத்தியுரையையும் எடுத்துக்காட்டி, பெரி யோர்களுடைய ஞானசாத்திரங்களி லிருந்து மேற்கோட்பாக்கள் உதகரிக்கப்பட் டிருக்கின்றன.

பி. இரத்தின நாயகர் சன்ஸ்,

20, வைத்தியநாதமுதலி தெருவு, சென்னை.

சீகாழி கண்ணுடைய வள்ளலார்

இயற்றிய

ஒழிவிலொடுக்கம்

[உயர்ந்த கிளேஸ் கடிதம் காலிகோ பைண்டு செய்தது

விலை ரூபா 1—8—0]

வேதாந்திகள் அஹம் என்று சொல்லும் தற்போதம் ஒழிந்த விடத்து முத்தி யுண்டென்பதைத் தெளிவாகக் காட்டி அதனை யொழிக்கும் நெறியும் இதுவெனத் தெரிவித்தனர் கண்ணுடைய வள்ளலார் எனப்பட்ட பரமாசாரியர்.

தமக்கு முந்தியுள்ள ஆசிரியர்களும் பிந்தியுள்ள ஆசிரியர்களுமா மயங்கியுரைத்தும் பொய்மை யுரைத்தும் உலகத்தில் அஞ்ஞானத்தை விர்த்தி செய் திருப்பவும், இடையிற்றோன்றிய இவர் சரியை கிரியை யோகங்களை யிகழ்ந்து அவற்றின் வெறுமையை நன்கு விளக்கினர்.

இதிலடங்கிய விஷயங்கள்:

1 சிறப்புப்பாயிரம் உரை
2 காப்புச் செய்யுள்கள்
3 வேதாகமப் பொருவிலுபதேசம்
4 சத்திநிபாதத் தத்தமொழிவு
5 யோகக் கழற்றி
6 கிரியைக் கழற்றி
7 சரியைக் கழற்றி
8 விரதி விளக்கம்
9 துறவு
10 அருளவத்தைத்தன்மை
11 வாதனைமாண்டார் தன்மை
12 நிலையியல்பு

B. இரத்தின நாயகர் சன்ஸ்,

20, வைத்தியநாதமுதலி தெரு, சென்னை.

விவேகாநந்த சுவாமிகள்

உபந்நியாஸங்களாகிய

ஞானத்திரட்டு

[விவேகாநந்த சுவாமிகளின் சரித்திரமும், அவர்செய்த அற்புதமான பிரசங்கத்திரட்டும் சுவாமிகள் திரு வுருவப்படத்துடன் விலை ரூபா 1.]

வி. நடராஜ ஐயரவர்களால் இயற்றியது.

இதில் சுவாமி விவேகாநந்தர் அமெரிக்கா சிகாகோசர்வமத மஹா சபையில் கர்மயோகம், ஞானயோகம், பத்தியோகம் என்னும் அரிய விஷயங்களையும், ஆரியமதத்தின் உண்மைப் பொருளையும் வெற்றி யுடன் விலை நாட்டி ஆங்கில பாஷையில் செய்த பிரசங்கத்தை ஸ்ரீமான் வி. நடராஜ ஐயரால் தமிழில் மொழிப் பெயர்க்கப்பட்டது.

இதிலடங்கிய விஷயங்கள்:

யதார்த்தமனிதன்
போலிமனிதன்
சிகாகோ முதற் பிரசங்கம்
இந்துமதம்
காமயோகம்
இல்லறம்துறவறம்
விக்கிரகாராதனை
கடமை
நன்மை தீமை
முக்தி
பக்தி
பக்தியோகம்
ஆசாரியன் அவசியமென்பது
பரபக்தி
இராஜயோகம்
மாயையைப்பற்றிய சிலகதைகள்
விவேகாநந்த சுவாமிகள் சரித்திரம்

பி. இரத்தின நாயகர் சன்ஸ்,
20, வைத்தியநாதமுதலி தெருவு, சென்னை.

சின்மய தீபிகை

ஸ்ரீ குமாரதேவராதீனம்
முத்தையா சுவாமிகள் செய்தருளியது.

விலை அணா 8

இஃது நல்லறிவுச்சுடர் கொளுத்தும் காரணம்பற்றியே இந் நூலுக்குச் சின்மய தீபிகை யென்னும் பெயர் ஏற்பட்டது சித் என்பது ஞானம், மயம் நிறைவு, தீபிகை விளக்கு்து; எனவே நிறைவான ஞானத்தை விளக்கும் நூல் என்னும் பொருள்பட நின்றது. ஞானம் என்பது நித்தியப்பொருளின்னதென்றும், அநித்தியப் பொருளின்னதென்றும் பகுத்தறியும் உணர்வு. நித்தியாநித்தியவஸ்து விவேகமென்று சாஸ்திரங்கள் கூறிநிற்கும். முதலில் அநித்தியப்பொருளினிலக்கணம் அறிவிற்றேன்றுவழி, நித்தியப்பொருளினிடத்தில் நிச்சயபுத்தி யுண்டாகாது. உண்டாகாதபோது பொய்யையே மெய்யாகக்கருதி மீளாத சனன மரணத்துக்காளாகி யுழலவேண்டும். ஆகையால் புத்திரமித்திர களத்திராதி சரீர பந்துக்களும் இப்பிரபஞ்ச மாயாவாழ்க்கையும் பொய்யென்று விசாரணைமுகத்தால் வெறுத்து, இவ்வுலக சிருஷ்டி திதி சங்காராதி கிருத்தியங்களுக்குச் சாட்சிபூதமாயுள்ள பரம்பொருளே நித்தியமென்றும், அதனையடைய வேண்டிய மார்க்கமின்னதென்றுங் கடைப்பிடித்து உய்யுநெறி தேடவேண்டியது நம்மெல்லோருக்கும் இன்றியமையாக் கடமையாயிருக்கிறது, இச்சிறு நூல் அத்தகைய ஞானச்சுடரை நம்முள்ளத்திலேற்றத்தக்ககருவியாயுள்ளதால் தாயுமானர், திருமூலதேவர், குமரகுருபர சுவாமிகள், அருணகிரிநாதர், கண்ணிடைய வள்ளலார் சமயாசாரியார் சந்தானகுரவர் முதலிய ஆன்றோர்களால் திருவாய் மலர்ந்தருளிய அநுபவச்செய்யுள்களை உதாரணங்காட்டி அச்சிற்பதிப்பித்து வெளியிட்டிருக்கிறது.

B. இரத்தின நாயகர் சன்ஸ்,
20, வைத்தியநாதமுதலி தெரு, சென்னை.

ஸ்ரீ வித்தியாரண்ணிய சுவாமிகள் செய்தருளிய

பஞ்சதசப் பிரகரணம் வசனம்

[உயர்ந்த கிளேஸ் கடிதம் காலிகோ பைண்டு விலை ரூபா 1]

வித்தியாரண்ய சுவாமிகள் லோகோபகாரமாக சகல வேதாந்தத்தினுடைய பொருள்களெல்லாம் மனதிலே சேகரித்துக்கொண்டு சகல வேதாந்தமெல்லாம் அதிகரிக்கமாட்டாத பேருக்கும் சகல வேதாந்தமெல்லாம் படித்தாலும் அதன் அர்த்தந் தெளிந்தறியமாட்டாத பேருக்கும் எளிதாக வேதாந்தத்தினுடைய உண்மைப்பொருளை கண்டநுபவித்து மோக்ஷமடையத்தக்க சகல வேதாந்த சம்மதப்படிக்குத் தம்முடைய மனதிலே யிருக்கின்ற பிரமாநுபவத்தைப் பஞ்சதசப் பிரகரணத்திலலே வெளியிட வேண்டுமென்று பதினைந்து பிரகரணத்திற்குள் முந்தின பிரகரணத்திலலே அத்தியாரோபம் அபவாத மென்கிற இரண்டு நியாயத்தையும் தழுவிக்கொண்டு பரமாத்மாவினிடத்திலே ஆரோபிக்கப்பட்டிருக்கிற சகத்தினுடைய லக்ஷணஞ் சித்திரமேயல்லாமல் உண்மையல்ல வென்கிறதை திருஷ்டாந்த முன்னிலையாக வெளியிட்டனர்.

இதிலடங்கிய விஷயங்கள்:

1. சித்திரதீபம்.
2. திருப்திதீபம்.
3. கூடஸ்ததீபம்.
4. தியானதீபம்.
5. நாடகதீபம்.
6. தத்துவவிவேகம்.
7. பஞ்சபூதவிவேகம்.
8. பஞ்சகோசவிவேகம்.
9. துவிதவிவேகம்.
10. மஹாவாக்கியவிவேகம்.
11. யோகாநந்தம்.
12. ஆத்மாநந்தம்.
13. அத்துவிதாநந்தம்.
14. வித்தியாநந்தம்.
15. விஷயாநந்தம்.

பி. இரத்தின நாயகர் சன்ஸ்,
20, வைத்தியநாதமுதலி தெரு, சென்னை.

ஸ்ரீ பகவத்கீதை

திராவிட மஹா வியாக்கியானம்

[ராயல் 1×8 சைஸ் 650-பக்கங்கள் கொண்டது:
படங்களுடன் அழகான காலிகோ பைண்டு
செய்தது: விலை ரூபா **3-8-0**.]

இந்த பகவத்கீதையின் மகிமையை அன்னிய தேசத்தாரே அறிந்து கொண்டாடும்போது இதை நம்மவர்களுக்கு எடுத்து சொல்லவேண்டுமோ? அருமையான ஞானத்தோடு கூடிய இந்த மனுஷ்யஜன்மத்தை அடைந்திருக்கும் நாம் இப்போதே இதைக்கொண்டு இந்த ஜனனமரணமாகிய ஸம்ஸார ஸமுத்திரத்திலிருந்து கரையேறும்பொருட்டு மஹாகாருண்ய மூர்த்தியாகிய அந்த பகவான் கிருஷ்ணவதாரஞ் செய்து ஸகல வேதாந்த சாஸ்திரங்களையும் திரட்டி சுலபமாக முக்தியடைய வழியை இந்த கீதாசாஸ்திரத்தில் உபதேசித்திருக்கிறார்.

ஆனால் இந்த பகவத்கீதையும் அதன் அருமையான பொருளை உணர்த்தும் பாஷ்யங்களும், வியாக்கியானங்களும் தேவபாஷையாகிய ஸம்ஸ்கிருதத்தில் இருப்பதால் அவற்றை எல்லோரும் வாசித்து அறிவது இக்காலத்தில் வெகு ஸாத்திய சிரமமாய் இருப்பதை உத்தேசித்து இப் புஸ்தகத்தில் பதம் பதமாய் சுலோகங்களைப் பிரித்து அவைகளுக்குத் தமிழில் அர்த்தமும் அதனடியில் பாஷ்யங்களின் கருத்தை அத்வைதாவதானம் ஸ்ரீமான் திருவேங்கட சுவாமிகளால் தெளிவாயும் எல்லோரும் அறியும்பொருட்டு இனிமையான தமிழில் விரிவாய் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

B. இரத்தின நாயகர் சன்ஸ்,
20, வைத்தியநாதமுதலி தெருவு, சென்னை.

பரமார்த்த தரிசனமென்னும்

ஸ்ரீ பகவத்கீதை வசனம்

[இதில் ஸ்ரீபகவத்கீதா மான்மியமும், ஸ்ரீசங்கர ராமாநுஜ மாத்துவ பாஷ்யங்களின் குறிப்புகள் முதலியன அடங்கியுள்ளன: உயர்ந்த காலிகோ பைண்டு ஆப்டோன் போடோ படங்களுடன்: விலை ரூபா 2.]

இந்த அரியநூலானது, மனிதராயினர்க்கு அஞ்ஞான இருளைப் போக்கி நல்வழிக் கடைப்பிடித்தொழுகுமாறு எல்லா தத்துவங்களையும் விளக்கிக்காட்டி உண்மைப்பொருளை யடைதற்குரிய நூல்களுள் இதுவே முதன்மை பெற்றதாகும். இங்ஙனம் இது சிறப்புடையதாயிருத்தல்பற்றியே இதற்கு ஸ்ரீசங்கரர்-ஸ்ரீராமநுஜர் - ஸ்ரீமாத்துவர்-ஸ்ரீதரர் - இராகவேந்திரர் முதலியவர்கள் பாஷ்யங்களும் இயற்றியிருக்கின்றனர். அன்னிய மதஸ்தர்களும் இந்நூலை ஆங்கிலமுதலிய பலபாஷைகளில் மொழிப்பெயர்த்திருக்கின்றனர் என்றதற்கு இந்நூலின் பெருமையேயாகும்.

நமது சுருதி, ஸ்மிருதி, இதிஹாஸ புராணங்களிலுள்ள சகல வேதாந்த சாரங்கள் யாவருக்கும் சந்தேகந்தீர சர்வேசுவரனே ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானாக அவதரித்து அர்ஜுனனை வியாஜமாக வைத்துக் கொண்டு சகல ஜீவகோடிகளுக்கும் உபயோகமாகத் திருவாய் மலர்ந்தருளி யிருப்பதை நம் தமிழ்நாட்டார் அனைவரும் படித்து ஞானமடைந்து கிருதார்த்தர்களாக வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் தெள்ளிய வசனநடையில் ஆங்காங்கு மதத்திரய பாஷ்யங்களின் அபிப்ராய பேதங்களுடன் விரிவாய் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

B. இரத்தின நாயகர் சன்ஸ்,

20, வைத்தியநாத முதலி தெரு, சென்னை.